

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2013 / 07 • 15 Şubat 2013 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

Suriye ve Hatay'daki katliamların sorumlusu
AKP ve himaye ettiği
silahlı çetelerdir!

İÇİNDEKİLER

“İmralı görüşmeleri” oyalaması devam ederken.....	3
Patlamanın sorumlusu AKP ve himaye ettiği çetelerdir!... ..	4
“İleri Demokrasi” hak ve özgürlükleri tehdit ediyor!	5
Hapishanelerde faşist devlet terörü tırmanıyor!	6
Boyalı basının yalan söyleme özgürlüğü!	7
Metal TİS’leri üzerine	8
DİSK 46. yılında geçmişini arıyor	9
“İşçi kardeşlerimizin yanındayız!”	10
Daiyang-SK Metal grevindeki işçilerle grev üzerine konuştuk	11
“Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı” hazırlıkları	12
Taral Makina’da direniş de saldırı da sürüyor	13
İşçi ve emekçi eylemlerinden	14
Teknopark işçileri zaferi halaylarla kutladı	15
Kurultayın çağrısı:	
Özgürlük, eşitlik, sosyalizm!	16-18
Devrimci Kadın Kurultayı tebliğleri-1	19
Tarihte kadın hareketleri / 2	20-21
Mısır’da emekçiler ekmek, onur ve özgürlük için meydanlarda!	22
Şeriatçı Suudi Arabistan rejimi Pentagon’un suç ortağı	23
Hegemonya krizi - “savaşları”... / 1	
Volkan Yaraşır	24-25
Bahreyn’de sürekli eylem	26
Tunus’ta toplumsal sorunlardan güç alan kitle hareketi... ..	27
Yerel işçi bültenleri mücadele çağrısını yükseltiyor!	28
“Kampüs Lise”ler hayata geçiyor!	29
Osmanlı tarihini kutsayanlar katliamlara sahip çıkıyorlar!	30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/07 * 15 Şubat 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Esmat Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mh. Yüksel Sk. No 19
Güngören / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 637 10 35

Kızıl Bayrak'tan...

AKP iktidarının Kürt sorunu üzerinden gündeme getirdiği “entegre” manevralar hız kesmeden devam ediyor. “Ada görüşmeleri”nin yeniden başlamasıyla startı verilen süreçte yeni anayasaya dair yapılan pazarlıklar giderek ön plana çıkıyor. Ada görüşmelerinde ya da kurulan başkaca “müzakere” masalarında ne konuşulduğunun ayrıntısı henüz bilinmiyor. Fakat yansıdığı kadarıyla pazarlık denklemi, Kürt sorununa dair bir takım anayasal düzenlemeler yapılması karşılığında, başkanlık sistemi ve yeni anayasanın hazırlanması başta olmak üzere AKP gericiliğinin “2014 hedefleri”nin desteklenmesi üzerine kurulmuş görünüyor.

Esas olarak peşi sıra gündeme gelecek olan seçim süreçlerine hazırlanan dinci-gerici AKP, bu dönemde Kürt sorununun ağırlığından bir parça olsun kurtulmak, en azından soluklanmak istiyor. Bunu yaparken de Kürt sorununu “çözülmüş” gibi görünüp silahlı Kürt hareketini tasfiye etmeyi planlıyor. Dinci gericiliğin bu manevrası, her ne kadar temkinli açıklamalara konu edilse de Kürt hareketi tarafından bütünlüklü olarak karşılık bulmuş görünüyor.

Geçtiğimiz hafta Hatay’ın Cilvegözü Sınır Kapısı’nda yaşanan patlama, sermaye devletinin Suriye’ye saldıran silahlı gerici çetelerle olan ilişkisini bir kez daha gözler önüne serdi. Türk sermaye devleti ile bu çeteler arasındaki kanlı ve kirli işbirliği zaten bilinen bir gerçeklikti. Fakat yaşanan bu son olay adeta bu kirli savaş şebekesine yönelik bir suçüstü durumuydu.

Yaşanan patlama karşısında kimi spekülatif açıklamalar dışında sermaye devleti yetkililerinin çelişkili açıklamaları bunun dolaysız bir kanıtı oldu. Zira pervasızlıkta sınır tanımayan AKP gericiliğinin yaşanan katliamı sessizlikle karşılaması ve olağanlaştırmaya çalışması, katliamın altında imzalarının olmasından kaynaklanmaktadır. Hatay Cilvegözü sınır kapısında yaşanan kanlı katliam, sermaye devletinin parçası olduğu emperyalist savaş ve saldırganlığın dolaysız bir sonucudur.

Haftalardır hazırlıkları yapılan **Devrimci Kadın Kurultayı**, 10 Şubat Pazar günü yüzlerce emekçinin katılımıyla başarılı bir şekilde gerçekleştirildi. Kadın sorununa ve çözümüne dair devrimci sınıf tutumunun öne çıktığı kurultay, aynı zamanda işçi ve emekçi kadınların mücadele kürsüsüne dönüştü.

Başarıyla gerçekleşen kurultay, sınıf devrimcilerinin omuzlarına yeni bir takım sorumluluklar yüklemiş bulunuyor. Bu sorumlulukların başında ise önümüzdeki 8 Mart sürecinden başlayarak emekçi kadınları mücadeleye kazanmak ve bu doğrultuda ortaya konacak çabayı süreklileştirmek yer alıyor.

Sınıf devrimcileri, Devrimci Kadın Kurultayı’nın yarattığı politik-moral kazanımları devrimci 8 Mart’ı örgütlemek yönünde etkili bir çabaya konu etmelilerdir.

H. FIRAT

Dünya
Ortadoğu
ve
Türkiye

Kitapçılarda...

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EKSEN YAYINCILIK

“İmralı görüşmeleri” oyalaması devam ederken...

AKP iktidarı dört koldan saldırılarını yoğunlaştırıyor!

İmralı’da neler olup bittiği konusundaki belirsizlik sürüyor. “Görüşmeler” süreci tümüyle AKP’nin tekelinde ilerliyor. Kürt hareketinin temsilcileri (ve sürece büyük bir önem ve destek veren liberal reformistler) Tayyip Erdoğan’ın veya AKP’den şu ya da bu yetkilinin konuşmalarına göre açıklamalar yapıyor, tutum belirliyorlar. “Gerçekçi politika” şimdilik daha ötesine olanak tanımıyor.

Şimdilik bildiğimiz şudur; AKP iktidarı en baştan açıkladığı “entegre çözüm” politikasının ya da sözcülerinin deyiimiyle (ve ısrarla vurguladıkları üzere) “terörü bitirmek, terör örgütüne silah bıraktırmak” çizgisinin bütün enstrümanlarını kullanıyor. Hatırlanırsa, Tayyip Erdoğan 1 Şubat’ta katıldığı bir programda, başka bir sonuca bağlayarak “işin İmralı, Kandil, Avrupa ve parlamento boyutu” olduğunun altını çizmişti. Tasfiye süreci her bir boyutta kendine özgü bir şekilde işliyor. İmralı boyutunda gerçekten ne olup bittiğini, belki yeni bir BDP heyetinin görüşme izni almasından sonra öğrenebiliriz. Şimdilik elde, AKP şefinin “silahları gömme” çağrısını yinelerken sarf ettiği şu sözleri var: *“Şimdi diyorlar ki İmralı ne diyorsa biz ona varız diyorlar. Şu anda İmralı bizim beklentilerimiz doğrultusunda adım atıyor. O da silahların bırakılmasından yana bir tavra giriyor. Eğer sınır dışına çıkacaklarsa biz çıkmalarına izin vereceğiz. Çıksınlar. Eğer Kürt kardeşlerimizi seviyorlarsa silahları gömerler.”*

Kandil boyutunda operasyon ve katliamlar devam ediyor

“Entegre çözüm” ya da daha doğru deyimle tasfiye sürecinin Kandil (daha teknik anlamda Kürt silahlı güçleri) boyutunda ise esasa dair bir değişiklik yok. “Çözüm stratejisi”nin açıklandığı ilk haftalarda Lice’de gerilla katliamı, Avrupa’da suikastlar, Kandil’de yöneticileri hedefleyen hava bombardımanı gerçekleştirilmişti. Şimdiye kadar Kürt silahlı güçlerine yönelik operasyonlar hız kesmeden sürüyor. *ANF*’nin 13 Şubat tarihli haberlerine göre Diyarbakır-Lice, Mardin-Mazıdağı, Muş ve Bingöl-Genç kırsallarında geniş çaplı operasyonlar yapılıyor. Aynı günlerde Güney Kürdistan’a da havadan sınır ötesi hareket yapıldığını, Kandil’in ve eteğindeki yerleşimlerin bombalandığını öğreniyoruz. Bu arada yeni KCK tutuklamaları gündeme getiriliyor. Kürt gençleri kitle gösterileri sırasında polis tarafından katlediliyor.

Bu saldırıların bir diğer ayağını da Batı Kürdistan oluşturuyor. Bilindiği gibi emperyalizmin tetikçiliğine soyunmuş silahlı çeteler Türk devletinin koruması ve desteği altında Kürt bölgesine yönelik sürekli bir taarruz halindeler. Her defasında püskürtölmelerine rağmen bu saldırıların ısrarla sürdürölmesi Türk sermaye devletinin Batı Kürdistan hazımsızlığının sonucudur. Nitekim silahlı çetelerin hamisi Erdoğan, *“PYD rahatsız. Niye? Çünkü muhalif güçler PYD’yi sıkıştırmaya başladı. Burada özellikle Kamışlı, Haseke’ye doğru PYD’nin çok ciddi bir sıkıntısı var. PYD öyle çok çok rahat değil. O süreci de muhalif güçler gayet iyi sürdürüyorlar”* diyerek, tetikçileriyle övünmekte, adeta saldırıyı üstlenmekte bir sakınca görmüyor.

İmralı görüşmelerinin Kandil için bağlayıcılığı

Bütün bunlara karşın Kandil adına yapılan açıklamalar aynı minvalde devam etmektedir. AKP’nin çözüm niyeti olmadığı, neredeyse hareketin her kesimi tarafından her fırsatta ve döne döne dile getiriliyor. Ne var ki istihbarat elemanları tarafından yürütölen ve içeriğinden bihaber olunan “İmralı görüşmeleri” her şeyin üstünde tutulduğu ölçüde, bunların pratik bir karşılığı bulunmuyor. Özetle tüm saldırı, katliam ve tutuklamalara rağmen sürece dair umutlu bekleyiş korunuyor. Nihayetinde “reel politika” bunu gerektiriyor. Bu perspektiften “İmralı görüşmeleri” sürecinin hangi amaçla gündeme getirilmiş olduğu çok da bir önem taşımıyor. “Önemli olan, Türkiye halkları içinde barış taleplerini, müzakerelere dayalı siyasi çözüm dinamiğini güçlendirmektir.” Unutulan o ki AKP de planlarında muhataplarının bu yaklaşımına güvenmektedir. “Seçim Sürecini Başlatıyoruz İlk Hedef 2014” politikasının başarısı için nispi bir “huzur ve istikrar” dönemi ve en netameli sorunda “çözücü irade” görüntüsü ya da oyunu bulunmaz bir nimettir. Diyelim ki 2014 seçim sürecine kadar “terör örgütüne silah bıraktırmak”ta sonuç alınmasa dahi, 2014’ü kazanmanın önündeki temel bir engelin (belki de bunun tetikleyebileceği engellerin) kaldırılması, bu oyunun sürdürölmesiyle mümkün olabilecektir.

Anlaşıldığı kadarıyla Kandil boyutunda AKP’nin başarısı “İmralı görüşmeleri” oyununu nasıl idare edeceğine bağlıdır. Zira Kandil’den KCK adına yapılan açıklamalarda Öcalan’ın bağlayıcılığı hiçbir şüpheyeye yer vermeyecek derecede bir kesinlikle ifade ediliyor. Örneğin KCK Başkanı Murat Karayılan, *ANF*’de yayınlanan 23 Ocak tarihli röportajında, KCK adına Öcalan’ın görüşmesinin yeterli olduğunu, kendilerinin ayrıca bir görüşme taleplerinin olmadığını belirtmişti. Aynı röportajda, “Stratejik kararlar ve değişim süreçlerinin uygulanması”, keza “(Öcalan’ın) kararlarını veya görüşmelerde ulaşılan sonuçları, özellikle de stratejik değişim anlamına gelecek konularda tüm yapıyı ikna etmesi” için Öcalan’la aralarında iletişim olanağı yaratılması gerektiğini eklemişti. Benzer bir talebi 12 Şubat tarihli röportajında da yineledi.

Tasfiyeci sürecin Avrupa ayağında da operasyon var

Gelişmelerin Avrupa boyutunda da işler AKP’nin umabileceği şekilde yürüyor. Belki yeni bir cinayet yok ama AB ölkelerini “terörle mücadele” destek olmaya çağıran mütemadi açıklamalar artarak sürüyor. Suikasttan sonra Tayyip Erdoğan fırsat buldukça “terör örgütü üyelerinin iadesini” gündeme getiriyor. Avrupa devletlerinden terörle mücadelede verdikleri sözleri (artık ne sözler alınıp verilmişse) yerine getirmelerini istiyor. Nitekim Avrupa devletleri de bugün için yapabileceklerini yapıyorlar. Örneğin Paris suikastında oklar kesine yakın Türk sermaye devletini gösterdiği halde, elde edilmiş olması muhtemel bulgular sır gibi saklanıyor. Soruşturmanın sürüp sürmediği bile belli değil. Yine bu aynı günlerde “Türkiye ile güvenlik işbirliği anlaşması yapan Fransa’nın koordinatörlüğünde Avrupa’da Kürtler’in sivasal faaliyetlerine yönelik

operasyonlarda en az 23 kişinin gözaltına alındığı haberi basına yansıyor. İngiltere, Almanya, Fransa basınında “görüşmeler” sürecine destekler dile getiriliyor. Obama “çözüm kararlılığı”ndan ötürü AKP şefini alkışlıyor vs.

Parlamento cephesinde umulandan fazlası...

“Entegre” oyunun parlamento ayağına gelince... Aslında bu alanda AKP’nin umduğundan fazlasını aldığı bile söylenebilir. BDP yetkilileri ve HDK bileşenleri ısrarla ve her fırsatta süreci ne kadar önemli, anlamlı ve değerli bulduklarını yineleyip duruyorlar. Karşı cepheden AKP’nin kimin İmralı’ya gidip gitmeyeceğini belirleme keyfiyeti dahi, reel taktik-politikalar gereğı olmalı ki, sitemkâr tepkilere konu olmanın ötesine geçemiyor. Bir bakıyorsanız kimin görüşüp görüşmeyeceğine partimiz karar verir deniliyor, bir bakıyorsanız diğer tarafta eş başkanlardan biri “ben engel olarak görölüyorsam, gerekirse istifa bile ederim” diyor. Son olarak HDK “Barış için eşitlik, çözüm için müzakere” adıyla bir kampanya başlattığını ilan etti. Kendi deyimleriyle şimdilik sadece “diyalog”dan ibaret bir oyunun işçi ve emekçi kitleler tarafından ciddiye alınmasını sağlamak kimin işine yarıyor acaba? Entegre tasfiye stratejisinin parlamento boyutundaki başarı, sorunun cevabında yatıyor.

Fakat sadece bu kadarla da bitmiyor. Dinci gericiğin “Hedef 2014” programında temel bir yer teşkil eden 4. Yargı Reformu ve Yeni Anayasa (dolayısıyla başkanlık sistemi) çalışmalarında, BDP’nin AKP’yi destekleyebileceğinin işaretleri ortaya çıkıyor. Tayyip Erdoğan daha önce Meclis Anayasa Uzlaşma Komisyonu için Mart ayına kadar süre tanıdıklarını, ardından gerekirse meclisin ikinci veya üçüncü muhalefet partisile yola devam edebileceklerini söylemişti. Geline yerde “referandum için BDP ile müşterek adım atabiliriz” diyerek, güvencesini daha net ortaya koydu. Burjuva medyanın özetlediğı haliyle, AKP, Kürt sorununda kırıntılar verip başkanlık sistemine geçmeyi ve kendi anayasasını çıkarmayı hedefliyor. BDP ise öncelikle uzlaşma komisyonunu ve onun çalışmaları sürdürğü sürece ona katılımı esas alacağını belirtse de Kürt sorunun çözümünde belli konularda uzlaşma sağlanması durumunda referandum desteğine açık olduğunun işaretlerini verebilmektedir.

Görölldüğü gibi AKP’nin tasfiyeci oyunu şimdiye kadar başarıyla sahnelenmiş oldu. Sürecin nasıl devam edeceğine dair yeni bir söz söyleyebilmek için, doğal olarak İmralı’ya heyet gönderilip gönderilmeyeceğine ya da gönderilecek heyetten yansıyacak bilgilere bakmak gerekiyor. Şimdiden kesin olan şu ki, gönüllü figüranlar bulunduğu müddetçe bu oyun daha çok sahnelenecektir. Biz her şeye rağmen buradan bir kez daha hatırlatalım ki, AKP’nin “Hedef 2014” planlarına şu ya da bu şekilde yedeklenmenin lafı bile Kürt halkının onuruna hakarettir. Dahası bunun Kürt halkının on yıllar boyunca yürüttüğü mücadeleye, gösterdiği fedakârlığa ve ödediğı ağır bedellere sırtını dönmekten başka bir anlamı yoktur. AKP’nin başında bulunduğu sermaye devletinin dört bir yandan Kürt halkını saldırı altında tuttuğı bir dönemde, dinci-gerici iktidarın önünü temizlemeye soyunanlar, izi silinmez bir tarihsel utancı taşımak zorunda kalırlar.

Patlamanın sorumlusu AKP ve himaye ettiği çetelerdir!

Hatay'ın Reyhanlı ilçesine bağlı Cilvegözü Sınır Kapısı'nda meydana gelen patlama, Baas karşıtı silahlı çetelerle AKP iktidarı arasındaki kirli ilişkilerin bir kez daha gözler önüne serilmesine vesile oldu. Gerçekte bu ilişkiler kimse için sır değildi. Ama skandal boyutlara varan bu kirli/kanlı ilişkiler Türk sermaye medyasının gerçekleri tersyüz eden yayın çizgisinin de etkisiyle “olağan bir durum” gibi sunuluyordu. 14 kişinin ölümüne, onlarca kişinin yaralanmasına, çok sayıda aracın tahrip olması veya hasar görmesine neden olan Cilvegözü'ndeki patlama, söz konusu kirli ilişkilerin hiç de “olağan” olmadığını, kör gözle bile göstermiş oldu.

AKP iktidarının çapulcu Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) ile kökten dinci çetelere verdiği destek, her tür kural, yasa ve uluslararası anlaşmanın ayaklar altına alınması anlamına geliyor. Sınırı boydan boya silahlı çetelere açan dinci-Amerikancı iktidar, dolaysız bir şekilde Suriye'deki savaşın tarafı durumundadır. Baas rejiminin yıkılması için çeteleri eğiten, silahlandıran, lojistik destek sağlayan, bomba imalathaneleri kurmalarına olanak tanıyan, yaralıları özel ambulanslarla taşıyan, onlara hastaneler tahsis eden... Tayyip Erdoğan ve müritleri, Cilvegözü'ndeki katliamın da esas sorumlularıdır. Hiçbir demagoji, bu ağır suçlarının üstünü örtemez.

Tüm veriler, bu patlamanın AKP iktidarının desteklediği silahlı çetelerin işi olduğuna işaret ediyor. Nitekim AKP şeflerinin birbiriyle çelişen açıklamaları da, ortada bir “suçüstü yakalanma” ruh hali olduğunu hissettiriyor. Tayyip Erdoğan'ın, patlama ile ilgili açıklamasında iler tutar tarafı olmayan laflar etmesi de, bu aynı ruh haliyle açıklanabilir ancak.

Bölge çetelerin kontrolünde!

Patlayıcı madde ile doldurdukları araçları belli noktalarda havaya uçurmak, kökten dinci çetelerin yaygın saldırı biçimlerinden biridir. Cilvegözü Sınır

Kapısı'ndaki patlama da, dinci çetelerin bu tarzına tamamen uymaktadır.

Patlamanın bir saldırı mı, yoksa kaza mı olduğu henüz belli değil. Ancak kesin olan bir şey var; o da söz konusu aracın hem ÖSO'nun hem Türk Jandarması veya polisinin kontrolünden geçtiğidir. Zira Cilvegözü sınır kapısının Suriye tarafındaki mukabili olan Bab Alhava sınır kapısı aylardan beri AKP destekli silahlı çetelerin denetimindedir. İki sınır kapısı arasında kalan tampon bölgede de Türk kolluk kuvvetleri ile silahlı çeteler cirit atmaktadır. Nitekim Suriye tarafından gelen araçlar, Cilvegözü sınır kapısına üç kilometre kala Türk kolluk kuvvetlerinin kontrol noktasından geçiyor. Yani havaya uçurulan araç her hâlükârda jandarma veya polisin kontrolünden geçmiştir. Böyle bir bölgede, ancak silahlı çetelere ait olan bir araç bu kadar rahat hareket edebilir.

“Aracı getiren kişilerin koşarak Suriye tarafına geçtiği, kolluk kuvvetlerinin arkalarından ateş açtığı ancak yakalayamadığı” şeklindeki açıklama ise ciddiyet ve inandırıcılıktan yoksundur. Hem jandarmanın üç kilometre ötede kontrol noktası var hem bölge ÖSO çapulcuları ve silahlı çetelerin kontrolünde. Hal böyleyken, birilerinin bu bölgeden koşarak kaçabildikleri iddiası, akli başında olan hiç kimse için inandırıcı değil.

Dahası “Gizlilik” kararı bulunan görüntülerin AA

tarafından servis edilmesi ve kimi görgü tanıklarının ifadesi, aracın herhangi bir olağandışı durumla karşılaşmadan Sireye'den gelip park ettiği yönünde bilgi içermektedir.

Patlama, silahlı çetelerle hamileri tarafından planlanmış bir provokasyon değilse eğer, olay, büyük olasılıkla, çetelerin Suriye'de saldırı gerçekleştirmek üzere Türkiye'den patlayıcı yükledikleri bir aracın kaza sonucu infilak etmesi şeklinde gerçekleşmiştir. Her ne şekilde olmuş olursa olsun, patlamanın sorumlusu Baas karşıtı çetelerle onları himaye eden Amerikancı iktidardır.

Patlama ilk değil!

Hatırlatmalıyız ki, silahlı çetelerin Hatay ve Antep'te bazı evleri patlayıcı imalathanesi haline getirdikleri bir süre önce kesinleşmişti. Zira silahlı çeteler tarafından kullanılan evlerin ikisinde meydana gelen patlamalar, bu konuda tartışmaya mahal bırakmamıştır.

Patlamaların ilki, Hatay'ın Yayladağı ilçesine bağlı Gürışık Köyü'nde, ikincisi ise, Gaziantep'in Şahinbey ilçesine bağlı Kızıllıhisar Mahallesi ile Karakuyu Köyü arasında kalan bölgede meydana gelmiştir. Kısa haberlerle geçirilen patlamaların üstü, AKP iktidarı tarafından örtülmüş, olaylara dair resmi açıklama yapılmamıştır. Kısım de olsa basına yansıyan ama hemen üstü örtülen bu iki olay, silahlı çetelerin Türk kolluk kuvvetleri gözetiminde patlayıcı madde imalathaneleri kurduklarını, tartışmasız bir şekilde ifşa etmiştir.

Dinci-Amerikancı AKP iktidarının şefleri, bu vahim olayları “yok hükmünde” sayarak, suskunlukla geçiriyorlar. İşledikleri bazı suçlar konusunda açıklama yapmama taktiği izleyen siyonist İsrail'i örnek alan Tayyip Erdoğan'la hükümeti, “evet yapıyoruz ama kimse bizden hesap soramaz” havalarında dırlar. Vurgulamalıyız ki, bu kaba küstahlık, AKP iktidarı-silahlı çeteler suç ortaklığının emperyalistler tarafından desteklenmesi ve Suriye yönetiminin içişlerine yapılan bu kaba müdahalelerin hesabını sorabilme olanağından yoksun olmasından kaynaklanıyor.

Savaş kıskırtıcılığı yapan, Suriye'ye emperyalist saldırının başlatılması için çırpınan, işi çetelerin tanklarına sınırlarını açacak noktaya vardırıan AKP iktidarının Cilvegözü'ndeki patlamanın/katliamın sorumluluğundan yakasını sıyırması olası değil.

Patlama görüntülerine “gizlilik” kararı

Hatay'ın Cilvegözü Sınır Kapısı'nda gerçekleşen patlamanın ardından bir dizi soru işareti ortaya çıkmış, devletin konuyu örtbas etme çabası da bu şüpheleri güçlendirmişti.

Tamamen Türkiye'nin ve silahlı çetelerin kontrolündeki sınır kapısında gerçekleşen patlamanın aydınlatılması için elde olan görüntülerin kamuoyu ile paylaşılması da başta bölgeye giden CHP'li vekiller olmak üzere birçok kesim tarafından eleştirildi.

Ancak belli ki saklayacak birşeyi olan devletliler, görüntülerin yayınlanmaması için tüm önlemleri aldılar. Görüntüler ile ilgili savcılığın gizlilik kararı çıkarttığı ve yalnızca savcı tarafından izleneceği duyuruldu. Anadolu Ajansı ise görüntülerin “montajlı” halini servis ederek sansüre ortak oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“İleri Demokrasi” hak ve özgürlükleri tehdit ediyor!

ABD ve AB emperyalistlerinin denetimindeki Birleşmiş Milletler (BM) tarafından düzenlenen “terör kaynaklarının önlenmesi sözleşmesi”ni Türkiye daha önce imzalamıştı. Sözleşmeyi imzalayan BM üyesi ülkeler, bu sözleşmeyi yasalaştırmak zorundaydı. Yani sadece sözleşmeye imza atmak yetmiyordu. BM’nin Türkiye’ye bunun yasalaşması için tanıdığı süre ise dolmak üzereydi. Bunun üzerine “Terör Finansmanı Yasası” meclisten geçti. Yasa ile birlikte muhalif olan herkesin malvarlığına el konulabiliyor.

Tanınan sürenin dolmasına az bir zaman kala, “Terörizmin Finansmanın Önlenmesi Hakkında Yasa Tasarısı” başlığıyla Meclis Genel Kurulu’nda görüşülmeye başlanmış olması da bir rastlantı değildi. Sonuç olarak emperyalist devletlerin “terör” tanımına uygun olarak hazırlanan “terör yasası” Meclis Genel Kurulu’ndan geçti. Bu sözleşmesi gereğince, sadece Türk sermaye devletinin “terör” tanımına uyanlar değil, ABD ve AB’nin terörist ilan ettiği örgütler ve hareketler de Türk sermaye devleti tarafından “terörist” olarak kabul edilecekler. Bu kuruluşlarla ilişkili olan, ticari işler yapan bütün kişi, kurum, şirket ve dernekler terör(ist) listesine alınacak ve talep edildiği takdirde bu kurum ve kuruluşların mal varlıkları yargı kararı olmaksızın dondurulacak, haklarında dava açılıp örgüt üyeliği cezası verilebilecek.

Söz konusu Türkiye olunca elbette bu saldırının hedefinde kimler olacağı açıktır. Dinci-gerici AKP hükümetinin “ileri demokrasisi”, muhaliflerine karşı kendi terörünün her biçimini uygulamaktan geri kalmıyor. Ancak yerli işbirlikçilerle bugüne kadar uyum içinde hareket eden bir takım İslami çevreler de bu durumdan rahatsız olmaktadır.

Tam da burada devreye giren AKP hükümetinin kurmayları ise İslami çevrelerin yüreğine su serpmektedir. Bu yasa konusunda duyulan endişelere hak verdiğini belirten adalet Bakanı Sadullah Ergin, bu konuda herhangi bir sorun yaşanmayacağını ifade etti. STK’ların mazlum ve mağdur ülke ve toplumlara yardım göndermesinde sorun yaşanmayacağını altını çizen Ergin, “bizim terör faaliyeti olarak tanımlamadığımız kararın uygulanmasını kimse bizden isteyemez. Olabilecek tüm sıkıntıları önlemek için tedbir alındı” demektedir. Herhalde maksadın ne olduğu bundan daha iyi anlatılamazdı.

Sermaye devleti, bundan böyle AKP aracılığıyla “teröre fon sağladığı” suçlaması ile artık muhalif olan herkesin malvarlığına hiçbir soruşturmaya gerek duymadan el koyabilecek. Şirket, kişi ve kurumun mal varlığına el koyma yetkisini kendisinde toplayan bu uygulama ile aynı zamanda, iddia edilen “suçu” işlediği düşünülenlere “terör örgütü” üyeliği ile de ceza verilecek. Bu düzenleme ile artık kolayca birçok DKÖ, belediye, dernek, şirket ve kişi “terör örgütü propagandasına” destek olduğu gerekçesiyle suçlanıp hiçbir soruşturmaya gerek duyulmadan malvarlıkları dondurulabilecek. Bu tasarıyla haklarında herhangi bir soruşturma başlamadan sadece polis ve istihbarat verilerine dayanılarak “teröre finansman” sağladığı iddia edilen kişi veya kişilere 7,5 yıldan 15 yıla kadar hapis verilebilmesinin önu açılacaktır.

Ayrıca yasanın kabul edilen maddeleri uyarınca,

yabancı devletlere yapılacak “mal varlığını dondurma” talebini yargı kurumları dışında başka bir ara kurumda yapabilecek. “Değerlendirme Komisyonu” denilen bu kurum, yine ek olarak yabancı devletlerin bu yöndeki taleplerini de karara bağlayabilecek.

Düzenlemede yer alan maddelerden bazıları şöyle:

* TMK kapsamında terör suçu kabul edilen fiillere ilişkin fon sağlanması veya toplanması yasaklanmıştır.

* Daha önceden örgüte fon sağlayan, tespit edilmesi halinde örgüt üyesi olarak cezalandırılacak.

* Malvarlığının dondurulması kararı, yargı kararı olmaksızın yapılabilecektir.

* Her kim tümüyle veya kısmen terör suçlarının işlenmesinde kullanılacağını bilerek ve isteyerek fon sağlar veya toplarsa, örgüt üyesi olarak cezalandırılır. Fon, kullanılmamış olsa dahi, fail aynı şekilde cezalandırılır.

Terör kaynaklarının önlenmesi sözleşmesine ayrıca şunlar eklenmiştir: *“medya şirketleri, terör örgütlerinin gerek propaganda yapmak gerekse finansman temini amacıyla kullandıkları araçlar arasında yer almaktadır. Özellikle terör örgütü yandaşları, terör örgütüne yakın görsel ve basılı yayın organlarına reklam bedeli adı altında yüksek tutarlarda ödemeler yapmak suretiyle örgüte finansman desteği sağlarlar. Aynı zamanda örgüt üyeleri, bu yayın organlarında çalışan kişiler olarak gösterilmek suretiyle finansal olarak desteklenir.”*

Bu kanunun uygulamasında kimler görev alacak dersiniz: MASAK (Mali Suçları Araştırma Komisyonu) başkanının başkanlığındaki 7 kişilik komisyonda MİT ve Hazine Müsteşarlığı ile Başbakanlık, İçişleri, Dışişleri ve Adalet bakanlıklarındaki üst düzey bürokratlar yer alacak. Mahkemelere bile gerek kalmadan, hükümete bağlı komisyon yoluyla bu şer-i hükümler uygulanacak.

Erdoğan ise yeni yasa için “gerek Türkiye’de gerekse küresel ölçekte terörle mücadeleye güç katacaktır” diyerek sermaye devletinin meseleye yaklaşımında belirleyici olanın emperyalizmin çıkarları olacağını da itiraf etmektedir. *Bugün* gazetesinden Adem Yavuz Arslan ise, ABD’nin Ankara Büyükelçisi Francis Ricciardone ile görüşmesi üzerinden şu müjdeli haberi köşesinden paylaşmaktadır: *“ABD terörün finansmanı ile ilgili halen TBMM gündeminde olan yasayı çok yakından takip ediyor. Yasayla ilgili her adım gündemlerinde. Bu ilgi dikkat çekici.”*

Hak ve özgürlüklere yönelik baskıların her geçen gün arttığı, en temel hakların bile gasp edilmeye çalışıldığı şu zaman dilimi, aynı zamanda emperyalist işgallere, haksız savaşa, başta Filistin ve Kürt halkı olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının baskı, zulüm ve ilhakla engellendiğine de tanıklık etmektedir.

Oysa yeryüzünün hangi santiminde çekilen en küçük bir acı varsa sorumlusu olan, savaşa, yıkımlara, trajedilere sebep olan ve ondan nemalanan, tabiatı çevresel felaketlere sürükleyerek içindeki canlılarla yok oluşa sürükleyenler gerçek teröristlerdir. Bir terörden bahsedilecekse ancak onların emperyalist-kapitalist sistemin estirdiği ve dünyanın mazlum halklarına kan kusturan terörden bahsedilebilir. Ve yine

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“terör örgütlerine” destekten bahsedilecekse NATO’ya, emperyalist-siyonist işgalci ordulara, kolluk güçlerine verilen destekten bahsedilebilir.

Bugün diktatörlere karşı olanların dün o diktatörleri nasıl besleyip büyüttüğüne, Irak işgali sonrası düşman olduklarıyla Libya’da, Suriye’de nasıl aniden müttefik olduklarına ve askeri açıdan son teknolojiyle nasıl donatıldıklarına bakmak gerekir. Emperyalist-kapitalist dünya düzeni öylesine sahtekardır ki, tarihin aynı evresinde, Mali’de Fransız ordusunun çarpıştıkları kilometrelerce ötedeki Suriye’de müttefik, dost kuvvettir. İnsanlığı tehdit eden en büyük terör örgütü de, bu terörü finanse edenlerde kendileridir.

Emperyalist-kapitalist sistem büyük bir terör ve sömürü şebekesidir. Bu küresel ölçekteki “terör örgütüne” yardımdan dolayı yargılanacak birileri varsa onlar da ancak bu küresel terör şebekesinin savunucuları ve uygulayıcılarıdır.

Yaşadığımız coğrafyaya gelince, bu tehditler hiçbir zaman bu ülke emekçilerinin, Kürtlerle birlikte diğer ezilen ve yok sayılan ulusların belleğinden hiç çıkmamıştır. Zira daha ağırları hep yaşanagelmıştır. Çok uzağa gitmeye ve fazla örnek vermeye gerek yok; tarihimiz devlet tarafından katledilen çocuklarının fotoğrafını taşıdığı için, mezarını aradığı için yargılanan, ceza alan anne ve babalarla doludur.

Yasalarınız ve yasaklarınız, hapishaneleriniz, ölüm saçan namlularınız, komplolarınız, yalanlarınız, emperyalist-kapitalist barbarlığın bekası için hazırladığınız o şer-i hükümlerinizi ne sizi kurtarabilecektir ne de düzeninizi. Adına “terörist” dediklerinizi yaratan bu düzenin eşitsizliklerinden, adaletsizliklerinden başka bir şey değildir. Aklınızca “finans kaynaklarını” kapatabilirsiniz. Uyguladığınız devlet terörüyle devrimcileri, Kürtleri, Alevileri yok edebileceğinizi sanabilirsiniz. Ancak nafil! Sebep olduğunuz sömürü var oldukça bizler de var olacağız. Sizler kendi rollerinizi oynaya durun, biz; sınıfların, sınırların ortadan kalktığı, her türlü sömürü ve eşitsizliğin son bulduğu o özgür günlere kadar tarih sahnesinden çekilmeyeceğiz. Tarihin işte bu evresindeyse zaten sizlerden hiçbir kırıntı bile kalmamış olacaktır.

Hapishanelerde faşist devlet terörü tırmanıyor!

Sermaye devleti, toplumsal muhalefeti polis ve yargı terörü ile teslim almayı amaçlayan saldırılarını hızlandırıyor. Sermaye düzeninin dizginlerinden boşalan bu saldırgan politikalarının hedefinde hakları için mücadele eden işçiler, emekçiler, öğrenciler, Kürt halkı ve toplumsal muhalefetin öncüleri olan ilerici ve devrimci güçler yer alıyor. AKP iktidarı, efendisi ABD emperyalizminin hizmetinde dışarıda emperyalist saldırganlığı tırmandırıp, ülke topraklarını Suriye'ye yönelik sürdürülen savaşın üssü haline getirirken, içeride sınıf ve kitle hareketini baskı ve zorbalıkla sindirerek kapitalist sömürüyü derinleştirmeye çalışıyor. Sokak eylemlerine yönelik gaz, cop, kurşun, panzerler eşliğinde süren vahşi saldırıları polisin gözaltı terörü, işkenceleri ve düzen mahkemelerinin burjuva hukukunu dahi hiçe sayan keyfi tutuklamaları yargılamalar tamamlıyor.

Sermaye düzeninin bu kapsamlı saldırı politikaları hapishaneler cephesinde de tüm şiddetiyle kendini gösteriyor. Son günlerde hapishanelerde artan baskı ve zorbalıkların gerisinde yine sermaye iktidarının emperyalist-kapitalist dünyanın gerici çıkarlarına kusursuzca hizmet etme çabası yatmaktadır.

Hapishanelerde yıllardır sürdürülen tecrit politikasının, hak gaspları ile birlikte bugün daha da derinleştirildiği görülüyor. Son dönemde devrimcilere, ilericilere ve Kürt halkına yönelik artan tutuklama terörü ile hapishaneler dolup taşmış durumdadır. Düzen işkence, gözaltı ve vahşi saldırılarla teslim alamadığı siyasi güçleri hapishanelerde uyguladığı ağırlaştırılmış tecrit politikasıyla ehlileştirmenin hesabındadır. Devrimci tutsakların siyasi kimliklerini yok etmeyi ve teslim almayı amaçlayan bu uygulamalar kapitalist sistemin derinleşen kriziyle birlikte keskinleşmiştir. Bugün ‘suç’un infazı ayrı bir cezaya dönüştürülmüş, disiplin yönetmelikleri tutuklulara ve hükümlülere insanlık dışı muamelenin maskesi haline getirilmiştir. Son günlerde peş peşe yaşanan gelişmeler hapishanelerde artan saldırıların boyutlarını gözler önüne sermektedir. 12 Eylül zindanlarını hatırlatan bu uygulamalar ile tüm toplumsal muhalefet sindirilmek ve korkutulmak istenmektedir.

Örneğin 23 Ocak'ta devlet terörüne hedef olan ÇHD yöneticisi ve üyesi avukatlar Kandıra F tipi cezaevine getirildiklerinde ilk girişte giysileri çıkararak aranmaya direndikleri ve üstlerini aratmayı kabul etmedikleri gerekçesiyle ‘fiziki direniş göstermek ve slogan atmaktan’ 1 ay görüş yasağı aldılar. Devrimci avukatların üstü zor kullanarak arandı.

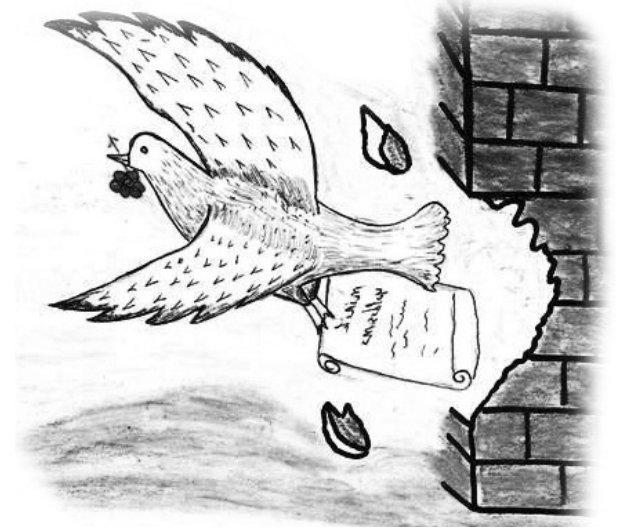
Disiplin yönetmelikleri cezaevi infaz müdürlüğünün denetiminde ve hapishane idaresinin inisiyatifinde her türlü keyfiliğe açık bir şekilde uygulanıyor. Bunun bir başka örneği Adana F tipinde bir tutsağa gönderilen “orta ve büyük boy” atlasın cezaevi yönetimi tarafından “örgütsel materyal olarak kullanılabilceği” gerekçesiyle, başka bir tutsağa ise *Atlas* dergisinin promosyonu olan “Türkiye haritası”nın “amaç dışı kullanıma müsait” şeklinde değerlendirilerek verilmemesi oldu. Kırmızı

kalem, renkli boya yasakları ise siyasi tutsaklara yönelik büyük oranda genelleşmiş keyfi uygulamalar arasında.

10 dergi, 10 gazete, 10 kitap sınırlaması, hücre havalandırmalarda diğer hücrelerdeki tutsaklarla bir arada slogan atmanın, şiir okumanın, marş söylemenin disiplin cezasına çarptırılması cezaevlerindeki baskının boyutlarını gösteren birkaç örnek. Disiplin cezaları sıklıkla görüş ve telefon, mektup yasakları biçiminde adeta rutin bir şekilde uygulanarak hapishanelerdeki tecrit daha da derinleştiriliyor. Keyfi hücre ya da koğuş aramaları sayıları artmış durumda. PKK’li tutsakların açlık grevi direnişlerinin ardından disiplin cezaları ve baskı uygulamaları yoğunlaşmış, Silivri 2 No’lu L tipinde açlık grevi direnişine katılan tutsaklar hücre cezalarına çarptırılmışlardır.

Tekirdağ 1 ve 2 No’lu F tipinde ve Tekirdağ 2 No’lu T tipinde çıplak arama dayatması, 70-80 kişilik gardiyan grubunun üç tutsağı vahşice dövmeleleri, akşam sayımlarında gardiyanların hakaretler-tehditler eşliğinde arama yapmaları, revire gidiş ve dönüşte askeri nizamda yürüme ve durma dayatması gibi saldırılar yaşanmaktadır. Fiziki işkence rutinleşen disiplin cezalarıyla psikolojik bir baskı halini almakta ve işkence bu şekilde süreklileştirilmektedir. Tutsakların dışarıyla olan tüm bağları kopartılarak yalnızlaştırılması amaçlanmaktadır. Bugün zindanlarda Nazi kamplarında uygulanan zorbalık hüküm sürmektedir. Tutsaklar kendilerine yönelik kötü muameleyi telefon görüşünde ailelerine haber verdikleri için disiplin cezası almaktadırlar.

Hapishanelerde en doğal hak bile gasp edilirken psikolojik işkence de her geçen gün derinleştiriliyor. Kişisel eşyalar verilmiyor, demirbaş olarak idare tarafından verilmesi gereken masa ve sandalyeler hücrelere konmuyor, gündüz sular akıyor, sıcak su

haftada bir veriliyor, üç kişilik hücrelere tek kişilik yemek veriliyor, haftada 10 saat olan ortak alan kullanım hakkı gasp ediliyor, telefon görüşünde karşılıklı olarak tekmiil vermek şart koşuluyor, ailelerden ve hapishanelerden gelen fotoğraflara el konuyor vs.

Hapishanelerdeki artan kötü muamele ve işkenceler sermaye iktidarının zorbalıkla ve faşist devlet terörü ile işçi ve emekçileri, Kürt halkını emperyalist sömürü, savaş ve yıkım politikalarına boyun eğdirme operasyonunun bir parçası olarak görülmelidir. Bu nedenle düzen ve devrim arasındaki çatışmanın tüm çıplaklığıyla yaşandığı hapishanelerde yaşanan baskılara karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmek güncel bir sorumluluktur. Bugün tecrit duvarlarının arkasında yaşanan baskı ve saldırılar tüm işçi ve emekçileri hedef almakta, sınıf ve kitle hareketini tehdit etmektedir. İşte bunun için kapitalist sömürüye ve emperyalist savaşa karşı emekçilerin örgütlü, birleşik, kitlesel ve militan mücadelesini büyütmek ve sermaye iktidarının karşısında devrimci bir güce dönüştürmek, her geçen gün artan faşist devlet terörüne karşı verilecek en anlamlı yanıt olacaktır.

Kürdistan hapishanelerinde hak ihlalleri

İHD Diyarbakır Şubesi, düzenlediği basın toplantısıyla Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi 2012 Yılı Cezaevleri Raporu’nu açıkladı.

Yayınlanan raporda, bölge cezaevlerinde toplam 3 bin 263 ihlalin yaşandığı bilgisi verildi. Basın toplantısında ilk sözü İHD Diyarbakır Şube Başkanı Raci Bilici alarak ülkede insanların hak ve özgürlüklerinin ne düzeyde olduğunu hapishanelerin gösterdiğini ifade etti.

Yaşanan hak ihlali başvurularına dikkat çeken Bilici, İHD olarak bu hak ihlallerine karşı çaba gösterdiklerini fakat ihlallerde azalma yaşanmadığını belirtti.

Bilici’nin konuşmasının ardından basın açıklaması okundu. Açıklamayı İHD Cezaevi Komisyonu Üyesi Av. Resul Tamur okudu. Tamur, yaşanan hak ihlallerinin devletin bilgisi dahilinde yaşandığına dikkat çekti.

Geçtiğimiz yıl hapishanelerde gerçekleştirilen açlık grevi eyleminin ardından hak ihlallerinin arttığına dikkat çeken Tamur, tutsaklardan intikam niyetiyle sürgünler devreye sokulduğunu bu uygulamayla sadece tutsakların değil ailelerinin de cezalandırıldığını ifade etti.

Pozantı, Şakran ve Urfa hapishalerinde yaşanan saldırılara dikkat çeken Tamur son olarak şunları söyledi: *“Bu tablonun değişmesi ve daha yaşanılır bir hal alması demokratik ülkelerin vazgeçilmez şartlarındandır. Bu nedenle cezaevlerinde insan haklarının korunması ve yaşama geçirilmesi için tüm kesimleri sorumluluklarını yerine getirmeye davet ediyoruz. Ayrıca cezaevlerinde yaşanan hak ihlallerine ilişkin tüm kamuoyunu da duyarlı olmaya ve yaşanan hukuksuzluklar karşısında sessiz kalmamaya çağırıyoruz.”*

Açıklamanın ardından İHD Cezaevleri Komisyonu Üyesi Av. Muhterem Süren, raporda yer alan cezaevlerindeki hak ihlalleri istatistik verilerini açıkladı.

Boyalı basının yalan söyleme özgürlüğü!

Türkiye’de basın özgürlüğü denildiğinde bugün için ağırlıklı olarak tutuklu gazeteciler ve basına yönelik baskılar akla gelmekte. Bunun anlaşılır da bir yanı var. Zira her alanda zor aygıtını devreye sokan sermaye devleti, baskı ve terörü tırmandırıyor. Bundan nasibini muhalif devrimci ve ilerici basın da alıyor ve davalar, gözaltılar, tutuklamalar birbirini izliyor.

Ancak zorun hedefi olan ve muhalif üst başlığına alabileceğimiz basının dışında iktidarın dümen suyunda yer alan ve teknik imkanlarıyla birlikte medyanın %99’undan da fazlasını oluşturan burjuva basın, aslında “basın özgürlüğü” denilen kavramın çok daha tehlikeli bir yönünü bize hatırlatıyor.

Muhalf basın her zaman hedefte!

İlerici ve devrimci basına yönelik baskı sermaye devletiyle yaşıt. Ancak bugün geline yer de bu baskının çok daha şiddetli hissedildiğini biliyoruz. AKP eliyle yükseltlen bu devlet terörü dalgasının özellikle basın ayağı bir dizi dava ve tutuklama ile gündemde.

Başta KCK olmak üzere bir dizi gerekçeyle cezaevlerine kapatılan gazetecilerin sayısı, sermaye devletini uluslararası arenada zora sokacak kadar fazla. Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü’nün (RSF) *“Türkiye demokrasisi bugün gazeteciler için dünyanın en büyük hapisanesi haline geldi”* ifadesi bu açıdan hayli çarpıcı ve özlü bir ifade.

Ancak tüm verilere rağmen AKP şefi her fırsatta iddiaları reddederek tutuklu gazetecilerin “terörist” olduğunu söyleyip duruyor. Tam da yeni dönem konseptine uygun olarak önüne geleni “terörist” ilan eden Erdoğan, gazetecilerin gazetecilik yaptıkları için değil farklı suçlar işledikleri için cezaevinde olduklarını yineleyip duruyor. Ortada “gazetecilik” diye bir suç olmadığına göre Erdoğan’ın açıklamalarının da zerre anlamı olmadığı açık.

Üstelik RSF’nin de bu açıklamaları nedeniyle Türkiye’de “terörist” ilan edilmiş olması, hayatın ironilerinden olsa gerek...

Tepkilere rağmen hiçbir hukuka dayanmayan davalar sürüyor. Öyle ki davalardan yansıyanlar çoğu zaman mizah malzemesi kategorisine ait gibi duruyor.

Bu davalar yalnızca KCK gibi devletin kapsamlı ve dönemsel operasyonlarıyla da bağlantılı açılmıyor her zaman. ETHA Sorumlu Müdürü Goncağül Telek hakkında işkenceci Sedat Selim Ay hakkında yaptıkları yayınlar nedeniyle açılan dava, bu açıdan ibretlik...

Boyalı basının “özgürlüğü”

Kuşkusuz ki “basın özgürlüğü”nün önündeki tek engel hiç de düzenin zor aygıtı değil. Bugün düzen medyası “özgürce” yaptığı yayınlarla kurulu düzenin en kadim dostu.

Ancak bu “özgür” basının yazdıkları çizdikleri hiç de uluslararası örgütlerin raporlarında yer almıyor. Devlet güdümlü yayın yapan ve ifade özgürlüğü adına toplumu manipüle eden bu anaakım medya, her geçen gün daha da rezil bir çizgiye

savruluyor.

Gerici basının bu konuda “tutarlı” çizgisi zaten bilinmekte. Her zaman en aşağılık ve bayağı ifadelerle kendi gündemini izleyen bu kesim, bugün AKP iktidarının gücüne yaslanarak sadece pervasızlığını arttırmış durumda.

Ancak bunun karşısındaki liberal basının durumu çok daha içler acısı. Can Dündar’ın TRT’ye emniyetin verdiği bir liste ile ilgili yazısı aslında sadece devlet kanalının değil tüm medyanın da nasıl işlediğinin bir kanıtı. 2001 yılına ait olayda Dündar, emniyetin kanala bir liste verdiğini ve listede hangi kavramların kullanılması gerektiğinin dikte edildiğini anlatıyor. Kelimeleri tahmin etmek zor değil, “PKK lideri” yerine “bölücü başı”, “gerilla” yerine “terörist”, “Kürt” yerine “bölücülerle Kürt olarak isimlendirilen vatandaşlarımız” vb...

Ancak aradan geçen yıllara rağmen değişen bir şey olmadığı birkaç gün önceki bir olayla görüldü. Diyarbakır’da polislin saldırdığı bir eylemde hayatını

kaybeden Şahin Öner, burjuva basında “elinde bomba patladı” biçiminde duyuruldu. Vali ve polislin açıklamalarına dayanılarak yapılan haber Öner’in parmaklarının koptuğu gibi ayrıntılarla da süslenerek ortaya bir “acemi terörist” portresi çizdi.

Aynı gün Kürt basınında yayınlanan tanıklıklar ve iddialar ise boyalı basın tarafından görmezden gelindi. Ancak Öner’in otopsi sonuçları açıklanınca polislin eylemciyi zırlı araçla çarpıp sürükleyerek öldürdüğü ortaya çıktı. Boyalı basının tepkisi ise ya bu yeni gelişmeyi görmezden gelmek, ya da eski haberlerini sayfalarından kaldırıp sanki yeni bir habermiş gibi otopsi sonucunu duyurmak oldu.

Tutuklu gazeteciler hakkında ahkam kesmeyi çok seven ve kendini liberal bir ambalajla pazarlamaya çalışan *Radikal*’in de bu polis haberciliğinde başı çektiğini hatırlatmadan geçmemek gerekir.

Aydın Doğan’ın itirafları

Bu “özgür” basının büyük bir kesiminin sahibi olan medya patronu Aydın Doğan’ın son günlerde basına yansıyan açıklamaları da burjuva basının yayın ilkelerinin bir kanıtı.

Başlangıçta AKP karşıtı bir muhalefet yürüten, ancak AKP’nin saldırıları ile baş edemeyerek yelkenleri suya indiren Doğan, yaptığı açıklamada muhalif isimleri gazetelerinden yollamasını savundu ve bunu da bildik “tarafsızlık” masalları eşliğinde yaptı. Doğan’ın açıklamaları, iktidarın tüm basın üzerindeki etkisinin ve hakimiyetinin de itiraftı.

Örnekleri çoğaltmak, düzen medyasının rolüne dair ise ciltler doldurmak mümkün. Ancak birkaç örnekten yola çıkarak dahi basın özgürlüğünün ne anlama geldiği ve basına yönelik baskıların ne anlam taşıdığını görebiliyoruz. Bir yanda devlet terörüyle özgür basın ve muhalif sesler dizginlenmeye çalışılırken diğer yandan düzen medyası tüm çirkefliliği ile toplumu bombardımana tutuyor. Özgür görünenler yalan söyleme özgürlüğüne sarılıp kalemelerini satarken özgür basın her tür saldırıya ve baskıya göğüs germeye devam ediyor.

“Kim kimi yargılayacak göreceğiz!”

İstanbul Barosu yöneticileri İstanbul Barosu Sosyal Tesisleri’nde gazeteciler ile biraraya geldi ve baroya yönelik saldırılara dair açıklamalarda bulundu. Yapılan gecenin bilgileri basında yer aldı.

Ümit Kocasakal gecede yaptığı konuşmada Balyoz davasında yaptığı konuşma nedeniyle yargılanmasına değinerek “Meslektaşlarımız savunma imkanı kalmadığı gerekçeyle cüppelerini bıraktılar” dedi ve “Meslek onuru ayaklar altına alınırken bir baro sessiz kalabilir mi?” sorusunu sordu. Kocasakal’ın açıklamaları şu sözlerle sürdü:

“Biz salona girdik avukatlara ayrılan bölüme geçtik. Eğer bu bir suç idiyse neden mahkeme bir yaptırım uygulamadı. Aksine mahkeme başkanı bana söz verdi. Mahkeme başkanı ile aramızda geçen konuşmalar tutanakta mevcut. Bunun üzerine biz üç talepte bulunduk: Bir, Adil bir yargılama yapın. İki, usul kurallarına uyun. Üç, savunmayı kısıtlamayın, meslek onurumuzu zedelemeyin, zedelenmesine izin vermeyin.”

Kocasakal ayrıca yargılanacakları mahkemeye dair ilginç bir bilgiyi de katılımcılar ile paylaştı ve davanın hakimi ile iddianamenin sahibi başsavcının evli olduklarını söyledi. Kocasakal ayrıca mahkemeye katılacakları belirterek “kim kimi yargılayacak orada göreceğiz” dedi.

Kocasakal ÇHD’li avukatlara yönelik devlet terörünü de ele alarak şöyle dedi: *“Savcılar tutuklanan avukatlara soruyorlar ‘sen neden hep böyle davaları alıyorsun’ diye. Buna verilecek cevap ‘sana ne’dir.”*

DİSK 46. yılında geçmişini arıyor...

Yeni bir çıkış için birleşik-militan mücadele!

13 Şubat'ta DİSK'in kuruluşunun 46. yıl dönümü kutlandı. 1967'de kurulan DİSK'in tarihi, Türkiye işçi hareketi tarihinin de önemli bir kesitini sunmaktadır. Ancak DİSK'in tarihini daha iyi anlayabilmek açısından onu doğuran koşulları da kısaca özetlemek gerekir.

1950'li ve '60'lı yıllar Türkiye'de kapitalist gelişmenin hızlandığı ve buna bağlı olarak sosyal çelişkilerin arttığı, sınıf mücadelelerinin keskinleştiği bir döneme tekabül eder. Bu aynı dönem emperyalist-kapitalist sisteme karşı dünya genelinde de başkaldırıların ve mücadelelerin yaşandığı yıllardır.

Türkiye'nin Kore Savaşı'na dâhil olması ve ardından NATO'ya üye olması ve yine aynı zaman diliminde "Marshall" yardımları adıyla ABD emperyalizmiyle kurulan çok yönlü ilişkiler, Türkiye'de yaşanan kapitalist gelişmenin ve buna bağlı olarak yaşanan sosyal mücadelelerin seyrinde de önemli bir dönemece işaret eder. Zira, sermaye devletinin bundan sonra izleyeceği her türlü politika doğrudan emperyalist-kapitalist sistemin efendilerinin ve en başta da ABD'nin bilgisi ve onayı dâhilinde gerçekleşir.

Öyle ki dünya genelinde yaşanan sosyal mücadeleler ve Türkiye'de hızlanan kapitalist gelişmeye bağlı olarak alt sınıflarda yaşanan uyanış, alınacak tedbirler ve mücadele yöntemleri açısından da emperyalist efendilerinin deneyimlerinden yararlanmayı gerekli kılar. Bu deneyim ve bilgi paylaşımında ilk sırada yer alanlardan biri de gelişebilecek bir işçi hareketinin nasıl kontrol altına alınacağı ve sistem içinde tutulacağı olur.

Nitekim Türk-İş'in kuruluşu tam da bu politikalar çerçevesinde; sermaye devletinin işçi hareketini merkezi bir şekilde denetim altında tutması amacıyla desteklenir. Amerikan sendikalar birliği model alınarak ve temel ilkelerine "siyaset üstü" bir örgütlenme vurgusu eklenerek gerçekte sınıf işbirliğine dayalı, işçi sınıfını sermaye karşısında etkisiz kılmayı amaçlayan bir siyasi anlayış temelinde bir sendikal hareketin oluşturulması hedeflenir. Bu aynı zamanda dünya çapında gelişen işçi hareketinin ve onun uluslararası örgütlenme biçimine karşı emperyalist cepheden verilmiş bir yanıt ve modeldir.

Fakat tüm bu çabalara rağmen alt sınıflardaki sosyal uyanış ve işçi hareketi dizginlenemez. Sarıhanane Mitingi ve "grev hakkı"nın mücadele yolu ile kazanılmasını sağlayan Kavel Direnişi, '60'lı yıllara damgasını vuran sınıfın mücadele azmini ve bilinici ortaya koyan örnekler olur. Elbette bu aynı dönem, sınıfın sadece ekonomik talepleriyle sürdürdüğü mücadelelerle değil yanı sıra başta emperyalizm karşıtlığı olmak üzere bir dizi siyasi taleplerle de siyaset sahnesinde yer aldığına tanıklık eder. Böylelikle '70'li yıllara gelindiğinde Türkiye işçi sınıfı için kendisine biçilen "deli gömleği" artık dar gelmektedir ve parçalanıp atılmayı bekler. Türk-İş'in ihanetçi tutumuna karşı bugüne kadar muhalefet eden sendikalar Türk-İş'den ayrılarak 13 Şubat 1967 yılında DİSK'in kuruluşunu ilan ederler. DİSK'in kurulmasından sonra da Türk-İş'ten kopmalar yaşanır.

Böylelikle sermaye devletinin Türk-İş üzerinden sınıf hareketini kontrol altına alma planı ve hedefi önemli bir darbe alır. Sınıfın, DİSK'te somutlanan mücadele bilinci ve kararlılığı çok geçmeden

örgütlenme alanında sonuçlarını üretmeye başlar ve sermaye sınıfı için ciddi kaygılara yol açar. Ama sermaye sınıfını esas kaygılandıran işçi sınıfının, DİSK şahsında mücadelesini sadece dar ekonomik taleplerle sınırlamayıp toplumsal-sosyal sorunlara da genişleterek toplumsal muhalefette önemli bir odak haline gelmeye başlaması olur. Zira bu durum DİSK'in yöneticilerinin de tamamıyla kontrol altında olmayan ve onların da bir anlamda soysal mücadelenin seyri içinde peşinden sürüklendikleri bir süreç olarak gelişmeye başlar. Tam da bu nedenden ötürü; toplumsal muhalefette önemli bir odak haline gelmeye başlayan işçi sınıfının yeniden zapturapt altına alınması için DİSK'in kapatılması gündeme getirilir. Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde hala aşılamayan bir eşik olan 15-16 Haziran Direnişi ise Türkiye işçi sınıfının sermaye devletine karşı verdiği yanıt olur.

İşçi sınıfı, sermaye devletinin saldırısının sadece DİSK'e yönelik bir saldırı olmadığını, DİSK şahsında esas olarak işçi sınıfının mücadele, bilinç ve örgütlülüğün hedefe çakıldığını, yalnızca DİSK'e üye işçilerle değil Türk-İş'e üye birçok işçinin de direnişe katılmasıyla göstermiş olur. 15-16 Haziran Direnişi sermayenin duyduğu korku ve kaygıların ne kadar yerinde olduğunu ortaya koymuştur. Zira işçi sınıfının saldırılar karşısında sergilemiş olduğu sınıfsal refleksi, sadece sermayeyi değil, DİSK yöneticilerini bile "ürkütme"ye başlamıştır.

'70'lerin ortasında ise işçi sınıfı bir kez daha toplumsal mücadelenin ön saflarında, "faşizme ihtar eylemleri", "DGM'leri ezdik, sıra MESS'te" diyerek yer almıştır. Sosyal mücadelenin '80 askeri darbesiyle kesintiye uğratıldığı döneme kadar işçi sınıfı DİSK üzerinden toplumsal mücadelenin bir bileşeni olmayı başarmıştır. Sermayeye karşı iktisadi ve sendikal hakları koruma ve büyütme mücadelesinde de önemli bir mevzi yaratmıştır. Öyle ki TİSK başkanı Halit Narin '80 darbesinin ardından bu durumu "bugüne kadar işçiler güldü şimdi sıra bizde" diyerek özetlemiştir.

Bugün DİSK'in 46. yılının kutlandığı günümüzde ise sermaye sınıfı her açıdan "gülüyor". Öyle ki '80 darbesinin bile gündeme getiremediği saldırılar bu dönem hayata geçiriliyor ya da hazırda bekletiliyor. İşçi sınıfının elinde kalan son tarihsel hak; kıdem tazminatı, o da bu yılın yaz aylarında tasfiye edilmek isteniyor. Sendikal hakları budanmış, örgütlülüğü tasfiye edilmiş, sınıf bilinci dumura uğratılmış bir sınıf yaratılmaya çalışılıyor. Peki, bu durum karşısında DİSK'in 46. yılında ne yapacağı, ne yapabileceği, ne yapması gerektiği

anmaktan öteye ne yapıyor? DİSK'in mirasına sahip çıkmak nereden geçiyor?

Evet, bugün '60'ların '70'lerin yükseliş dönemlerinde değil ve o günlerden bugüne kalan bir öncü kuşaktan söz edemeyiz ama sınıf hareketinin sürekli mevziler kaybetmesinde esas neden tam da bu argümanları; "sınıf mücadele etmiyor ki" argümanını kendileri açısından hiçbir şey yapmamaya dayanak edilmesi değil midir?

Yine yıllarca "çağdaş sendikacılık" adı altında "işimi seviyorum" şiarlarıyla alanlarda sınıf işbirliğinin en güzel örnekleri sunulurken, her türlü sorunu "masada çözmeye razı" olunurken ve sınıfa yıllardır kazanım elde etmeyi unutturup var olanı korumaya endeksleyen bir "mücadele" anlayışı dayatılırken, DİSK burjuva düzen partilerinde milletvekili olabilmenin bir aracı haline getirilirken, sınıfın mücadele "etmemesinden" yakınmak burjuva politikacılarına yakışan bir pişkinlik olabilir ancak. Bugüne kadar DİSK'in hangi döneminde sermayenin saldırılarına karşı mücadele kararı alınmıştır da kendi üyelerince bu karar boşa çıkartılmıştır? Örneğin doğrudan DİSK'i hedeflediği açık olan Sendikalar ve Toplu İş İlişkiler Yasası'na karşı bugünkü yönetim nasıl bir karar almıştır ki üyelerinden yanıt gelmemiştir? 15-16 Haziranları yaratan bir konfederasyonun yine kendisini hedef alan bir saldırı karşısında en temel mücadele yöntemi olan üretimden gelen gücün kullanımına dönük bir çağrı bile yapmaya cüret edemediği koşullarda işçi sınıfından ne beklenebilir?

Oysaki işçi sınıfını bugün kendi öncü kuşağını mücadele içersinde kendiliğinden çıkarıyor. Hak gasplarına, taşeronluk uygulamalarına, ağır çalışma koşullarına karşı sendikaların bugünkü durumuna rağmen militan bir mücadele sergiliyor. Yine sendikal örgütlenme mücadelesi vererek sendikal örgütlülüğüne sahip çıkıyor. Sınıf hareketinde henüz mevzi düzeyde seyreden bu ivmeyi yukarı çekecek ve ona önderlik edecek bir mücadele anlayışı gerekiyor. Tıpkı 15-16 Haziranlar'da olduğu gibi birleşik, militan bir sınıf hareketi yaratabilmek için her şeyden önce sınıfın ileri öncü unsurlarının geçmişin kirinden pasından arınıp kendilerini yenilemeleri gerekiyor. Dünya çapında yaşanan sınıf mücadeleleri ve halk ayaklanmaları ise buna uygun zemini ve atmosferi en iyi şekilde sunuyor.

Sınıf hareketinde yaşanacak bu yeni çıkışın DİSK'in sadece geçmişini anmaktan değil o dönem yaşanan mücadeleyi bu döneme taşıyabilmekten geçtiğini bir an olsun aklımızdan çıkarmamız gerekiyor.

“İşçi kardeşlerimizin yanındayız!”

13 Şubat 2013 | Çorlu

Daiyang-SK Metal Greviyle Dayanışma Platformu 9 Şubat'ta gerçekleştirdiği eylemle, işçiler kazanana kadar dayanışma içerisinde olacaklarını açıkladı.

Platform bileşenleri saat 17.00'de Çorlu Cumhuriyet Meydanı'nda kurulu bulunan açlık grevi çadırı önünde bir araya geldi. “Daiyang-SK Metal işçilerinin yanındayız! Yaşasın Sınıf Dayanışması/Daiyang-SK Metal Greviyle Dayanışma Platformu” yazılı pankart açılarak basın açıklamasına geçildi.

Basın açıklamasını Eğitim-Sen Çorlu Temsilcisi Kazım Ünlü okudu. Ünlü, platformun hazırladığı deklarasyonu okuduktan sonra sözü DİSK Bölge Başkanı'na bıraktı. Ardından 13 Şubat günü gerçekleşecek olan mitingin duyurusu yapıldı.

Eylem boyunca sık sık “İşgal, grev, direniş!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!” sloganları atıldı

Deklarasyon metnini sunuyoruz:

Basına ve kamuoyuna

Daiyang-SK Metal grevini sürdüren işçi kardeşlerimizin yanındayız!

Daiyang-SK Metal işçilerinin sendikaları DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası öncülüğünde başlattıkları grevin üçüncü ayı dolmak üzere. DİSK Birleşik Birleşik Metal-İş Sendikası Trakya Şubesi, Güney Kore sermayeli Daiyang-SK Metal işyerinde yetkili bir sendika olmasına rağmen, hiçbir hukuk ve kural tanımayan Daiyang-SK patronu toplu sözleşme masasına oturmak istememiş, böylelikle sendikanın greve çıkması zorunlu hale gelmiştir.

14 Kasım tarihinde başlayan grev bugün Çorlu merkezde 5'er günlük dönüşümlü açlık grevi eylemiyle beraber sürmektedir. Daiyang-SK patronu grevin yasal mevzuatını çiğneyerek, Güney Kore'den getirttiği grev kırıcı işçilerle grevi

baltalamaya çalışmıştır. Dahası üretilen malları fabrika dışına çıkarmak istemiş, buna engel olmak isteyen işçiler iki kez polisin coplu ve biber gazlı saldırısına maruz kalmışlardır. Aralarında sendika yöneticilerinin de olduğu birçok işçi yaralanarak hastaneye kaldırılmıştır. Orman kanunlarının hüküm sürdüğü Avrupa Serbest Bölgesi'nde bulunan tüm işverenler greve karşı birleşmiş, grevci işçilere dönük tahammülsüz bir saldırganlık içerisine girmişlerdir.

İş kazalarında ölümlerin ardı arkasının kesilmediği, ağırlaştırılmış barajlarla sendikaların yetkisiz kılınmaya çalışıldığı, kıdem tazminatı, kiralık işçilik, taşeron işçiliğin yaygınlaştırılması, bölgesel asgari ücret gibi temel hak kayıplarının yeniden gündeme geldiği bu dönemde, Daiyang-SK grevinin başarıyla sonuçlanması tüm emekçiler açısından son derece önemlidir.

Daiyang-SK Metal işçilerinin sendikaları DİSK Birleşik Metal-İş Trakya Şubesi öncülüğünde başlattıkları grev yasal, haklı ve meşru bir grevdir. İşçi arkadaşlarımız tüm saldırılara, baskılara, tehdit ve şantajlara rağmen haklı davalarını sahiplenmekte, sonuna kadar direnme kararlılığını ortaya koymaktadır. Daiyang-SK Metal işçileri hakları ve gelecekleri için direniyor. Onlar sadece kendileri için değil, yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunmak için grevdeler. Daiyang-SK Metal işçilerinin kazanımı tüm işçi ve emekçilerin kazanımı olacaktır.

Bu bilinçle ve Daiyang-SK Metal işçilerinin grevinin kazanımla sonuçlanacağı inancıyla grevi selamlıyoruz.

Bizler Trakya bölgesinde bulunan **DİSK Birleşik Metal-İş Trakya Şubesi**, Grevci İşçiler, **Tez Koop-İş**, Öz İplik-İş Sendikası, **Tes-İş Sendikası Trakya Şubesi**, Petrol-İş, **DİSK Tekstil**, DİSK Genel-İş, **Eğitim-Sen Çorlu Temsilciliği**, Eğitim-İş Çorlu Şubesi, **Öz Gıda-İş 2 No'lu Şube**, Türkiye Mimar Mühendisler Odaları Birliği, **Tekirdağ Tabip Odası**, ADD Çorlu Şubesi, **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu**, Ergene İnisiyatifi, **Trakya İşçi Birliği**, Tehlikeli Katı Atık Platformu, **Emek Partisi**, ESP, **BDP**, CHP olarak Daiyang-SK Metal grevinin kazanımla sonuçlanması için elimizden gelen desteği sunacağımızı ilan ediyoruz.

Bu yanı sıra “Daiyang-SK Metal Greviyle Dayanışma Platformu” kurmuş bulunuyoruz. Tüm işçi ve emekçileri Daiyang-SK Metal grevcileriyle maddi ve manevi dayanışmanın yanı sıra eylemli sınıf dayanışmasını yükseltmeye çağırıyoruz.

Yaşasın Daiyang-SK grevimiz!

Kurtuluş yok tek başına,

ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Daiyang-SK Metal Greviyle Dayanışma

Platformu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

DİSK 46. yılını grevci işçilerle kutladı...

“Daiyang-SK Metal işçisi yalnız değildir!”

DİSK 46. kuruluş yıldönümünü, Daiyang-SK greviyle dayanışma eylemi yaparak kutladı. 13 Şubat'ta gerçekleştirilen 46. yıl kutlamasında, Çorlu'da 90 günü aşkın bir süredir grevlerini sürdüren Daiyang-SK işçileriyle sınıf dayanışması yükseltildi.

Yaşasın sınıf dayanışması

Çorlu Belediyesi önündeki grev çadırına yürümek için Heykel Meydanı'nda buluşan DİSK üyesi işçiler, devrimciler ve destekçi kitle bekleyişini sürdürürken “Zafer direnen işçilerin olacak!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları sıklıkla atıldı.

Meydanda “MESS'ten Daiyang-SK'ya mücadele geleneği sürüyor”, “Demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinde 46. yıl”, “Sömürü düzenine karşı direnen Daiyang-SK işçilerinin direnişini selamlıyoruz / Emekli-Sen” pankartları açılırken sendika hakkı için direnen Nakliyat-İş üyesi Yurtiçi Kargo işçileri de kendi pankartlarıyla alanda yerlerini aldı.

Bayrampaşa'da direnişlerini sürdüren Birleşik Metal-İş üyesi Taral Makina işçilerinin de katılım sağladığı eylem, Çorlulu emekçiler tarafından ilgiyle izlendi. Daiyang-SK Greviyle Dayanışma Platformu ise “Daiyang-SK Metal İşçilerinin Yanındayız Yaşasın sınıf dayanışması” pankartıyla eyleme katıldı.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, işçi aileleri ve DİSK'e bağlı bazı sendikaların üyeleri de platform pankartı arkasına yürüdü. DİSK Tekstil ve DİSK / Gıda-İş Trakya Bölge Temsilciliği de pankart açarak eylemde yer alırken İstanbul'dan ilerici ve devrimci güçler de katılım sağladı.

“İşçiyiz haklıyız kazanacağız!”, “İnadına sendika inadına DİSK!”, “Daiyang işçisi yalnız değildir!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganlarının atıldığı yürüyüş boyunca yapılan konuşmalarda sermayenin saldırılarına karşı mücadele çağırısı yükseltildi.

Cumhuriyet Meydanı'na yapılan yürüyüş sonunda alanda basın açıklamasını DİSK Yönetim Kurulu adına Genel Başkan Erol Ekici okudu. Ekici DİSK'in “*Yandaş devlet sendikacılığına karşı 1967'de sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışıyla*” kurulduğunu vurgulayarak başladığı açıklamada şunları ifade etti: “*Siyasi iktidarlardan, devletten, işverenlerden bağımsız olmak; sendikal mücadeleyi demokrasi mücadelesi ile iç içe sürdürmek, işçi kitlelerini kavramak ve onlara sınıf olarak bir kimlik kazandırmak, tabanın söz ve karar sahibi olması DİSK'i DİSK yapan ilkelere dendir.*”

“DİSK yine alanlarda!”

Ekici, DİSK'in 46 yıllık mücadele tarihi içerisinde yaptığı eylemlerin önemini vurguladı. Ekici, DİSK'in işçilerin umudu ve sesi olduğunu belirtip bu umudu büyütmeyle devam edeceklerini ifade etti.

Açıklamanın ardından DİSK Yönetim Kurulu üyeleri Daiyang-SK Metal işçileriyle değerlendirme toplantısına geçti.

Kızıl Bayrak / Trakya

Daiyang-SK Metal grevindeki işçilerle grev üzerine konuştuk...**“ASB’ye doğru bir yürüyüş!”****- Grev sürecini nasıl değerlendiriyorsunuz?****Mustafa Onaran:** Şu an iyi gidiyor, sorunumuz yok.**Soner Kesgin:** Şu an işçilerin paraya ihtiyacı var. Yiyecekleri içecekleri hariç paraya ihtiyaçları var. Şu an grevin 85. günü. Bize maddi destek gelsin bu grev iki sene de sürer. Bizler onurluyuz, burada ekmek mücadelesi veriyoruz.**Bayram Aksu:** ASB’nin önüne gidiyoruz geri çekiliyoruz, gidiyoruz geri çekiliyoruz. 15 günde bir gidilecek denmişti. Gidildi ama 60 günden sonra gidildi. 60 gün ne yapıldı? Hiçbir şey yapılmadı, bekle bekle... 60 günden sonra gittik, Çalışma Bakanlığı’ndan iki saat sonra gelindi. Demek ki gidildiği zaman bir şeyler yapılabilir.**- Bunun dışında neler yapılabilir bu grevin kazanılması için?****Bayram Aksu:** Eylemler yapılabilir. Kaymakam rahatsız edilebilir. Kaymakamlığın önüne gidilip eylem yap, burada yap nerde problem varsa orda yap. ASB’nin önüne git, içeri girme ASB’nin önüne git. Eylem yap, sesini duyur. Bu şekil olmaz. Açlık greviyle bu grev kazanılmaz. Bekle bekle... Tamam imza at, güzel bir şey ama imzalarla bir yerlere gelinebilir gibi bir şey. Ama Kaymakamlığın önüne gidilebilir, ASB’ye gidilebilir, İş-Kur’un önüne git nerde tıkanık bir şey varsa oraya git. Bu şekilde olmaz, benim düşüncem bu. Bu şekilde bir ilerleme yapamayız.**- Şu anda fabrikada durum ne?****Bayram Aksu:** Avrupa Serbest Bölgesi ile uğraşıyoruz. Biz bir patronla uğraşacağımızı düşünüyorduk. Oysa tüm ASB’nin patronlarıyla uğraşıyoruz. Bulgaristan ve daha değişik yerlerden üretilmiş mallar geliyor. Daiyang-SK’nın etiketi yapıştırılıyor. Bu malları da ASB kendi depolarında saklıyor. ASB’deki patronlar bize karşı örgütlü bir şekilde davranıyorlar.**- ASB’deki diğer fabrikalarda çalışan işçilere iyi denilebilecek zamlar yapıldı. Bunun nedeni nedir?****Bayram Aksu:** Bizim grevimiz sayesinde oldu bu. Bizim oraya gidip eylem yapmamızla, slogan atmamızla ilgili. Oradaki patronlar işçilere 50 lira zam yapacağına 100-150 lira zam yaptı. Benim işçim de ayaklanmasın, benim işçim de eylem yapmasın diyerek zam yaptılar. O bölgedeki işçilerin bize de desteklerini bekliyoruz.

Burada bir grev komitesi olmalı işçilerden oluşan. Burada bir grev komitesi var mı, işçiler örgütlü bir şekilde mi yoksa dağınık bir biçimde mi duruyorlar? Ve varsa komite somut olarak neler yapıyor?

Şu anda örgütlenmiş durumdayız, zaten öyle olmasaydık çoktan dağılırdık. Ama çoğu dağınık. Şu anda komitemiz var. İşçilerin görüşü alınarak eylem planları yapılıyor, süreci planlıyor. Komite olmasaydı yapılan işlerde işçilerin düşüncesi alınmasıydı kötü bir şekilde dağılırdık.

Soner Kesgin: Bizim sayemizde aldılar. Bize hiç destek olmuyorlar. Hakkımı helal etmiyorum.**Mustafa Onaran:** Bir gün bizim yerimize geçtiklerinde bizleri anlayacaklar. Bir gün o gün de

gelecek, neyin ne olduğunu anlayacaklar. Eylemlere çıkmadan greve çıkmadan neyin ne olduğunu anlamıyorlar.

- Şu anda açlık grevinizdesiniz. Peki kamuoyu desteği nasıl?**Bayram Aksu:** Destek var, özellikle akşamları gelip gidenimiz oluyor. Vatandaşlar ziyaret ediyor. Bizlerden grevle ilgili bilgiler almaya çalışıyorlar. “Greviniz nasıl gidiyor, nasıl sonuçlanacak” diye soruyorlar.**- Kaymakamın aracı olduğu sendika ile patronun görüşmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?****Bayram Aksu:** Ben görüşmeyi iyi değerlendirmiyorum. Görüşülenler bizim lehimize değil. Görüşülenler bizim talep ettiklerimizin çok altında. Bizim istediklerimizi geçelim, işten atılan arkadaşlarımızın işe alınması gerekiyor. Patron atılan işçilerin geri alınması için somut bir adım atmıyor.**Soner Kesgin:** Kaymakam üzerindeki baskıyı kaldırmak için iki tarafı bir araya getirdi. Bizler Çalışma Bakanlığı’ndan fabrikaya müfettiş getirmek için, ses getirmek için ufak tefek eylemler yaptık. Bizi kimse duymuyordu, şimdi burada açlık grevindeyiz. İnsanlar bilinçleniyor. Gelgit, gelgit öğreniyor. Bu da kaymakamın üzerinde baskı oluşturdu. Kaymakam başka fabrikalarda da benzer durum yaşanmaması için bir an önce sonuçlandırmak istiyor. Kendi koltuğundan korkuyor. Orada verilen işveren teklifiyle devletin verdikleri aynı. Sigorta, asgari ücret, yol, servis, yemek, devlet yüzde altı zam veriyorsa bende aynısını veririm diyor. Biz de ondan çok bir şey istemedik. 150 milyon fark istedik.**Mustafa Onaran:** Ücretler olsun ikramiye olsun bunlar hakkında görüşülmüş, ama bunlar bizim için önemli değil. Önemli olan işten çıkarılan sekiz arkadaşımızın işe alınması. Bu konuda anlaşılamamış. Bu konuda anlaşılamayınca masadan kalkılmış. Bir daha görüşme olursa yine ilk amacımız bu arkadaşlarımızın işe alınması olacak.**- ASB’deki patronlar bu direnişe karşı birleşmişler buna ne diyorsunuz?****Soner Kesgin:** İşçilerin fazla bilgilenmemesi
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranitey.org>

içindir. “Benim işçim köle gibi çalışsın, benim verdiğim paraya karşı çıkmasın” diye. İşçilerin sosyal hayatı olmasın, köle gibi çalışsın istiyorlar.

- Fabrikada işçi sağlığı ve güvenliği ile ilgili neler yapılıyor?**Mustafa Onaran:** İşyerine eğitimciler geliyor ama, patron gerekli önlemleri almıyor. Eğitim vermekle olmuyor. Makinelere bakım yapılmalı, bir de bizim metal sektöründe iş kazaları biraz daha ağır oluyor.**Soner Kesgin:** Bir işçi bugün işe alındığında hiç eğitim vermeden hemen çalıştırıyorlar, makinelerin başına veriyorlar. Bu adama eğitim verilmesi lazım. Ne koşullarda çalışılacağı hakkında bilgilendirilmeli. Ben sana elbiseni verdim, al işin başına. Böyle olmaz.**- Grevi başarı ile sonuçlandırmak için neler yapılabilir?****Mustafa Onaran:** Diğer kurumlarla sendikalarla daha kalabalıklaşıp onların karşısına çıkmalıyız. Mitingler, yürüyüşler ve basın açıklamaları yapılabilir. Ama bunlarda kalabalıklar olmalı. Yoksa bir sonuca varılmaz.**Soner Kesgin:** Bu 120 kişi ile olabilecek bir şey değil. Burada binler olsak daha kolay olur. Milletin duyarsızlığı. Elimizden geleni yaptık, yasalar bize engel oluyor. Bence büyük bir yürüyüş yapılabilir. ASB’ye doğru bir yürüyüş olmalı bu.

“Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı” hazırlıkları...

09 Şubat 2013 | Bursa

Ümraniye’de kurultay çalışmaları başladı

“İşçilerin Birliği Hakların Kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı” hazırlık çalışmaları Ümraniye’de yapılan toplantı ile başladı. Kurultayın ön sürecini örgütlemek amacıyla Ümraniye’de Kurultay Hazırlık Komitesi oluşturuldu.

12 Şubat Salı akşamı yapılan ilk toplantıda çeşitli planlamalar yapıldı. Toplantı, kurultayın amacına yönelik sunumla başladı. Emperyalist savaş ve Kürt sorunu üzerine tartışmalar gerçekleştirildi. Fabrikalardan katılan işçiler emperyalist savaş ve Kürt sorunu üzerine işçilerin nasıl tutum aldıklarını ifade ettiler.

Kurultay Hazırlık Komitesi’nin iki haftada bir toplantı alması ve bölge KHK’nın altında sektörel

bazda KHK’lerin oluşturulması kararlaştırıldı. Kurultayın ön sürecinde çeşitli eğitim toplantıları ve eylemler gerçekleştirilmesi ve çeşitli gündemlere eylemlerle müdahale edilmesi konuşuldu.

Toplantıda somut olarak 24 Şubat Pazar günü saat 14.00’te emperyalist savaş konu alan bir forum, ardından aynı gün saat 17.00’da emperyalist savaş gündemli Sarıgazi’de eylem yapılacak.

Bursa’da kurultay çağrısı

Bursa İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği İçin Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı, 9 Şubat’ta yapılan basın toplantısıyla kamuoyuna duyuruldu. Basın toplantısında ilk olarak kurultayın amaçlarına dair bir konuşma yapıldı. Ardından deklarasyon metni okundu.

Kurultay Hazırlık Komitesi adına okunan metinde, kurultayın halkların kardeşçe yaşayacağı bir dünyanın yaratılması amacına hizmet etmesi için toplandığı dile getirildi. Kurultayda Kürt sorunu ve emperyalist savaş konusunda işçi sınıfının devrimci tutumunun ortaya konulacağı belirtildi. Tüm halkların kardeşçe yaşayacağı ve savaşların kökünün kurutulacağı bir dünyanın ancak işçi sınıfının elleriyle kurulacağı ifade edilerek her türlü baskı ve eşitsizliğin gerisinde emperyalist-kapitalist dünya düzeni olduğu vurgulandı. Kurultayın “sınıfa karşı sınıf” duruşuyla, emperyalizme ve burjuvaziye karşı tüm milliyetlerden işçi sınıfı ve emekçilerin birliğini sağlama hedefiyle toplandığı söylendi. Deklarasyonun okunmasının ardından, işçi ve emekçiler kurultaya katılmaya, sözünü söylemeye, kurultay çalışmalarında bizzat yer almaya davet edildi.

Kızıl Bayrak / Bursa-Ümraniye

Kayseri Acıbadem’de işten atma

Kayseri’de işten atılan Mehmet Polatlı 9 Şubat’ta yaptığı basın açıklamasıyla kıyımı gerçekleştiren Acıbadem yönetimini teşhir etti.

Mehmet Polatlı’nın yaptığı basın açıklamasına Kayseri KESK dönem sözcüsü Sedat Ünsal, Kayseri İşçi Birliği sözcüsü Haydar Baran, HDK, BDSP destek verdi.

Mehmet Polatlı yaptığı açıklamada 1 Şubat 2012’de Acıbadem Hastanesi’nde çalışmaya başladığını, 6 Şubat 2013’te ise hiçbir gerekçe gösterilmeden işten atıldığını ifade etti. Hastanedeki çalışma koşullarına da açıklamasında değinen Polatlı, hastanede iş yasası hükümlerine uyulmadığına, zorunlu fazla mesai uygulandığına ve bunun ücretlendirilmediğine, çalışanların mobbinge maruz kaldığına dikkat çekti.

Tazminatlarını da alamadan hukuksuz biçimde işten çıkarıldığını belirten Polatlı, tüm bu hukuksuzluğa rağmen yılmayacağını ve mücadele edeceğini belirtti.

Basın açıklamasının ardından Kayseri KESK Şubeler Platformu dönem sözcüsü on binlerce işçi ve emekçinin işsizlikle karşı karşıya olduğunu belirtti. İş güvencesi hakkının anayasal güvence altına alınması gerektiğini ifade etti. Acıbadem yönetimini uyan Sedat Ünsal mobbing uygulamasından vazgeçilmesini istedi. Basın emekçilerini sorunlara sahip çıkmaya çağıran Ünsal, Acıbadem hastanesinin protesto edilmesi gerektiğini belirtti. KESK olarak Mehmet Polatlı’ya destek vereceklerini ifade etti.

Kayseri İşçi Birliği sözcüsü Haydar Baran yaptığı açıklamada sadece son 1 ay içinde Organize sanayi bölgesinde 12 bin işçinin işten atıldığını belirtti. İşçileri hakları ve gelecekleri için mücadeleye etmeye çağırdı. İşten atılmaların yasaklanması için işçilerin birlikte mücadelesini vurguladı.

Kayseri / Kızıl Bayrak

İsmaco’da direniş kararlılıkla sürüyor!

Deri-İş Sendikası’na üye oldukları için işten atılan İsmaco işçileri direnişe devam ediyor. 18 Aralık 2012’de 3 işçi işten atılırken 7 Ocak’ta bir işçi daha işten atıldı. İşten atılan İsmaco işçileri direniş çadırı kurdu. Deri-İş Sendikası’na üye olduktan sonra işten atılan işçilerin fabrika önünde direnişe geçmesi, İstanbul Endüstri ve Ticaret Serbest Bölgesi’nin ‘güvenliği’ gerekçe gösterilerek engellenmişti. İşçilerse direniş kararlılığını direniş çadırını Serbest Bölge alanının giriş kapısında kurarak gösterdiler.

Deri-İş Sendikası tarafından yazılı bir açıklama yayınlanarak fabrikada çalışan işçilere sendikaya üyelik çağrısı yapıldı. “Gün birlik ve mücadele günüdür!” denen açıklamada Deri-İş şunları ifade etti:

“Değerli İsmaco İşçileri, her geçen gün tekstil sektöründe çalışma koşulları işverenlerin daha çok kar hırsı nedeniyle giderek kötüleşmektedir. Kötü çalışma koşulları, işyerlerinde uygulanan ayrımcılık, yapılan sıfır zamlar sizin kaderiniz değildir. İşçilerin

birlikteliği tek yumruk haline gelmeniz, işverenin sizleri böl-parçala yöntemine karşı birlikte hareket etmenizle, çalışma hayatınızda ve yaşamınızda çok şeyi değiştirebilirsiniz.”

“Serbest bölgede örgütlenmenin ilk adımı burası”

Direnişçi işçilerden Fikriye Akgül’le direnişin geldiği süreç üzerine konuştuk. Akgül’ün direnişe dair açıklamaları şöyle:

“İstanbul Endüstri ve Ticaret Serbest Bölgesi’nin dışına itilmemizle, fabrikanın önünden uzaklaşmamız sonucu içerideki arkadaşlarımızla irtibatımız zayıfladı. Burada dışarda olmamızı fırsat bilen patron ve vekilleri içeride arkadaşlarımıza baskılar uyguluyor, içeride sorgu odaları, işten atma tehditleri, fabrikayı kapatma tehditleri, sendika içeri girer ise fabrikayı taşıyacaklarını söylemeleri ve tehditleri bu yönüyle bir dönem tutmuştu.

Bize ve sendikamıza dair söylenen şeylerin gerçek dışı olduğu ortaya çıktı. Çadırdaki durmaya başlamamızdan itibaren söylenen şeylerin gerçek dışı olması, işçilerin de gerçekleri anlamasına yardımcı oluyor. Çalıştığımız zamanlarda bizle hiçbir sorunları yoktu, ne zaman ki sendikaya üye olduk ‘terörist’ ilan edildik. Bunların yalan ve iftiradan ibaret olduğu ortaya çıktı. 55. günümüz bugün 55 gün boyunca bir çok arkadaşımız bizi ziyarete geldi. En çoksa deri işçileri bizleri yalnız bırakmadı. Siyasi partilerden arkadaşlar da desteklerini eksik etmediler, burada bir eksiğimiz Deri-İş Sendikası’nın dışındaki sendikaların duyarsız kalması, başka bir sendikayı burada yanımızda görmedik. Burada İsmaco’nun kazanması işçilere hizmet eder. Serbest bölgede örgütlenmenin ilk adımı burası, ilk tartışma burası, bölge açısından ve buranın kazanması için burada örgütlü mücadele önemli. Diğer sendikalar yanımıza dahi uğramadılar. Fabrikalardan ve servislerinden inerek yanımıza gelen arkadaşlar var. Ama bu konuda diğer sendikaların bu tutumlarını kınıyoruz. Bu direnişin kazanımla sonuçlanması için daha fazla destek verilmesi gerekiyor.”

Kızıl Bayrak / Tuzla

Taral Makina'da direniş de saldırı da sürüyor...

“Taral’a sendika girecek başka yolu yok!”

Topkapı’da kurulu olan Taral Makina’da işçiler sendikalı oldukları için işten atılmışlardı. Bir haftadır işe geri dönmek ve sendikal haklarının kabul edilmesi için direnişlerini kapı önünde sürdüren işçiler, kurdukları direniş çadırı ile mücadelelerine devam ediyorlar. Bu hafta patronun saldırıları sonucu işten atılan işçi sayısı artarken, direnişle sınıf dayanışması destek ziyaretleri ile büyüyor.

7 Şubat

Direnişin 3. gününde patron sendikaya üye olan üç işçiye daha işten attı. Atılan işçi sayısı 25’e ulaştı. Fabrikada çalışan işçiler atılanları yalnız bırakmazken atılan her yeni işçi de direnişe katılacağını ifade ettiler.

Patron, işçileri Birleşik Metal-İş Sendikası’ndan vazgeçirebilmek için bir yandan baskıyı artırırken diğer yandan işçileri kandırmaya çalıştı. Türk Metal çetesini devreye sokup başarısız olan patron, ardından da direnişteki işçilere sendikadan istifa etmeleri karşılığında para teklif etti. Direnişi kirli rüşvet silahı ile kırmaya çalışan patrona işçilerin yanıtı direniş oldu.

Öğle yemeği arasında yapılan eyleme DİSK yöneticileri ile Birleşik Metal-İş yönetici ve temsilcileri katıldılar. Sınıf devrimcileri de her zaman olduğu gibi direnişçi işçileri yalnız bırakmadı. Fabrikadan gelen Taral işçileriyle buluşulmasıyla eylem başladı.

Eylemde ilk olarak Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu söz aldı. Fabrikada yaşanan baskıların Türkiye klasiği olduğunu söyleyen Serdaroğlu, “Rutinleşmiş bir uygulamayı İstanbul’un göbeğinde bir kez daha yaşıyoruz” diyerek sendikalaşma çalışmalarının işten atma saldırısıyla karşılaşılmasına dikkat çekti.

Söz alan DİSK Genel Başkanı Erol Ekici “Taral çalışanları şunu çok net bilsinler. Asla yalnız kalmayacaksınız” diyerek konfederasyonun, sendikalarının ve sınıf mücadelesinde yer alan örgütlerin mücadelelerini kazanıncaya kadar

destekleyeceklerini belirtti.

11 Şubat

Sabah erken saatlerde direniş alanına gelen işçiler pankartlarını asarak gelen servisleri karşıladılar. Saat 10’daki çay paydosunda ise fabrikada çalışan sendikalı işçiler kapı önündeki arkadaşlarının yanına geldiler. 7 gündür çaylarını direnişçi arkadaşlarına veren işçiler dışarıdaki gelişmelerle ilgili bilgi aldılar. Hep birlikte kararlılıklarını ifade eden sloganlar atıldılar.

Öğlen arasında direnişe BDSP dayanışma ziyareti gerçekleştirdi.

Çalışan işçiler 16.00’daki çay molasında da dışarıdaki arkadaşlarının yanlarına geldiler.

Direnişin 7. gününde fabrika önüne çadır kuruldu. İşçilerin elbirliği ile kurulan direniş çadırı çevreden ilgi gördü. Direnişçi işçilerin de soğuktan çevreye dağılmasının önüne geçildi. İçerde çalışan sendikalı işçiler de çadırı coşku ile karşıladılar. Direnişe yakın çevrede çalışan bazı emekçiler de çadırın yapımına katkı sundu.

12 Şubat

Direnişin 8. gününde Taral patronu ve uşaklarının baskı ve tehditleri devam etti.

Çay ve öğlen paydoslarında kapı önüne gelen sendikalı işçilerin üzerindeki baskıyı arttırdı. İşçilere paydoslarda kapı önünde direnen arkadaşlarının yanlarına gitmeleri yasaklandı. Patronların yasak ve tehditlerine rağmen sendikalı işçiler paydoslarda direnişçi arkadaşlarının yanına gitmeyi sürdürdü.

13 Şubat

Direnişin 9. gününde işçiler sabah erken saatte direniş alanına gelerek servisleri karşıladılar. Çay paydosunda dışarı çıkan sendikalı işçilerle bilgi alış veriş yapıldı. Öğlen saatlerinde direnişçilerin bir kısmı Çorlu’daki mitinge gitmek için yola çıktı. Akşam

8 Şubat 2013 | Taral önü

saatlerinde direniş kararlılığını ifade eden sloganlar tekrar atıldı. Gün içerisinde fabrika önünde geçen birçok emekçi direnişe desteğini sundu.

Taral patronu ve uşakları yeni yöntemlerle baskılarını devam ettirdiler. Sendikalı işçilerin bir kısmının işten çıkarılması üzerine fabrikadaki işler zamanında çıkarılmıyor. İşleri zamanında çıkarmak için 1-2 yıl önce işten çıkarılmış işçileri çağırdılar. Çağrılan işçilerin büyük bir kısmı “arkadaşlarımız direnirken biz o kapıdan içeri girmeyiz” dediler. Çağrılan 3 işçi ise işbaşı yaparak direniş kırıcılığı yaptı. Direnişçi işçiler işbaşı yapan işçilere yaptıklarının direniş kırıcılık, hainlik olduğunu söylemesine rağmen işbaşı yaptılar.

Aynı zamanda Taral patronu ve uşakları işçiler üzerindeki psikolojik baskılarını arttırdılar. Gün içerisinde şef, usta ve müdürler işçileri istifaya ikna etmeye çalıştılar. Yanına gittikleri her işçiye birilerinin istifa ettiği yalanını söylediler. İşçiler bu yalanları ve oyunları boşa düşürdüler.

Kızıl Bayrak / GOP

BDSP’den Taral’a ziyaret...

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), işten atılan Taral Makina işçilerinin başlattığı direnişle dayanışma yükseltmek için 11 Şubat’ta ziyaret gerçekleştirdi.

Fabrikaya yakın bir noktadan yürüyüşe başlayan BDSP, “Sendika hakkımız engellenemez! / Taral’a sendika girecek, direnen işçiler kazanacak!” ozaliti açtı. “Taral işçisi yalnız değildir!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Direne direne kazanacağız!”, “İşgal, grev, direniş!” sloganları atarak direniş yerine yürüyen BDSP’lileri, direnişçi işçiler “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganı ile karşıladılar.

Ziyaret selamlaşmanın ardından BDSP temsilcisinin konuşması ile devam etti. Kısaca BDSP’nin politik kimliğini anlatan temsilci, direnişin kazanımı için desteklerini sunacaklarını belirterek, direnişle dayanışma içerisinde olacaklarını açıkladı.

BDSP’nin ziyareti için teşekkür eden sendika temsilcisi konuşmasına dayanışmanın önemine

değinerek başladı. Direnişin sendikal haklar ve işten atmalara karşı yapıldığını belirten sendika temsilcisi, kısaca direniş sürecini özetleyerek, fabrika içerisinde çoğunluğu sağladıklarını, içerideki kararlılığın ve bütünlüğün bozulması için patronun Türk Metal Sendikası’nı devreye soktuğunu vurguladı. Sendika temsilcisi, hem içeride hem dışarıdaki direnişin kazanana kadar süreceğini belirtti.

Konuşmaların ardından ziyaret, deneyimlerin paylaşılmasıyla sürdü. BDSP’liler işçilere Taral Makina’ya özgü hazırladıkları “Direnişçi” başlıklı bülteni dağıttılar. Oldukça ilgili bir sohbetle süren ziyaretin öğle yemeğine denk gelmesi ile fabrika içerisinde topluca gelen işçileri, direnişçiler ve BDSP’liler sloganlarla karşıladılar. Burada da sohbetler devam etti. İşçilerin fabrikaya dönmeleri ile birlikte BDSP’liler de ziyaretlerini sonlandırdılar. Ziyaret hep birlikte atılan “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganı ile bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

11 Şubat 2013 | Taral önü

İşçi ve emekçi eylemlerinden...

Sermayenin işçi sınıfına saldırıları, tarihi hakların gaspedilmesi, örgütsüzleştirilmesi ve çalışma koşullarının tamamen köleliğe dönüştürülmesi için sistematik olarak sürmektedir. Bu saldırılar karşısında birçok sektörden işçiler de güncel yaşanan saldırılar karşısında örgütlülüklerine ve haklarına sahip çıkmak için, eylemli tepkiler ortaya koyuyorlar.

İSKOOP'da iş bırakma

İstanbul Eczacılar Kooperatifi (İSKOOP) işçileri, geçtiğimiz aylarda Sosyal-İş'e üye olmuş ve yönetimin yetkiye itirazı ile eylemli süreci başlatmıştı. Sendikal haklarının kabul edilmesi ve toplu sözleşmenin yapılmasını talep eden işçiler, öncelikle yemek boykotu ve 27 Ocak günü Bakırköy Meydanı'nda kitlesel basın açıklaması gerçekleştirdiler. Süreç içerisinde sendikadan istifa edilmesi için baskı yapan İSKOOP yöneticileri, 3 işçiyi de sendikadan istifa etmediği için işten çıkardı.

İSKOOP yönetiminin bu saldırılarına karşı işçiler, işlerini ve haklarını korumak için 11 Şubat'ta iş bırakma eylemi gerçekleştirdi. İstanbul'da iki yakada bulunan 7 dağıtım noktasında 3 saat süren eyleme katılımın yüzde 90 olduğu belirtiliyor. İşçiler, sendikanın tanınmasını ve toplu sözleşme yapılmasını talep ediyorlar.

Dev Sağlık-İş'ten İŞKUR'a suç duyurusu

Dev Sağlık-İş Sendikası üyesi Taksim İlkaydım Hastanesi taşeron sağlık işçileri İŞKUR, taşeron firma ve hastane yönetimi hakkında suç duyurusunda bulundu. 13 Şubat'ta adliye önünde açıklama yapan işçiler, haberleri olmadan başka bir firmaya aktarılma kararını protesto ettiler.

İstanbul Adliyesi önünde biraraya gelen işçiler "Taşeronda oyun bitmiyor!" ozaliti ve sendika önlükleriyle eylem yaptılar. İşçiler adına açıklama yapan işyeri temsilcilerinden Güllü Hanoğlu, taşeron firmanın ilk olarak kendilerini sağlık işçisi değil de, farklı sektörde göstererek sendika haklarını ellerinden almaya çalıştığını belirtti.

13 Şubat 2013 | İstanbul

HEY Tekstil direnişi 1. yılında

HEY Tekstil işçileri direnişlerinin birinci yılını Makine Mühendisleri Odası Toplantı Salonu'nda 9 Şubat'ta yaptıkları etkinliklerle karşıladılar.

HEY Tekstil işçilerinin birinci yıl toplantısında sınıf dayanışması vurgusu öne çıkarken, toplantıya eski Paşabahçe direnişçisi Türkan Albayrak, eski Teknopark direnişçisi Burçin Kuz, 50d kapsamında direnen İTÜ asistanları, eski Çapa Hastanesi taşeron sağlık direnişçileri katıldı. Ayrıca devrimci güçlerden Devrimci İşçi Hareketi ve BDSP de toplantıda yer alarak işçileri yalnız bırakmadı. Hemen hemen tüm katılımcıların söz aldığı toplantı yapılan konuşmaların ardından sonlandırıldı.

BES 27 Şubat'ta grevde!

KESK'e bağlı Büro Emekçileri Sendikası İstanbul 3 Nolu Şube üyeleri 13 Şubat'ta Pendik Vergi Daireleri kompleksi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Yapılan açıklamada özellikle 666 sayılı KHK ile çalışanlar arasındaki eşitsizliğin daha da derinleştirildiği ifade edildi. İkramiye, Döner Sermaye Ödemesi, Vekâlet Ücreti, Fazla Mesai gibi ödemelerin bu kararname ile kaldırıldığı belirtildi. BES üyeleri düşük ücret, esnek çalışma koşulları ve işyerlerindeki rotasyon uygulamasına karşı 27 Şubat'ta grev gerçekleştirecek.

East Balt'ta işçi kıyımı

Gebze-Çayırova'da bulunan ve McDonalds'a ekmek tedariki yapan East Balt Gıda A.Ş. işçileri Tek Gıda İş Sendikası'nda örgütlenme çalışmalarına başladı. Çalışanların çoğunluğunun üye olmasının ardından sendika yetki almak için Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na yasal başvuruda bulundu. Ancak sendikal örgütlenmeyi öğrenen East Balt patronu, işten atma saldırısını devreye sokarak 8 işçiyi gerekçesiz olarak işten çıkardı. Tek Gıda-İş'te yaşanan saldırıya dair yaptığı açıklamada sendikalaşma hakkını savunacaklarını ilan etti.

Taşeron işçilerin maaş tepkisi

Zonguldak'ın Ereğli İlçesi'ndeki Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları'nda (Erdemir) taşeron firmada çalışan yaklaşık 40 işçi, 70 gündür ücretlerini alamadıkları gerekçesiyle iş çıkışı fabrika önünde basın açıklaması yaparak, duruma tepki gösterdi.

Liman işçileri sendikaya tepkili

Türk-İş'e bağlı Liman-İş Sendikası'nın Hak-İş'e geçme planları yapması ve bunun için de olağanüstü kurultaya gitmesi, liman işçilerinin tepkisine konu oluyor. "Liman İşçileri" imzasıyla açıklama yapan bir grup işçi de sendikal bürokrasiye tepkilerini dile getirdiler.

ÇAYKUR'da greve doğru

Tek Gıda İş Sendikası, bir süredir ÇAYKUR'un ve Öz Gıda İş'in oyunları nedeniyle yetki sorunu yaşıyordu. 4 yıllık bir hukuksal mücadele yürüten sendika sonunda Yargıtay'dan gerekli onayı aldı ve ÇAYKUR ile TİS masasına Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

13 Şubat 2013 | İstanbul

oturdu.

Ancak 3 kez Toplu İş Sözleşmesi için masaya oturan sendika ve ÇAYKUR arasında anlaşma sağlanamadı. Bunun üzerine bakanlık arabulucu atadı ve arabulucu başkanlığında görüşmeler yineleni. Ancak bu görüşmelerden de sonuç alınamadı. Mart ayı başında durumun netleşeceği söylendi.

Gıda-İş'ten örgütlenme kampanyası

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'na (DİSK) bağlı Türkiye Gıda Sanayi İşçileri Sendikası (Gıda-İş), yeni başlattığı örgütlenme kampanyası ile ilgili olarak 8 Şubat'ta Esenyurt Meydanı'nda bir eylem gerçekleştirdi.

Eylem başlamadan önce Gıda-İş üyesi işçiler sendikalaşmaya ve örgütlenmeye çağrı yapan "Sendikalı ol, güçlü ol" şiarlı bildirileri fabrikalara giden işçilere dağıtıldılar. Eyleme birçok sendika ve şube yöneticilerinin yanı sıra, Nakliyat-İş'e üye oldukları için işten çıkarılan direnişçi Yurtiçi Kargo işçileri de katıldı.

Yapılan açıklamada yeni çıkan sendika yasası ile örgütsüzlüğün dayatılmaya çalışıldığı ve bu örgütlenme çalışması ile bu saldırıya karşı mücadele edileceği belirtildi.

BEDAŞ'ta hukuki kazanım

Enerji-Sen, BEDAŞ'ın Avcılar, Bakırköy, Bayrampaşa, Beyazıt, Beyoğlu, Çağlayan, Gaziosmanpaşa, Güngören, Kumburgaz ve Sarıyer İşletme Müdürlüklerine bağlı çalışan taşeron işçilerin durumlarıyla ilgili "muavaza tespiti" talebiyle Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne başvurmuş ve başvuru sonucu 6 Haziran 2011 günü Çalışma Bakanlığı İş Teftiş Kurulu muvazaa (hileli çalıştırma) raporunu açıklamıştı. Raporda taşeron çalıştırmanın geçersiz olduğu taşeron şirketler aracılığıyla çalışan işçilerin BEDAŞ'ın asıl işçileri olarak değerlendirilmesi gerektiği belirtiliyordu. Ancak BEDAŞ ve taşeronlar rapora itiraz ettiler.

Enerji Sen yaptığı açıklamayla, kararın hayata geçmesi için de, işçilerin örgütlü mücadeleyi sürdürmesi gerektiğini belirtti.

PTT Kargo işçisinden eylem

Kağıthane Gürsel Mahallesi'ndeki PTT Kargo şubesi önünde toplanan işçiler, sloganlar eşliğinde başlattıkları eylemde çalışma koşullarını anlatan bir açıklama yaptılar.

İşçiler adına açıklama yapan Mehmet Ayrak, PTT'nin, kargo dağıtım işini 29 aylığına başka bir taşeron firmaya verdiğini belirtti. Ayrak, muhatap olabilecekleri herhangi bir yetkilinin bulunmadığını söyledi.

Teknopark işçileri zaferi halaylarla kutladı...

“Yaşasın Teknopark zaferimiz!”

Teknopark işçileri, direnişle kazandıkları haklarını yine meydanda eyleme çıkararak kutladılar. Teknopark İstanbul projesi yapım firmalarından Uzunlar İnşaat bünyesinde taşeron olarak çalışan işçiler ayları bulan ücret alacakları için direnişe çıkmış, Teknopark İstanbul’un ana firması ve en büyük hissedarı İstanbul Ticaret Odası önünde direnişe geçmişlerdi. Defalarca polis saldırısına uğrayan, çadırları sökülen, gözaltına alınan işçiler, direnişlerini kararlılıkla sürdürdüler ve kazandılar.

İşçiler, 7 Şubat’ta Kadıköy Kilise önünde toplanıp “Ücret gaspına karşı birlikte mücadele ettik! Haklarımız verilmedi alındı, zafer sokakta kazanıldı!” şiarlı Teknopark İstanbul İnşaatı işçileri ve OSB İMES İşçileri Derneği ortak imzalı pankartlarıyla yürüyüşe geçtiler. Kadıköy Eminönü Vapur İskelesi’ne kadar coşkulu sloganlarla yürüyen işçiler, meydana geldiklerinde ilk olarak direnişlerini yalnız bırakmayıp destek verenleri selamladılar. Ardından basın açıklamasını okumak için söz Teknopark direnişçilerinden **Burçin Kuz**’a verildi.

“Direnişimizin kazanımla sonuçlandığını duyurmak için buradayız” diyerek açıklamaya başlayan Kuz, protokol gereği paranın iki takside bölündüğünü, 5 Şubat itibarıyla tüm alacakların hesaplara yatırıldığını aktararak açıklamaya şöyle devam etti: *“Bugün direnişimizi kazanmanın gururu ile sonlandırırken; tüm bu süreç boyunca bizleri yalnız bırakmayan, sesimize ses, gücümüze güç katan sizlerle bu gururu paylaşmak istedik. Bu direnişi sokakta birlikte kazandık, zaferini de yine sokakta sizlerle kutlamak istiyoruz!”*

Kuz, direniş sürecinde tehdit edildiklerini, polis saldırılarına uğradıklarını ama vazgeçmediklerini belirtip kolluk gücünün ücretlerini gasp edenlerin karşısında değil alın terinin peşine düşen işçinin karşısında olduğunu direnişle bir kez daha anladıklarını söyledi. *“En meşru hak olan ücret hakkının bile direnmeden kazanılamayacağını gördük”* diyen Kuz, bu süreçte yalnız olmadıklarını, sınıf dayanışmasının en güzel örneklerini yaşayarak öğrendiklerini belirtti.

Kuz, ücret gaspına karşı başlattıkları mücadeleyi büyüteceklerini, direnişteki işçilerin yanlarında olacaklarını, inşaat sektöründe yaşanan hak gasplarına karşı örgütlü mücadele edeceklerini belirterek OSB-İMES İşçileri Derneği (OSİM-DER) bünyesinde oluşturacakları **İnşaat İşçileri Komisyonu** ile yola devam edeceklerini söyledi. Kuz açıklamayı *“Tecnopark’ta kazandık, tüm işçi direnişlerinde kazanacağımıza inanıyoruz!”* diyerek bitirdi.

Teknopark işçilerinin zafer eylemine, direniş boyunca işçilere destek veren BDSP, Ekim Gençliği, OSİM-DER, Çağdaş Hukukçular Derneği, DİSK Genel-İş Anadolu Yakası 1 No’lu Şube üyeleri de katıldı.

Açıklamanın ardından işçilerin avukatı Çağdaş Hukukçular Derneği MYK üyesi **Av. Zeycan Balcı Şimşek**’e söz verildi. Şimşek, bu süreci birlikte ördüklerini, işçilerin bir çok saldırıya maruz kalmalarına rağmen direnişi kararlılıkla sürdürdüklerini, ÇHD saldırıya uğradığında işçilerin de avukatların yanında yer aldıklarını ve sonunda direnerek kazandıklarını ifade etti. Şimşek, direnen

işçilerin yanında olmaya devam edeceklerini belirterek Teknopark işçilerini selamlayıp sözlerini tamamladı.

Şimşek’in konuşmasının ardından söz DİSK Genel-İş Anadolu Yakası 1 No’lu Şube Başkanı **Mahmut Şengül**’e verildi. Şengül de *“Bir kez daha zaferin sokakta kazanıldığını gördük”* diyerek söze başlarken direnişin tek yol olduğunu vurguladı. Şengül *“Tecnopark’ta kazandık sınıf olarak bu mücadeleyle yine kazanacağız”* diyerek mücadelenin sürdüğünü belirtti.

Konuşmaların ardından zafer, Kadıköy İskele Meydanı’nda çekilen halaylarla kutlandı.

Eylem boyunca “Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!” sloganları Türkçe ve Kürtçe atılırken “Yaşasın Teknopark zaferimiz!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganları da sıklıkla atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

07 Şubat 2013 / Kadıköy

DİSK Hukuk Dairesi Müdürü Av. Necdet Okcan DİSK’in 46. yılı üzerine konuştu...

“DİSK tarihsel misyonunun gereği mücadeleye öncülük etmeli!”

- İşçi sınıfı ve özel olarak sendikaların bir dizi saldırı ile karşı karşıya kaldığı bir dönemde DİSK 46. yılını kutluyor. Siz geçmişten günümüze baktığınızda DİSK’i nasıl görüyorsunuz?

- Kuruluşunun 46. yılında DİSK’in hala Türkiye işçi sınıfının umudu, geçmişten geleceğe sınıf mücadelesinin temsilcisi, toplumsal muhalefetin önemli unsurlarından bir örgüt, adres olarak görüyorum. Bugün, ülkemizde, dünyanın en kitlesel 1 Mayıslarından biri, Taksim 1 Mayıs alanında kutlanıyorsa, sağlığın piyasalaştırılmasına, özelleştirilmesine, sosyal güvenlik hakkının ortadan kaldırılmasına, mezarda emeklilik tasarılarına, asgari ücret adı altında sefalet ücreti belirlenmesine karşı, torba yasalara karşı, iş cinayetlerine karşı, TEKEL örneğinde olduğu gibi emekçilere yönelik topyekûn saldırılara karşı, ciddi bir direnç gösterilebiliyor, Kürt sorunu, baskılar, işkenceler, yargısız infazlar, gözetimler, tutuklamalar vb. temel insan hakları ihlallerine karşı mücadele ediliyorsa, bunda DİSK’in ve birlikte mücadele refleksini geliştiren diğer emek ve meslek örgütleri KESK, TMMOB, TBB ile sosyalist, sol örgütlenmelerin, çevrelerin ciddi payı olduğunu düşünüyorum.

“Bu mücadele yeterli mi, sonuç alıcı etkiye sahip mi?” diye soracak olursak, cevabın önemli oranda hayır olduğu açık. Ancak bunu değerlendirirken, tarihsel bir perspektiften, DİSK’in kuruluş koşullarından bağımsız değerlendirmenin yanlış sonuçlar vereceğini düşünüyorum. Herkes DİSK’in yeteri kadar güçlü olmadığından, etkili mücadele edemediğinden dem vuruyor. DİSK’in kurulduğu yıllar, dünyada ‘68 baharı diye anılan, sol, sosyalist rüzgarların kuvvetli estiği, ideolojik olarak dünyayı etkisi altına aldığı yıllar. DİSK’in kuruluşundan 6 yıl önce 13 Şubat 1961 yılında 12 sendikacı Türkiye İşçi Partisi’ni kuruyor. Kuruluşundan sonra ülkenin önemli sosyalist aydınları partiye katılıyor. TİP 1965 yılında 15 milletvekili ile TBMM’ne giriyor. O tarihlerde TİP’in dışında da ciddi sol, sosyalist örgütlenmeler var. TİP’in kurucusu sendikacıların yöneticisi olduğu sendikalar, sınıf ve kitle sendikacılığı perspektifi ile TÜRK-İŞ’ten ayrılarak DİSK’i kuruyorlar. DİSK’in kuruluşunda TİP’in ve o tarihteki sosyalist mücadelenin önemli etkisi yadsınamaz.

DİSK, 12 Eylül 1980 tarihinde askeri cuntanın faaliyetlerini yasaklamasına kadar, ülkemizdeki sosyalist hareketin etkisiyle ve onun büyümesine paralel bir şekilde büyüyor, mücadelesini etkinleştiriyor. O tarihteki sol, sosyalist mücadele ile paralel bir şekilde büyüyen DİSK’i, bugün de aynı paralellikte değerlendirmek, diyalektik düşünmenin bir gereğidir. Bu nedenle, DİSK’in bugünkü durumu, ülkemiz sol, sosyalist hareketin durumundan ayrı değil.

- Bugün AKP eliyle bir dizi saldırı hayata geçiyor ancak bu saldırıları püskürtecek bir yanıt örgütlemekten de uzağız. 46. yılda DİSK nasıl bir hat ile yürümeli, ya da işçi sınıfının bugün nasıl bir DİSK’e ihtiyacı var?

- DİSK’in kuruluş bildirgesinde, tüzüğünde, genel kurul kararlarında yer alan mücadele perspektifi ve hedeflerinin, bugünün mücadele ihtiyaçları ile örtüştüğünü, DİSK yönetiminin bu hedefler ve ihtiyaçlar için mücadele kararlılığında olduğunu gözlemliyorum. Ancak bunun yeterli olmadığı, AKP’nin saldırılarını püskürtecek bir yanıt üretmediği ileri sürülebilir. Bunun, bir yandan kendi örgütsel yapılarımızı tahkim ederken, bir yandan da birleşik bir emek mücadele hattının örülmesinden geçtiğini düşünüyorum. Burada DİSK’e düşen rol, tarihsel misyonunun ve mücadele tecrübesinin gereği olarak bu mücadeleye öncülük etmesidir.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kurultayın çağrısı:

Özgürlük,

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun bir süredir hazırlıklarını yürüttüğü Devrimci Kadın Kurultayı, 10 Şubat günü Üsküdar'daki Petrol-İş Sendikası Toplantı Salonu'nda gerçekleştirildi. Katılım ve programı ile yoğun olan kurultayda, kadın sorunu tarihsel ve güncel olarak ele alındı.

Baştan sona mücadele kararlılığının hakim olduğu kurultayda coşkulu sloganlar susmadı. Slayt eşliğinde sunulan tebliğler ilgiyle dinlenirken, özellikle direnişçilerin konuşmaları yoğun alkış aldı. Ev kadınlarından işçi kadınlara, direnişçi kadınlardan Kürt kadınlara kadar çifte sömürüye maruz kalanlar kürsüden taleplerini haykırdı, kadının mücadele ile özgürleşeceğini ilan etti.

Kadın sorununu tarihsel kökenlerinden başlayarak ele alan etkinlik, kadının kurtuluşunun sosyalizmde olduğunun da altını kalınca çizdi. Ortaya konan tespitler ışığında mücadelenin güncelliği vurgulanarak önümüzdeki 8 Mart'ın "Kadın erkek elele mücadeleye!" şiarıyla hazırlıklarına başlama çağrısı yapıldı.

Salonda tek renk kızıl!

Kurultaya İstanbul dışından gelen araçlar, sabah saatlerinde itibaren salona ulaşılar. Kurultay için teknik hazırlıklar da yine erken saatlerde başladı. Salonun girişine, Devrimci Kadın Kurultayı'nı tanıtan broşürler ve kadın devrimci önderlerin resimlerinin yer aldığı kartların bulunduğu bir stand açıldı. Bunun yanında kitapların, *Kızıl Bayrak* gazetesinin, *Ekim Gençliği* ve *Liselilerin Sesi* dergilerinin yer aldığı bir Eksen Yayıncılık standı girişte yer aldı.

Kurultay salonunun girişinde "8 Mart'ın sınıfsal özünü ve devrimci mirasını yaşatalım" başlığıyla düzenlenmiş imza kampanyası emekçilere sunuldu. Ayrıca, Parti şehitlerinin resimlerinden oluşan "Parti Şehitleri" köşesi de dikkat çekti.

Salonun sahne tarafında "Kadın olmadan devrim olmaz! Devrim olmadan kadın kurtulmaz!" şiarlı pankart yer alırken, arkada ise "Kadın erkek elele örgütlü mücadeleye!" şiarlı bir pankart yer aldı. Sahnenin önünde üzerinde "Kadının kurtuluşu sosyalizmde!" yazan uzun şerit pankart ve ayrıca Rosa Luxemburg, Hatice Yürekli, Nadya Kurpskaya, Clara Zetkin, Ines Armand ve Alexandr Kollontai'nin resimleri yerleştirilmişti. Sahnenin iki yanındaki asılı kızıl bayraklar ve pankartlar da salona hakim olan kızıl rengi tamamlıyordu.

Kurultaya yakın zamanda direnişlerini zaferle sonlandıran Teknopark işçileri, eski Kığılı direnişçisi ve direnişlerinin birinci yılını geride bırakan HEY Tekstil işçileri de katıldı.

Ayrıca katılımcı emekçi kadınların çocukları için de salon dışında ayrı bir bölüm ayrılarak etkinlikler düzenlendi. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Kadın sorunu devrim sorunudur!"

Katılımcıların salona geçmesinin ardından kurultay, açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmada kadına yönelik saldırılar anlatıldı. Şiddet, taciz ve tecavüze maruz kalan kadınların emperyalist savaşlarda yaşadığı yıkıma örnekler verildi. Tüm bunlara karşı kurultay vesilesiyle kadın-erkek elele örgütlü mücadele çağrısı yükseltildiği ifade edildi.

Konuşmada işçi direnişlerine ve bu direnişlerde kadın işçilerin rollerine de değinilerek direnişçi kadınların yanında bulunduğu belirtildi. Ardından kadın sorununun ortaya çıkışının tarihsel koşulları kısaca anlatıldı. Kadın sorununun devrim sorunu olduğu ve kadının devrimle kurtulacağı belirtildi. Kurultayın kadının kurtuluş mücadelesi içinde tuttuğu yer aktarıldı. Kadın sorunu karşısındaki liberal/reformist tutuma karşı kurultayda marksist tutumun ele alınacağı belirtildi.

Konuşmanın ardından devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşen devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Saygı duruşu "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganı ile sonlandırıldı.

Kadın sorunu üzerine temel vurgular...

Saygı duruşunun ardından tebliğlere geçildi. İlk tebliğ olarak "**Kadın sorununun tarihsel kökeni ve kadının kurtuluşu**" ele alındı. Tarihsel ve antropolojik veriler ışığında kadın sorununun ortaya çıkışının ele alındığı tebliğde, şu ifadelerle yer verildi:

"Özetle kadının ezilmişliği, sınıflı toplumların tarihsel bir ürünüdür. Tüm bu nedenlerle kadın sorunu basitçe kadını erkek arasındaki özel bir sorun olmayıp, toplumsal ve sınıfsal nitelikte bir sorundur. Kadın sorununda gerçek ve kalıcı çözüm için, bu sorunun toplumsal niteliğini ve içeriğini kavramak temel önemdedir."

İlk tebliğin okunmasının ardından "Özgürlük, eşitlik sosyalizm!" sloganı atıldı. Yapılan konuşmada ilk tebliğin, içeriği bakımından tuttuğu yerin ve öneminin altı çizildi.

"**Kadın sorununa yaklaşımlar**" başlıklı ikinci tebliğde kadın sorununa yönelik liberal/reformist cereyanlara karşı mücadelenin önemi anlatıldı. Kadın sorununun sahip olduğu sınıfsal niteliğin önemi şu sözlerle vurgulandı:

"Sınıf ilişkilerini, yani toplumsal koşulları yok sayarak cinsler arası ilişkileri açıklamak olanaklı değil. Marksist dünya görüşü, kadın sorunu ve cinsler arası ilişkileri sınıfsal temelleriyle ele alır. Cinsiyet eşitsizliğinin, sınıfsal eşitsizliğe dayanan toplumsal sistemin sadece bir parçası olduğunu oraya koyar."

İkinci tebliğ "Kadının kurtuluşu sosyalizmde! Yaşasın devrim ve sosyalizm!" şiarları ile bitirildi.

Eşitlik, sosyalizm!

Ardından salonda “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganı yükseldi.

Kadının kurtuluşu için verilecek mücadelenin ele alındığı **“Sosyalizm, kadının kurtuluşu ve tarihsel deneyimler”** başlıklı tebliğde Sovyetler Birliği deneyimine de özel olarak yer verildi ve şu ifadeler kullanıldı:

“Sovyetler deneyiminde kadının özgürleşmesi doğrultusunda sağlanan temel önemde bir dizi ilerlemeye rağmen, kadın sorunu tam anlamıyla çözülemedi. Kadının özgürleşmesi doğrultusunda son derece önemli adımlar atılmıştır. Ancak yine de, tam da ataerkil kültür ve alışkanlıklar yeterli bir mücadeleye konu edilemediği için kadın ve erkek arasındaki eşitsizlik tam olarak yok edilememiştir. Bunda başka nedenlerin yanında, bürokratik yozlaşma süreçlerinin de önemli bir rolü olmuştur. Kısacası, kadının kurtuluşu alanındaki yetersizlik, yeni temeller üzerinde sosyalist bir toplumun kuruluşu ve komünizme doğru ilerletilmesi alanındaki genel yetersizliğin dolaysız yansıması olmuştur.”

“8 Mart’ta alanlara!”

Etkinlik mesajlar ve tebliğler ile devam etti. **İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) Kadın Komisyonu**, gönderdiği mesajla Devrimci Kadın Kurultayı’nı selamladı. Mesajda Avrupa’da yaşanan kapitalist krize ve bunun etkilerine değinildi.

Ardından okunan **“Kadınların mücadelesi ve örgütlenmesi sorunu”** başlıklı tebliğde kadın-erkek elele örgütlü mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı. Tebliğde emekçi kadınların mücadelesinin ve örgütlenmesinin araçları, komünistlerin işçi ve emekçi kadının özgül sorunlarına yaklaşımı ve komünistlere düşen görevler tek tek ele alındı ve şunlar söylendi: *“Kadın çalışması, işçi kadının cinsel eşitsizlik ve ezilmişlikten gelen özgül sorunları ile sınıfsal ezilmişliğini birleştirmek durumundadır.”*

Tebliğ kitle tarafından “Kadın-erkek el ele örgütlü mücadeleye!” sloganı ile karşılandı.

Hemen ardından da 8 Mart’ın tarihsel kökeni ve sınıfsal özünü ele alan, bunun yanında komünistlerin tutumunu anlatan **“8 Mart’ın tarihsel-sınıfsal önemi ve 8 Mart tutumumuz”** başlıklı tebliğ okundu. Tebliğ’de, 8 Mart’ın tarihsel ve sınıfsal özüne uygun olarak kutlanabilmesi için alanlarda olmaya çağırıldı.

Tebliğ “8 Mart kızıldır kızıl kalacak!” ve “Yaşasın 8 Mart, yaşasın sosyalizm!” sözleri ile bitirildi. Ardından “8 Mart kızıldır, kızıl kalacak!” sloganı atıldı. Divan 8 Mart’ta alanlarda olma çağrısını yineledi.

Tebliğin ardından **Kayseri Emekçi Kadın Komisyonu** tarafından gönderilen mesaj okundu.

Kayseri **İşçilerin Birliği Derneği**’nin kurultayı selamlayan mesajının ardından kurultaya ara verildi.

İkinci yarı direnen kadınlarla başladı

Kurultayın ikinci bölümü, kitle tarafından atılan “Özgürlük, eşitlik, sosyalizm!” sloganı ile başladı.

Kurultayda, kadına yönelik saldırıların ve şiddetin anlatıldığı bir sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyonda kadının cinsel, ulusal ve sınıfsal açılardan yaşadığı sorunlar dile getirildi. Sinevizyon 8 Mart’ta alanlara çağrı yapılarak bitirildi. Ardından “Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz!” sloganı haykırıldı.

Sinevizyon gösterimini direnen kadın işçilerin konuşmaları takip etti. İlk olarak **HEY Tekstil**’den bir kadın direnişçi konuşma yapmak üzere kürsüye çağrıldı. Kitle direnişçiyi “Yaşasın HEY Tekstil direnişimiz!” sloganı ile selamladı.

Direnişçi işçi, BDSP’ye teşekkür ederek başladığı konuşmasında HEY Tekstil işçileri olarak yaşadıkları sorunları ve direniş sürecini anlattı. Patronlarının da kadın olduğunu hatırlattı ve meselenin aslında sınıfsal olduğunu belirtti. Konuşmasını “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganı ile sonlandırdı.

Ardından **Teknopark** direnişçisi **Burçin Kuz** bir konuşma yaptı. Teknopark işçisinin konuşması “Teknopark işçisi yol gösteriyor!” sloganıyla karşılandı. Ardından **Kıgılı** direnişçisi **Didem Sorhun**’un mesajı okundu ve **Birleşik Metal-İş Sendikası** üyesi bir metal işçisi kadın konuşmaya çağrıldı. Konuşmada sendikalarda kadınların yaşadığı sorunlara değinildi. Sendikal bürokrasinin

işçileri eyleme taşımak, mücadele etmek noktasındaki atıllığına da dikkat çekildi. Öncü işçilere ve sorunları iki kat ağır yaşayan kadın işçilere mücadele için büyük görev düştüğü vurgulandı.

Sendikalarda yönetici kademelerde kadın işçi sayısının azlığına dikkat çekerek devam ettiği konuşmasında Hak-İş ve Türk-İş konfederasyonlarında hakim olan gerici bakış teşhir edilirken DİSK’te de durumun aynı olduğunu ifade etti. Konuşma şu ifadelerle son buldu:

“Kapitalizm bize çifte baskı ve sömürü koşullarını reva görüyor. Bunun bir kader olmadığını bilmeli, bu zorbalığa karşı sınıf kardeşlerimizle birlikte mücadele etmeliyiz. Bu mücadeleyi her tür sömürü ve köleliğin kaynağı olan kapitalizmi yıkmak, sosyalizmi kurma mücadelesinin bir parçası olarak ele almalıyız.”

“Kadın dayanışması değil sınıf dayanışması!”

Ardından **Sosyalist Kamu Emekçileri** adına bir

konuşma yapıldı. Konuşmada KESK’in kadın sorunu ve örgütlenmesini ele alışı eleştirildi ve şunlar söylendi: “*KESK kadın dayanışması yerine sınıf dayanışmasını, emekçi kadınla emekçi erkeğin birlikte mücadelesini esas almalıdır. Kadın komisyonları bu temelde yeniden yapılandırılmalıdır.*”

Toplumcu MMŞP adına yapılan konuşmada ise kadının çalışma hayatında yaşadığı sorunlar somut örnekleri ile anlatıldı. Konuşmanın ardından salondan “Emekçi kadınlar sokağa, eyleme, özgürleşmeye!” sloganı haykırıldı.

Kürt kadınlarının yaşadığı sorunları ve mücadele açmazlarını ele alan konuşmada Kürt kadınlarının cinsel ve sınıfsal sömürünün yanında yoğun olarak yaşadığı ulusal baskı ve sömürü anlatıldı. Kürt kadının özgürleşmesinde Kürt halkının özgürleşme mücadelesinin tuttuğu yerin önemine değinildi. Konuşmanın ardından “Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!” sloganı atıldı.

Etkinlik **Sosyalist Eşcinsel Biseksüel Trans Hareketi**’nin (Sosyalist EBT) kurultaya gönderdiği mesajın okunması ile sürdü.

Divandan yapılan konuşmada son yıllarda artan kadına yönelik şiddete dikkat çekilmesinin ardından kürsüden bu konuda bir konuşma yapıldı. Konuşmada kadına yönelik şiddet gerçeği teşhir edilirken, bir kez daha 8 Mart çağrısı yapıldı. Konuşma “Kadına yönelik şiddete hayır!” sloganı ile karşılandı.

Kurultayın çağırısı 8 Mart’ta yankılanacak!

Emperyalist savaşların kadın üzerindeki etkilerini anlatan bir konuşmanın ardından Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi’nden **tutuklu ÇHD**’lilerin gönderdiği mesaj okundu. Mesaj sonrasında “Devrimci avukatlar onurumuzdur!” sloganı yükseldi.

Kurultayda bir erkek tarafından yapılan konuşmada da kadın-erkek elele örgütlü mücadele çağırısı yapıldı ve “Kadın-erkek elele örgütlü mücadeleye!” sloganı atıldı.

Üniversiteli kadınlar adına yapılan konuşmada ise genç kadınların üniversite kampüslerinde, yurtlarda yaşadığı sorunlar, taciz ve tecavüz vakaları anlatıldı. Konuşma “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!” sloganı ile karşılandı.

Kurultayda, 13 Şubat günü DİSK’in 46. yılı vesilesiyle Daiyang direnişine yapılacak destek eylemine ve direnişlerini sürdüren Taral işçilerinin yapacağı eyleme de çağrı yapıldı. Kitle “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganını yükseltti.

Kurultayın sonuna doğru, divan tarafından kurultaya sunulan tebliğlerde ele alınan önemli vurgular madde madde sıralanarak altı çizildi. Kurultay sonuç bildirgesinin ise önümüzdeki günlerde kamuoyuna açıklanacağı söylendi.

Son olarak kurultay kapanış konuşması gerçekleştirildi. Konuşmada, komünistlerin 25 yıllık birikimi, ideolojik üstünlüğü hatırlatılarak kadın sorununda feminizme savrulanlar karşısında Marksizm’in bayrağının yükseltildiği ifade edildi. Kurultayın kadın sorunu konusunda hem ideolojik mücadele hem de örgütlenme alanlarında yeni görevler yüklediği belirtildi. 8 Mart’ın gündemleri yinelenerek mücadele çağrısı yapıldı.

Etkinliğin sonunda türkü ve marşlarıyla Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu sahne aldı. Avusturya İşçi Marşı’nın hep bir ağızdan ayakta söylenmesinin ardından ardından “İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak!”, “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!”, “Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz!” sloganlarının haykırılması ile etkinlik son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Devrimci Kadın Kurultayı’na gönderilen mesajlardan...

“Merhaba yoldaşlar,
(...)”

Bir yıldır sürdürdüğümüz direniş süresince yapılan sömürünün badece kadın sorunu olmadığı, aslında bir sınıf sorunu olduğunu daha iyi anladık. Çünkü biz bir yıldır meydanlarda patronlara ve onların sermayesinin bekçiliğini yapan siyasi otoritelere karşı mücadelemizi erkek ve kadın yoldaşlarımız ile birlikte sürdürdük.

Sömürünün sınıf sorunu olduğunu, yerimizin işçi sınıfı içinde olduğunu öğrenirken direnişimizde her zaman yanımızda olan BDSP’li kadın ve erkek yoldaşlarımıza teşekkür ediyor, hafta içi her gün 12.30, Levent’teki TOBB binası önündeki eylemlerimizde Güneşli-Bağcılar’da bulunan HEY Tekstil fabrikasının önündeki çadırımızı ziyaret ederek desteklerinizin devamını bekliyoruz.”

HEY Tekstil işçileri

“Kadın erkek tüm emekçilerin, halkın haklı davasının savunuculuğunu yaptık. İşte şimdi Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi’nden sesleniyoruz.

İnsan onurunu, halkın haklarını savunmanın, direnmenin ve baş eğmemenin onuru bizim olsun. Devrimcilerin olsun.

Onlara zulmün iktidarı, sömürünün saltanatı kalır.

Siz halkın, emekçilerin, emekçi kadınların mücadelesinde hep başı dik olanlardan direnenlerden olun. Haklı olan biziz ve mutlaka kazanacak olan da. Tarihin ve bilimin yasaları söylüyor bunu.

Er ya da geç zafer bizim olacak.

Kurultayınızı selamlıyor, mücadelenizde başarılar diliyoruz.”

Av. Ebru Timtik, Av. Naciye Demir, Av. Betül Vangölü Kozağaçalı, Av. Barkın Timtik, Av. Şükriye Erden / Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi

“Kayseri Emekçi Kadın Komisyonu olarak ‘kayaları parçalayanın suyun şiddeti değil sürekliliği olduğu’ bilinciyle genel sınıf çalışmasının özgün bir parçası olan işçi kadın çalışmasına hız vereceğiz. Erkek işçi kardeşlerimizle birlikte devrimci sınıf mücadelesi ateşini harlamak için çabalarımızı artıracacağız. Devrimci Kadın Kurultayı’nın rüzgarını Kayseri’ye taşımak, devrimci 8 Mart çalışmasına dayanak yapmak için çabalarımızı yoğunlaştıracacağız.

Hepinizi Kayseri Emekçi Kadın Komisyonu olarak devrimci duygularımızın olanca sıcaklığı ile selamlıyoruz.”

Kayseri Emekçi Kadın Komisyonu

“Sosyalist EBT Hareketi, kendi mücadele alanı olan eşcinsel ve trans cephesinde devrimci bir hat inşa etme hedefiyle kadınların kurtuluş mücadelesiyle yoldaşlaşmaktan geçtiğinin bilincindedir. Kadınların kurtuluşu ise tıpkı eşcinsellerin ve transların kurtuluşu gibi emekçi sınıfın kurtuluşuyla mümkündür. Emekçi sınıfın kurtuluşu düşüncesi, kadın özgürleşmesinin erkeklerin özgürleşmesiyle, eşcinsellerin ve

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

transların özgürleşmesinin de heteroseksüellerin özgürleşmesiyle, yani bir bütün olarak toplumsal kurtuluşla mümkün olduğuna işaret etmektedir.

Sosyalist EBT Hareketi, bu yaklaşımla kendisini devrim mücadelesinin parçası ve komünist sınıfsız toplum idealinin mirasçısı olarak tanımlamakta ve aynı saikle yoldaşlaşma temennisini ifade ettiği Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu nezdinde Devrimci Kadın Kurultayı’nı devrimci dayanışma duygularıyla selamlamaktadır!”

Sosyalist EBT Hareketi

“Günümüz dünyasında yaşanan tüm bu sorunların gerçek ve köklü çözümü, bu sorunu yaratan toplumsal düzenin yıkılması ile mümkündür. Yani özel mülkiyet düzeni olan kapitalizmin bir toplumsal devrimle yıkılmasından geçmektedir.

İşte biz devrimciler, bu nedenle devrim istiyor, bunun için, sosyalizmi hedefliyoruz. Bugün devrim ve sosyalizm, tüm insanlığın en acil ve yaşamsal ihtiyacıdır. Kapitalizmin barbarlığından kurtuluşun başkaca bir yolu yoktur. Baskı, sömürü ve kölelikten, ancak bu yolla kurtulabiliriz. Savaşların yol açtığı yıkımlara ve acılara, ancak bu yolla son verebiliriz. Kadınların da özgür ve eşit olacağı bir dünyaya ancak bu yolla ulaşabiliriz.

Bu inançla, kurultayınızı en içten devrimci duygularımızla selamlıyor, başarılar diliyoruz...”

BİR-KAR Kadın Komisyonu

“Merhaba dostlar, Kadın sorununun çözümü erkekten bağımsız düşünilemeyeceği gibi, çözümü de sınıf mücadelesinden bağımsız değildir. Rosa ve Claraların yolunda, tüm devrimci kadın şehitlerini anıyor ve Devrimci Kadın Kurultayı’nı selamlıyoruz.”

Esenyurt Göle Kültür Sanat Merkezi

“Ben tam 4 ay boyunca Abdullah Kıgılı şahsında sermayeye karşı direnmiş Kıgılı direnişçisiyim. Ben de bir kadın işçi olarak fabrikada, evde, sokakta çifte sömürüye maruz kalmış bir kadını. Ve bütün kadınların baskı altında olduklarını biliyorum. Bizler yıllar boyunca cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye maruz kalmış kadınlar. Bu yüzden biz kadınların iki kere mücadele etmemiz gerekiyor.”

Eski Kıgılı Direnişçisi Didem Sorhun

Devrimci Kadın Kurultayı tebliğleri-1

Kadın sorununun tarihsel kökeni ve kadının kurtuluşu

(10 Şubat tarihinde gerçekleştirilen **Devrimci Kadın Kurultayı**'na sunulan tebliğlerden **“Kadın sorunun tarihsel kökeni ve kadının kurtuluşu”** başlıklı tebliği aşağıda okurlarımıza sunuyoruz. Kurultaya sunulan diğer tebliğleri de önümüzdeki sayılarda yayınlamaya devam edeceğiz... / KB)

Diyalektik ve tarihsel materyalizm, kadın sorununun tarihsel kökenini anlamamızı sağlayan bilimsel bir yöntemdir. Bu yöntem, olaylara, tarihsel-toplumsal gelişim yasalarının ışığında ve sınıflar mücadelesinin perspektifiyle bakma olanağı sağlar. Bu bilimsel yöntem, diğer toplumsal sorunlar gibi, kadın sorununun da tarihsel gelişiminin seyri içinde, belli koşulların ve ilişkilerin ürünü olarak ortaya çıktığını ve kadının ezilmişliğinin temelinde bu olgunun yattığını görmemizi sağlar.

Kadın sorununun tarihsel kökeni

Tarihsel ve antropolojik veriler, insanlık tarihinin ilk dönemlerinde cins ayrımcılığına dayalı ilişkilerin olmadığını gösterir. İlkel komünal toplumda üretim ilişkileri, üretim araçları üzerindeki toplumsal mülkiyet karakteri ile belirgindir. Özel mülkiyetin, dolayısıyla sınıfların ve devletin olmadığı bu toplumda sömürünün, baskının, cinsel ezilmişliğin maddi zemini de henüz oluşmamıştır.

Bu dönemde kabileler halinde ortaklaşa yaşayan insan topluluklarında kadının, doğurganlık özelliğinin de etkisiyle saygın bir yeri var. Soy zincirinin kadına göre belirlenmesi ise, onun saygınlığını pekiştiriyordu. Ancak burada dikkat edilmesi gereken en önemli nokta, bu topluluklarda kadının belirgin üstünlüğünün öteki cins üzerinde tahakküm kurmaya dayalı veya onu ezmeye yönelik bir üstünlük olmamasıdır. İlkel komünal yaşamda, fiziksel özelliklerin sınırları çizdiği doğal bir iş bölümü söz konusudur.

Geriye dönük bilimsel araştırma ve bulgulardan hareketle o dönemin yaşam koşullarına göz atmak bu doğal iş bölümü hakkında fikir verecektir. O dönemde temel sorun olan yaşamın devamı ancak birlikte yapılan hayvan avı, balık tutma ve bitki/meyve toplama yoluyla sağlanabiliyordu. Burada kadınların doğurganlıkları nedeniyle avlanmaya katılamadığı yaygın görüştür. Ancak bu, kadın olduğu için değil, yeni nesillerin yetiştirilmesinde oynadığı kritik rolden dolayıdır. Ortaklaşa yaşam içinde, beslenme ve barınma gibi sorunlarda herkese iş düşmektedir. Zamanla ortaklaşa yürütülen işlere, toprak işleme ve evcilleştirilen hayvanların yetiştirilmesi de eklenmiştir.

Sözünü ettiğimiz dönemin belli bir aşamasında yaşanan üretim araçlarının gelişimi ve emek üretkenliğindeki artış, kabilelerin sayısının artması ve doğal yaşama uyum sağlamada ulaşılan düzeyle birlikte, toplumsal evrim kendi yolunda ilerlerken, kadın-erkek ilişkileri de tarihsel bir değişime uğramıştır.

Her türden eşitsizliğin kaynağı olan özel mülkiyetin tarih sahnesinde görünmesini sömürünün, sınıfların ve zamanla devletin ortaya çıkışı izlemiştir.

Bu gelişme, aynı zamanda kadın cinsinin “tarihsel yenilgisinin” de başlangıcı olmuştur. Kadın-erkek arasındaki eşitsizliğin bu başlangıcı, iktisadi temelde insan soyu içerisinde cinsiyet farkı tanımaksızın efendi-köle eşitsizliği olarak ortaya çıkan ilk sınıfsal ilişkilerin bütünlüğü içinde ele alınmalıdır. Sınıfsal sömürü ve baskının tüm maddi ve manevi araçları kadın üzerindeki cinsel sömürü ve baskının da araçları olmuşlardır.

Sınıfların ortaya çıkışı, üretim tekniğindeki gelişmeler ve üretimin ağırlıklı olarak kol gücüne dayalı olması, üretimde erkeğin ön plana çıkmasına zemin hazırlamıştır. Oysa tarihsel evrede kadının üretim sürecindeki konumu gerilemiş ve giderek eve hapsolmuştur. Ev içi hizmetler ise toplumsal bir iş olmaktan çıkıp, kadının angaryası haline dönüşmüştür. Özel mülkiyet sahibi olan erkek, toplumsal olarak ayrıcalıklı bir statüye kavuşmuş, yasal sayabileceği ve mülkiyetinin varisi yapabileceği çocuklara ihtiyaç duyduğu için de sadece kadınlar için geçerli olan tek eşlilik dönemi başlamış, soy ağacı ve miras erkek üzerinden devam etmiştir.

Özel mülkiyete paralel olarak gelişen erkek egemenliği tüm sınıflı toplumlarda, özü aynı kalarak, değişen toplumsal düzenlerin kendine özgü yanlarıyla yenilenerek günümüze dek sürmüştür. Köleci sistem, feodal dönem ve kapitalizm koşullarında kadın sorununun biçim değiştirerek devam ettiğini görmekteyiz.

Özetle kadının ezilmişliği, sınıflı toplumların tarihsel bir ürünüdür. Tüm bu nedenlerle kadın sorunu basitçe kadınla erkek arasındaki özel bir sorun olmayıp, toplumsal ve sınıfsal nitelikte bir sorundur. Kadın sorununda gerçek ve kalıcı çözüm için, bu sorunun toplumsal niteliğini ve içeriğini kavramak temel önemdedir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kadın sorunun çözümü ve kadının kurtuluş mücadelesi

Diyalektik materyalist yöntemle dayalı sınıf mücadelesini temel alan biz komünistler, kadın sorununun tarihin belli bir evresinde belli sınıf ilişkilerinin ürünü olarak ortaya çıktığını, tarihin belli bir evresinde bu koşulların değişmesi ile ortadan kalkacağını savunuyoruz. Kadın sorununun tam çözümü için vazgeçilmez olan toplumsal koşulları yaratabilecek olan tek devrimci sınıf, işçi sınıfıdır. İnsanın insan tarafından sömürsü ve köleliğine dayalı olan kapitalizmden kurtuluş, kadınıyla, erkeğiyle örgütlenmiş işçi sınıfının önderliğinde gerçekleşecek olan sosyalist devrimle mümkün olacaktır. Bu temel hedefe bağlı olarak, kadınların maruz kaldığı sömürü ve baskı koşullarına karşı acil demokratik ve sosyal istemler uğruna mücadele de büyük bir önem taşır. Bu mücadele içinde emekçi kadınlar öz deneyimleri yoluyla eğitilerek devrim mücadelesine kazanılabilir.

Komünistler, kadının tarihsel ezilmişliğinin yarattığı fiili eşitsizliklerin tüm izlerinin silinmesinin yeni toplumun inşası ve yeni insanın biçimlenmesi eşliğinde uzun bir tarihi döneme yayılacağını bilincindedir. Bu nedenle de, toplumsal bir devrimle üretim araçlarının özel mülkiyetine son vererek, sömürü ilişkilerinin ortadan kaldırılması için atılan adımların, geçmişten miras kalan ataerkil kültüre, geleneklere ve gerici ideolojiye karşı sistematik mücadele ile birleştirilmesi gerektiğini savunuyoruz.

Özgürlük, eşitlik ve sosyalizm mücadelesinde Devrimci Kadın Kurultayı'nı buradan selamlarken, bir kez daha vurgulamak istiyoruz: **Kadının kurtuluşu devrimde, sosyalizmde!**

Tarihte kadın hareketleri / 2

1830-1848 Avrupası, sınıf mücadelesi ve kadınlar

Avrupa Kıtası'nda kapitalist gelişim sürecinin ayaklarını; 1789 Fransız burjuva devrimi ve aynı dönem içerisinde İngiltere topraklarında yeşeren sanayi devriminin karşılıklı etkileşim içerisinde açığa çıkardıkları "siyasi" ve "ekonomik" sonuçlar oluşturmaktaydı. Bu ayaklar üzerinden yükselerek gelişim sürecine hız katan kapitalizm; 1800'lerin başında inişli-çıkışlı yollarında bir dizi devrim dalgasına daha ihtiyaç duyuyordu. Böylece tarih sahnesine kendi mezar kazıcılarını davet ediyor ve bu savaşında mezar kazıcılarına ihtiyaç duydukları ideolojik ve iktisadi silahları da temin etmeyi ihmal etmiyordu.

Avrupa'da burjuvazinin özlemine taşıdığı istikrarı sağlamayı amaçlayan 1815 Viyana Kongresi ile başlayan restorasyon döneminde burjuvazinin iç kavgası yatışmıyor, düzenin istikrarı tüm önlemlere rağmen sağlanamıyor ve nihayetinde biriken ekonomik sıkıntıların da etkisiyle 1830'larda tekrar patlak veren bir iktidar savaşımına dönüşüyordu. Fransa'da hanedanlar üzerinden süren iktidar mücadelesi, sanayi sermayesine karşı mali sermayenin zaferi olarak yaşanan süreci örüyor ve Avusturya başbakanı Meternich'in o dönem ifade ettiği gibi "Fransa hapsirirsa Avrupa nezle olur!" benzetmesini somutlayarak siyasal çalkantılar ile birlikte gelişen devrim dalgası bir örümcek ağı gibi tüm Avrupa'yı sarıyordu. İşçi sınıfını tekrar peşinde sürüklemeyi başaran burjuva klikleri zaferin ardından ihanet ettikleri sınıfın 1830'lar boyunca kendi talepleri doğrultusunda örgütlenerek mücadeleyi yükseltmelerine engel olamayacaktı.

Monarşinin temellerinin sarsıldığı bu dalganın yerini bıraktığı 1848 Devrim dalgası bir nebze İngiltere'yi dışta bırakarak da olsa Avrupa'yı saracak ve bu devrim dalgası 1830'dan farklı olarak burjuvazi arasında yaşanan çatışmayı geri plana atmayı başararak proletaryaya burjuvaziye karşı kendi cephesini kurma fırsatı verecekti.

Fransa'dan Almanya'ya, Avusturya'dan Macaristan'a dek Avrupa'yı etkisi altına alan devrim

dalgasının her bir ülkede o ülkenin maddi koşullarının özgünlüğünde sağladığı iktisadi dönüşümler ve bu dönüşümlerin izdüşümü olarak şekillenen siyasal mücadeleler başlı başına mercek altına alınmayı gerektirecek denli kapsamlı bir konuyu oluşturuyor. Ancak ele aldığımız konu itibariyle belirtmek gerekir ki, bu dönüşümler ve mücadeleler içerisinde işçi sınıfı tarihin ona biçtiği misyonu omuzlamaya hazır olduğunu duyuracak ve kendisini burjuvaziye kabul ettirecek denli örgütlü ve kararlı bir savaşımı yürütüyordu. Bu savaşım içerisinde kendisi için sınıf olma bilincine erişiyor ve kendisine gerekli ideolojik ve iktisadi silahları ediniyordu.

Avrupa'nın dört bir köşesinde yükselen kızıl bayraklar

Sanayi devriminin beşiği olan İngiltere'de kökleri 1700'lerin sonlarına dayanan ve 1812 ve 1816'da bir kitle hareketi mertebesine erişen ve Avrupa ülkelerinde örneklerine rastlanan luddist hareket için *"işçilerin, makine ile sermayeyi birbirinden ayırt etmeleri ve saldırılarını maddi üretim araçlarına değil, bunların kullanılış tarzına yöneltmeyi öğrenmeleri için, hem zamana, hem de deneyime gereksinimleri vardı."* (Kapital 1. Cilt, sf: 321) tespitinde bulunan Marx'ın bu sözlerine sermaye temsilcilerinin Ludist harekete karşı başlattıkları kıyımı eklemek gerekir. Buradan doğru sonuç olarak toplamda, Ludist hareketin; basit bir makine düşmanlığına indirgenemeyecek denli örgütlü bir öfkenin göstergesi olduğu kadar, bir o kadar da burjuvazinin kendi düzenini tehdit eden eylem biçimlerinden duyduğu korkunun da yansımasını oluşturduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Öncülerini idam sehpalarında bırakıp "Ya eklemek ya kan!" şiarlı kızıl bayraklarını toplansalar da, Luddistler'in o dönem "Kral Lud" imzalı mektupları 1830'lu yıllarda "Kaptan Swing" imzalı mektuplara yerini bırakarak tekrar burjuvazinin rüyalarını kaçırmayı başaramadılar. Zanaatçıların işsiz kalmasını

işçileri ikinci büyük ayaklanmanın mimarı idiler. 1842'de ise kiracı çiftçiler "Rebecca" imzalı mektuplarla tehdit ettikleri düzenin yapı taşlarını ateşe veriyorlardı.

Luddist hareketin ve devamında benzer muhtavada yol izleyen ayaklanmaların arkasından İngiltere bu kez de 1832'de Chartist harekete sahne oluyordu ve bu hareket, 1842-1848 yıllarında yükselişini sürdürecekti. Altı maddelik "Halk Fermanı" adı verilen dilekçeler üzerinden büyüyen bu hareket, kendi içinde burjuvazinin saldırılarına açık zeminleri de barındırıyordu. Zira 1848 devrimlerinin korkusuyla siyasal bir işçi hareketinden korkan burjuvazi, 10 saatlik işgünü gibi ekonomik bir talebi kabul ederek bir parça ödün verip hareketin öncüleri üzerinde kurduğu baskı politikalarıyla birlikte hareketi söndürmeyi başarmış, dahası İngiliz işçi sınıfının Luddist hareketten bu yana düzeni tehdit eden mücadele anlayışının karşısına "reform mücadelesini" koyarak ağır bir darbe vurmuştu.

Fransa'da ise işçi sınıfının kalbi Lyon'da atıyordu. Lyonlu patronların kurduğu düzende her ev bir atölye gibi işlemekte, parça başı üzerinden alınan işler en fazla sekiz el tezgahının bulunduğu bu ev atölyelerinde aile fertleri ve birkaç işçiyle beraber işlenmekteydi. Ücret baremi üzerinden baş gösteren ayaklanmada tarafları modern anlamda ilk sendika sayılabilecek "Karşılıklı Görev" adlı dernek etrafında örgütlenen işçiler ve patronlar oluşturmuyordu. Ücret baremini kabul eden ve ardından anlaşmaya uymayan patronları Lyon'da kurulan barikatlar cevaplıyordu. Kadın-erkek, çocuk tüm Lyon halkı tek yürek olarak Lyon barikatlarında çarpışıyorlardı. 1789 Fransız burjuva devrimin ve ardından gelen 1830 liberal devrimlerinin düş kırıklığı ile bu kez kendileri için dövüşen Lyonlu dokuma işçileri "Ya çalışarak yaşamak ya da dövüşerek ölmek!" diyerek tarihi bir dönemeci dönüyorlardı. 1831 ve 1834 yıllarında Lyon barikatlarında akan proleter kanı Avrupa işçi sınıfını uyandırıyorlardı.

Silezya dokumacılarının ayaklanması ise Almanya'da işçi sınıfının ilk kitlesel ayaklanması olması itibariyle kendine özgü bir yer teşkil ediyordu. Dönemin sınıf mücadeleleri açısından. Dokumacı patronlarına karşı yükseltelen mücadele o dönem isimsiz bir şairin yazdığı mücadele içerikli bir şiiri okuyan işçinin öldürülmesi üzerine başlamış ve patronların villalarını işgalle, Prusya askerlerinin katlettiği biri kadın iki işçinin kanı pahasına püskürtülmeleriyle doruk noktasına ulaşıyordu. Kanla bastırılan bu ayaklanma, sınıf tarihine, 1844 Haziranı'nda sınıfın özel mülkiyete yöneldiği bir ayaklanma olarak not düşülecekti.

Öne çıkan örnekler üzerinden de görülmektedir ki; işçi sınıfı dışı bir mücadeleyi örmeye başlamış ve bir sınıf olarak burjuvazinin karşısına dikilmişti. Ve bu dönemden bahsederken elbette ki ilk gizli sosyalist örgütlenmeleri göz ardı etmemek gerekir. Çeşitli isimler ve örgütlenme biçimleri altında oluşan bu örgütlülükler polis baskınlarıyla dağıtılsalar da tekrar tekrar sonraki kuşaklara bıraktıkları miras üzerinden örgütlenmeyi başarıyordu. Tüm bu deneyimlerin

üzerinden yükselen **Komünistler Birliği** ise Marx ve Engels’in önderliğinde *Komünist Manifesto* ’yu kaleme alacaktı.

İşçi sınıfı kendi pratiğiyle öğrendiği sınıflar arası çatışmanın ideolojik altyapısına da böylece kavuşmuş oluyordu. Ancak, böyle olsa da işçi sınıfının iktidar denemeleri için 1848 devrim dönemi henüz erkendi. Bunun için 1871 Paris Komünü’nü beklemek gerekecekti.

Fransa’da 1848 Temmuz günlerinde yükselen kızıl bayrakların burjuvazinin yüreklerinde yarattığı derin korku Avrupa’nın dört bir yanında yükselen işçi hareketlerine karşı kanlı bir baskının dışı vurumu oldu. Üst üste alınan yenilgilerde işçi sınıfının dökülen kanıyla kızışlaşan bayrak dalgalanmaya devam edecekti.

Dönemin sınıf mücadelelerinde sınıfın neferleri olarak kadınlar

İşçi kadınların 1830-1848 Avrupası’nın hararetli yılları içerisinde verdikleri mücadele bir bütün olarak işçi sınıfının mücadelesinden bağımsız olarak ele alınamaz. 1830 liberal devrimler kuşağının ardından yükselen sınıf mücadelesinde işçi kadınlar, barikatın en önünde eşleri ve çocuklarıyla omuz omuza dövüşüyorlardı. 1831’de Lyon barikatlarına bulaşan kanları kurumuyor, iki yıl sonra tekrar dişe diş mücadeleyi büyütüyorlardı. Almanya’da villaları ateşe veriyor, İngiltere’de onları açlığa ve sefalete iten kapitalist sistemin onların gözündeki tek somut şekillenışı olan makinelerle amansızca saldırıyorlardı. Chartist hareketin peşinden yürüyor, kadın işçilere tanınmasa da işçi sınıfı için “genel oy” hakkı uğruna mücadele ediyorlardı. Bu mücadeleye canla başla sarılmaları için ise birçok açıdan hayati derecede sebepleri bulunuyordu. Kapitalizmin acımasız yüzü onlara mücadele seçeneğinden başka bir yol bırakmıyor ve kadın işçileri kitlesel olarak toplumsal kalkışmalara itiyordu.

İngiltere’de 1845’te büyük ölçüde sanayide çalışan 1 milyondan fazla olan işçi sınıfının 250 binini kadın işçiler, 140 binini ise çocuk işçiler oluşturuyordu. Ve dönemin çalışma süresi en az 15 saatti. Dört-beş ailenin aynı odada kaldığı, salgın hastalıkların kol gezdiği işçi semtlerinin yanı sıra sağlık ve güvenlik önlemlerinin sağlanmadığı adeta karın tokluğuna işçilerin çalıştırıldığı bu “vahşi” dönemde makineler arasında rahatça dolaşabilen ince işleri ustalıklı yapılan kadın ve çocuklar kapitalizmin sömürsü altında eziliyordu. Bu açıdan işçi sınıfının burjuvaziye karşı verdiği savaşında “kadın ve çocuk emeği” özel bir yerde duruyordu. Bu olgu sınıf mücadelesinin taleplerine de yansıyor, burjuvazinin göstermelikte olsa bir takım yasal düzenlemelere gitmesini zorluyordu. Ancak burjuvazi yine de kendi koyduğu yasalara uymuyor, özellikle çocuk emeğini azgınca sömürüyordu. Engels’in bu dönemde kaleme aldığı “*İngiltere’de Emekçi Sınıfların Durumu*” ve Marx’ın *Kapital*’in 1. Cildi’nde işçi sınıfının sefalet koşullarını ve bu sefalet koşullarını ortadan kaldırmak için yürütülen mücadeleler sonucu kazandıkları hakları canlı ve çarpıcı anlatımlarla bulmak mümkün.

Kadın işçilerin kaderleri kopmaz bağlarla sınıf mücadelesine bağlanıyordu ve işte bu sebeple kadın işçiler hayatlarını bu mücadeleye gözlerini kırpmadan adıyorlardı. Dönemin hareketlilikleri içerisinde kadın ve erkek arasındaki eşitsizlik de ancak işçi sınıfının mücadelesi içerisinde kırılıyor, sürgün hayatlarında, düzeni inkarın mekanları olan ormanlarda işçi sınıfı her iki cinsin eşitliğinin zemini döşüyordu.

Ve bu dönem içerisinde elbette kadın haklarını özel olarak inceleyen kadın düşünürler yaşamış ve sınıf mücadelesini bu açıdan etkilemeyi başarmışlardır. İşçi sınıfı açısından önem taşıyan Flora Tiristan ve Luise Otto gibi isimleri özellikle anmak gerekmektedir.

Sonuç olarak; 1830-1848 Avrupası’nın göklerinde kızıl bayrakları dalgalandıran işçi sınıfı ve onun kadın neferleri insanlık tarihinde hem aristokrasi-burjuvazi hem de burjuvazi ile proletaryanın savaşımına tanıklık eden bir kuşağı oluşturuyorlardı. Şimdi bu kuşağın çocukları Paris Komünü ve şanlı Ekim Devrimi yaratacak ve yaşatacaktı...

Devrimci Kadın Kurultayı üzerine görüşler...

Melike Çolak: Fabrikada işçi olarak çalışıyorum. Kurultaydaki konuşmalarda söylenenleri güzel buldum. Kadın sorununa dair genelde bir tarafta devrimciler yer alıyor bir tarafta reformistler yer alıyor. Çözümdeki saflaşmaya böyle bakmak gerekiyor. Sendikalar, işçiler, kadınlar olarak değil de tam bir bakış açısı ile bakmak gerekiyor. Kadının yaşadığı sömürüye karşı sadece kadınlar mücadele etmemeli. Kadın-erkek birlikte ve örgütlü mücadele etmeli. Benim bu görüşümde BDSP çok etkili olmuştur. Ayrıca fabrikada çalışan kadın işçiler üzerinden değerlendirmeler yapmak gerekiyor. Kadın sorunu ile ilgili her zaman söylenenler aynı oluyor ama, bu işi yaşayanlar, bu işin içinde olanlar biraz daha bu konuya eğilmesi gerekiyor. Çalışan kadınların daha çok yer alması ve konuşması gerekiyor bu kurultaylarda, etkinliklerde. Kadınlar sadece işyerinde sömürüye uğramıyor elbette, evde de sokakta da sömürülüyorlar. Baskıya uğruyorlar. Bu sorunları yaşayanların ve çalışmayı yürüten insanların biraz daha aktif olması gerekiyor.

Hüviyet Ergen: Ev kadınıyım, bazen de çalışıyorum. Çok mutlu etti kurultaya katılmak beni. Güzel buldum. Keşke tüm kadınlarımız böyle düşünse. Kadınlar işinde, evinde ezilmemeli. Kadınlar sorunlarına duyarlı olmalılar. Yoksa ezilmeye devam ederler. Ezilmemek için en başta birlik olmalılar, dayanışma içinde olmalılar.

Seval Ataş: Ücretli öğretmenim, aslında mesleğim arkeolog. Devrimci Kadın Kurultayı’nın 8 Mart’tan önce yapılması anlamlı oldu, önem kazandı. Hem bilgi verme amaçlı hem de yeni insanlar gördüm. Ve farklı diğer devrimci gruplarda görmediğim, başı kapalı kadınların olması beni çok mutlu etti. Bu kesimde de bilinçlenen insanların olması güzel bir şey. İçerik olarak dolu dolu bir etkinlik oldu. Gayet güzel ilerliyor. Zaten kadın olmadan devrim olmaz devrim olmadan kadın kurtulmaz. Sadece kadınları bilinçlendirmek de yetmez, erkeklerin de bilinçlendirilmesi mantıklı ve gerekli. 8 Mart sadece kadınların günü değil, bu kadın-erkek birlikte ilerlemeli ve etkinlik bu yönde güzel bir çalışma olmuş. Farklı gruplardan daha radikal daha anlamlı yaklaşımlar gördüm. Yani onlar sadece kadınlarla yürüyor, oysa erkeklerle iş hayatında olduğu gibi her alanda beraberiz. Kadının sömürülmemesi, ezilmemesi için, bizim bilinçlenmemiz yetmez, ayrıca erkeklerin de bilinçlenmesi gerekir bu konuda

Fatma Ünsal : Çok iyiydi. Beklentileri karşılayacak düzeyde bir kurultaydı. Beklediğim tarzda bir bakış açıydı. Kadın mücadelesi açısından mücadeleciler kadınların bir etkinliği olduğunu düşünüyorum.

Kibriye Kızıltan: Bursa’dan geliyorum. Ev hanımıyım. Kurultay iyiydi, konuşmalar güzeldi. Kadınların yaşadıkları sorunlar, gerçekler anlatıldı. Kadınların bir araya gelmesi elbette ki iyi bir durum. Birbirimizi desteklemek, bir arada olmakta yarar var. Sadece bu kadarla yetinmemeli. Daha çok ve her yerde bir araya gelinmeli. Kadınlar çalışmalı, kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmeliler. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantey.org>

Kendi haklarına sahip çıksınlar, evde oturmakla hiçbir şey olmuyor. Ellerinden geldikçe bu tür etkinliklere katılsınlar, uğraşınsınlar.

Burcu Koçlu: Devrimci Kadın Kurultayı’na İzmir’den gelerek katıldım. Şuan işsizim. Kurultay hazırlık çalışmasını iki ay boyunca İzmir’de sürdürdük. İşçi semtlerinde fabrika önlerinde işçi kadınlara ulaşmaya, sorunlarını öğrenmeye çalıştık. Anketler yaptık. Burada şunu belirtmek istiyorum, genelde yaptığımız anketlerde şiddetin kaynağını sorduğumuzda, özellikle emekçi ve işçi kadınlar, ekonomik sıkıntılardan kaynaklı olduğunu söylediler. Bunun da aslında işçi kadınların şiddete sınıf temelinde yaklaşabildiği ve sınıf karakterlerinden kaynaklı rahatlıkla görebildiği anlaşılıyor. Kurultayda bir dizi konu konuşuldu, tartışıldı. Bu kurultayla çalışmamızı taçlandırmış olduk. Hem ideolojik olarak bir açıklık sağlamış oldu hem de buradaki aldığımız birikim ve moralle, alanlarımıza döndüğümüzde 8 Mart’ı daha güçlü örmeye, bu mücadeleyi yükseltmeye devam edeceğiz. Tek başına kurultayın bir anlamı var, yeterli değil. Daha fazla etkinlikler, paneller, eylemlerle bu ideolojik mücadeleyi yaymalı, örgütlenmeyi güçlendirmeliyiz. Özgürleşmek örgütlenmekten, eylemli süreçlere katılmaktan geçiyor. Bunlar da paneller olsun, etkinlikler olsun bunun ayaklarını oluşturuyor. Hiçbiri birbirinin önüne geçmiyor, bunların hepsinin bir bütün olduğunu düşünüyorum.

Nazire Ertürk: Ankara’dan katılıyorum. Emekliyim. Bugün yapılan konuşmalara katılıyorum. Evet “Emekçi Kadınlar Günü” kadın-erkek emek sarf eden, sınıfını bilen bütün insanlar olarak dayanışma içerisinde kutlanması gerekiyor. Tabii ki burada kitlesel anlamda birlik bütünlük içerisinde olmak çok güzeldi. Çok güzel konuştular canı gönülden katılıyorum ve tebrik ediyorum. Kadınlar bir kere kesinlikle her yerde her zaman var olmalılar. Kadınlar dayanışma içerisinde olmalılar, kadınlar örgütlü olmalılar, kadınlar bilinçli olmalılar, her türlü etkinlik, aktivitede yer almalı, birlikte olmalılar. Kadınlar birlikten doğan güçle, ancak zincirleri kırıp kurtulurlar. O zaman acıya, şiddete, sömürüye, savaşa karşı gelebilirler. Ben bu dönem a, b, c şıkkı gütmemin zamanı değil diye düşünüyorum toplumsal anlamda. Bu tür sempozyumlarda, etkinliklerde bütün çizgiler birbirlerinin yanında olmalı, destek olmalı, yani bir arada olmak zorunda. Çünkü düşman bir ve hepimizin düşmanı.

Elvan: Taşeron işçisiyim. Ankara’dan geliyorum. Etkinlik güzel geçti. Daha kapsamlı ve geniş katılımı olabilir. Kadınlar toplumsal yaşamda özgürlüklerini ve eşitliği kazanabilmeleri için örgütlenmeliler. Üretim alanlarına girerek, üreten, sorgulayan insanlar olmalılar. Hangi alanlar da olursa olsun örgütlenmeliler. Çünkü kazanılmış haklar, tarihte böyle elde edilmiştir.

Mısır'da emekçiler ekmek, onur ve özgürlük için meydanlarda!

11 Şubat, eski Mısır diktatörü Hüsnü Mübarek'in halk isyanıyla alaşağı edilmesinin ikinci yıldönümü. Bu vesileyle başkent Kahire başta olmak üzere birçok kentte kitlesel/militan eylemler gerçekleştirildi. Kahire'nin Tahrir Meydanı'nda gerçekleştirilen eylem ise, gecenin ilerleyen saatlerine kadar devam etti.

İktidardaki konumlarını güçlendirmeye odaklanan Müslüman Kardeşler (İhvan), 11 Şubat'ta ortalıkta görünmemeyi tercih ettiler. Zira iki yıl önce Mübarek'i devirmek için isyan eden işçi, emekçi ve gençlerin gündeminde, bu sefer İhvan temsilcisi Muhammed Mursi'yi devirmek var. Bundan rahatsız olan İhvan şefleri, 11 Şubat'ı yok sayarken, koltuğu sallanan Mursi'ye destek olmak için bu hafta Cuma namazının ardından eylem yapacaklarını ilan ettiler.

Tahrir Meydanı yine direnişin merkezi

Birçok kentte Mübarek'in alaşağı edilmesinin yıldönümünde kitlesel gösteriler gerçekleştirildi. Yol kesmeler, polisle çatışmalar, emniyet müdürlüklerini kuşatma girişimleri, farklı kentlerde yaşandı. Buna karşın en kitlesel en militan eylemler yine Kahire'de gerçekleştirildi. Eylemin belli bir aşamasından sonra Tahrir Meydanı'ndan harekete geçen eylemciler, başkanlık sarayı adıyla da anılan Birleşik Saray'ı kuşattılar. Saray etrafında kolluk kuvvetleriyle sert çatışmalar yaşanırken, göstericiler Mursi'yi, hükümeti ve Müslüman Kardeşleri hedef alan militan şiarlar yükselttiler.

Tahrir'deki eylem, Kahire'nin dört farklı bölgesinden yürüyüşe geçen emekçilerin meydanda buluşmasıyla başladı. Dört kortejin akşam saatlerinde buluşmasıyla Tahrir Meydanı'ndaki coşku ve öfkenin iyice arttığı gözlemlendi.

Dört noktadan gelen yürüyüş kollarının buluşmasından sonra, kitlenin bir kısmı Birleşik Saray'ı kuşatmak için harekete geçti. Sarayın etrafını tel örgülerle tahkim eden kolluk kuvvetleri ise, mevzilendikleri bahçeden yoğun bir şekilde gaz bombaları atarak ve tazyikli su sıkarak kitleyi karşıladılar. Buna karşın saatlerce direnen göstericiler, saraya molotof kokteylleri atarak ve polisin attığı gaz bombalarını iade ederek karşılık verdiler. Çatışmaların uzaması üzerine sarayı kuşatanların sayısı gece yarısına kadar artmaya devam etti.

Kolluk kuvvetleri, sarayı koruyabilmek için panzerler, keskin nişancılar, otomatik silahlarla donanmış özel kuvvetlerden de destek aldı. Sarayın bazı noktalarına ise, kum torbalarından mevziler oluşturuldu.

Müslüman Kardeşler yönetiminin bu korkusu boşuna değil, zira çoğunluğu gençlerden oluşan kitlenin öfkesi dorukta. 25 Ocak Devrimi'ni zorbalığa karşı, sosyal adalet, özgürlük, ekmek ve onur için gerçekleştirdiklerini vurgulayan eylemciler, taleplerinin hiçbirinin yerine getirilmediğini, bu hedeflerine ulaşana kadar devrimin devam edeceğini bir kez daha ilan ederek İhvan'ın yüreğine korku saldılar.

Sosyal talepler ön planda

Dört farklı noktadan başlatılan yürüyüşlerle Tahrir Meydanı'na ulaşan emekçiler, her yürüyüş kolunda

farklı bir temel şiar kullandılar. Birincisi “İnsanlık onuru için yürüyüş!”, ikincisi “Yaşam için yürüyüş!”, üçüncüsü, “Özgürlük için yürüyüş!”, dördüncüsü “Toplumsal adalet için yürüyüş!”

Temel şiarların tümü sosyal/siyasal içeriklidir. Hem alanlarda yükseltilen şiarlar hem farklı televizyon kanallarına konuşan eylemcilerin öne çıkardığı temalar da, sosyal sorunlar belirgin bir ağırlık oluşturdu. Müslüman Kardeşler'le cumhurbaşkanı Muhammed Mursi ise, emekçilerin hedefindeydi. “Muhammed (Hüsnü) Mübarek gitti, Muhammed Mursi geldi ama halk için değişen bir şey yok” diyen öfkeli eylemciler, sistemin yerinde kaldığını sadece baştaki kişinin değiştiğini vurgulayarak, İhvan'ı Mursi'nin de Mübarek gibi alaşağı edileceğini özellikle vurguluyorlar.

Emekçilerde biriken öfkenin alanlara yansımaları doğal olduğu kadar kaçınılmazdı da. Zira İhvan, Mısır burjuvazisinin gerici siyasal temsilcilerinden biridir. Zihniyet olarak daha gerici olmakla birlikte ABD ile kurduğu ilişkiler, IMF ile anlaşma imzalaması, yani neo liberal politikalara devam etmesi, öte yandan işçi sınıfına, emekçilere ve gençliğe karşı devlet terörü estirmesi, hatta kolluk kuvvetlerinin yetmediği yerde İhvan tarafından örgütlenen sivil çetelerin de sokaklar salınması... Bu ve benzer icraatlar, emekçilerin, Mursi-Mübarek ikilisi arasında öze dair bir fark olmadığını kısa sürede görmelerini sağlıyor.

Toplumsal sorunlar ve sosyal talepler 25 Ocak isyanının fitilini ateşlemişti. Aradan geçen iki yılda bu sorunların çözümü konusunda tek bir adım atmayan İhvan yönetiminin, emekçilerin öfkesinin hedefi haline gelmesi kaçınılmazdı.

Acze düşen İhvan tahammülsüz

“Devrim” kavramını sakız gibi çiğneyip duran İhvan şefleri, kendilerini hedef alan kitle hareketini, karalama yöntemiyle halk nezdinde itibarsızlaştırmaya çalışıyorlar. İhvan ve destekçileri şeyhleri ve medyayı da bu yönde kullanıyor, ancak olayların seyri bu kirli oyunun tutmadığını gösteriyor. Çünkü işçiler, emekçiler, gençler, kadınlar ve genel olarak Mısır'ın ilerici kesimlerinin İhvan yönetimine karşı mücadelesi güçleniyor. İcraatlarıyla daha da teşhir olan dinci gerici yönetime tepki duyan Mısırlılar'ın sayısında önemli bir artış olduğunu, son kitle eylemlerinden de izlemek mümkündür.

İktidara iyice yerleşme derdinde olan İhvan yönetimi, eylemlerin çıkardığı sosyal taleplerin bir hal

alması karşısında acze düşüyor. Zira dinci gericiğin belli bir kitle desteği olsa da, emekçilerin talepleri somut, meşru ve reddedilemeyecek derecede açıktır. Ancak İhvan yönetimi emekçilere değil burjuvaziye ve emperyalizme hizmet etmek zorunda olduğu için, kitle hareketini tetikleyen sosyal sorunlara çözüm üretme gücü, niyeti ve iradesinden yoksundur. Bu da İhvan yönetiminin açmazının daha da derinleşeceğine işaret ediyor. İktidara iyice yerleşip gerici/zorba saltanatını kurmaya çalışan dinci gerici İhvan'ın, verili koşullarda bu kirli planının başarıya ulaşması olası görünmüyor.

Militan kitle gösterileri, siyasi parti ve örgütleri aşıyor

Müslüman Kardeşler ve Mursi'ye muhalefet eden liberal veya ulusalcı/laik partilerin koalisyonu olan “Ulusal Kurtuluş Cephesi” (UKC), kitle hareketinin gerisine düşüyor. Bu oluşumun temsilcilerinin harekete geçirdiği belli bir kitle olsa da, militan kitle eylemlerinden korkuyorlar. Kendi güçlerine dayanarak iktidardan pay alabilecek durumda olmadıklarından, kitle hareketi, onlar için bir fırsat. Nitekim onlar da bu fırsatı değerlendirmeye çalışıyorlar. Fakat buna rağmen, kimi eylemlere çekinerek destek sunuyorlar.

İhvan karşıtı burjuvazinin tereddütleri boşuna değil elbet. Zira UKC bileşenleri de, öfkesi sokaklara taşan emekçilerin taleplerini karşılayabilme yeteneğinden yoksunlar. Bundan dolayı sosyal taleplerin eylemlere damgasını vurmasından, dahası işçi ve emekçilerin süreklileşen eylemlerde politikleşmesi ve inisiyatif kazanması, gelecek açısından onları tedirgin ediyor. Bu korkaklık, UCK bileşenlerini, hâlihazırda kitle hareketinin gerisine düşürmüş bulunuyor.

“Devrimin hedeflerini gerçekleştirene kadar mücadeleye devam...”

Mısır'daki hareketin dinamiği, esas olarak emekçi kitlelerin sosyal içerikli talepleriyle belirginleşiyor. Eylemciler, “devrimin hedeflerini gerçekleştirene kadar” mücadelenin devam edeceğini ifade ediyorlar. Bu konuda ciddi bir kararlılık gözleniyor. Bu kararlılığa rağmen, hareketin devrimci siyasal önderlikten yoksun oluşu, halen de ciddi bir handicap oluşturuyor.

Burjuva muhalefetin odağı UKC, bu harekete önderlik edebilme yeteneği ve cesaretinden yoksundur. Bu da onları, istismar etmek için olsa bile, harekete önderlik etme şanslarından yoksun bırakıyor. Nitekim son eylemlerde UCK bileşenlerinin de bazı yerlerde eleştiriye hedef olduğu gözlemlendi.

Burada esas sorun, sosyal içerikli kitle hareketine önderlik etmesi gereken sol/sosyalist parti veya örgütlerin de bu güçten yoksun olmaları. Eylemlere katılım sağlayan sol sosyalist güçlerin, harekete önderlik etme noktasında yetersiz kaldıkları gözlerden kaçmıyor. Ancak siyasal önderlik planındaki bu açmaza rağmen hareket dinamiktir.

Hareketin yakın gelecekte devrimci siyasal önderliğini bulması ya da yaratması, Mısır'daki sınıf mücadelelerinde niteliksel bir sıçramanın koşullarını yaratır. Ancak hareket bu haliyle bile, Müslüman Kardeşler'in gerici bir saltanat kurma planlarını bozma potansiyeli taşımaktadır.

Şeriatçı Suudi Arabistan rejimi Pentagon'un suç ortağı

Ortaçağ kalıntısı Suudi rejimi, kendini, Mekke ve Medine şehirlerindeki hac mekânlarının “hamisi ve hizmetçisi” şeklinde takdim eder. 20. yüzyılın başından beri emperyalistlerle işbirliği yapan Suudi rejimi, hac mekânlarını hem siyasal meşruiyetin simgesi hem Suudi krallarının “kutsal” vasıflarının dayanağı olarak kullanmaktadır. Oysa “iki harem-i şerifin (Mekke/Medine) hizmetçisi” sıfatıyla anılan Suudi Kralı, kelimenin gerçek anlamında bir Amerikan hizmetkârıdır.

İlkin İngiliz emperyalizmiyle, 1950’li yıllardan sonra ABD ile işbirliği yapan Suudi krallığının, buna karşın 1970 yılların ikinci yarısına kadar, kendi iradesiyle tutum alabildiği zamanlar olabiliyordu. Oysa son 30-40 yılda, iyice ABD emperyalizminin güdümüne giren şeriatçı rejim, Saddam yönetimi ordularının Kuveyt’e girdiği 1991’den beri, “Pentagon’un askeri” gibi hareket ediyor.

O zamandan beri, Suudi Arabistan, ABD savaş makinesinin üslerinin bulunduğu ülkeler arasına girdi. ‘91’de Irak’a saldıran emperyalist orduların üssü haline getirilen Suudi toprakları, uzun yıllar Amerikan savaş makinesine ev sahipliği yaptı. ABD’nin 2003’te giriştiği Irak işgaline destek veren Suudi krallığı, bir kez daha Irak halklarına karşı emperyalistlerin safında yer almıştır. Şeriatçı rejim, “Arap/Müslüman” bir ülkeyi harabeye çevirerek halklarına karşı katliamlar yapan ABD ordusu ile suç ortaklığı yaptı, halen de yapmaktadır. Tıpkı Amerikan savaş uçaklarının İncirlik’ten kalkıp Irak’ı bombalamasına izin veren Türk sermaye devleti gibi...

Trilyonlarca doları ABD ile AB şirketlerine yatıran, petro-dolarların bir kısmın ise Pentagon’un hizmetine sunan bu rejim, Nikaragua ve diğer Latin Amerika ülkelerinde, devrimci güçlere karşı girişilen kontra savaşların finansörlüğünü de üstlenmişti.

Pek çok olayda ABD emperyalizmi ile doğrudan veya dolaylı bir şekilde işbirliği yapan şeriatçı rejim, Suudi topraklarında hiçbir yabancı askeri gücün kalmadığını iddia ediyor, bu iddia üzerine bir de demagoji yapıyor. Zira on yıllar boyunca eğittiği, silahlandığı, finanse ettiği ve Suriye’de olduğu gibi birçok halkın başına musallat ettiği kökten dincilerin bir kısmı, “kutsal topraklar”daki Amerikan askeri üslerinin varlığından rahatsızdı. Dinci örgütlerin bazı intihar eylemleriyle yapancıları hedef alması, kralı daha da korkutmuş ve bundan dolayı Amerikan üsleri görünürde kapatılmıştı.

Afganistan, Pakistan, Irak, Libya, Somali, Yemen, Cezayir, Suriye gibi ülkelere salınan kökten dinci çeteler, artık kendilerini besleyen Suudi rejiminin efendilerini de tedirgin ediyor. Bundan dolayı bu Amerikancı rejim, yeri geldiğinde Suudi topraklarında hiçbir yabancı gücün bulunmamasıyla önüyordu. Oysa bir Amerikan gazetesinin ifşa ettiği olay, bu iddianın kaba bir yalandan ibaret olduğunu gözler önüne serdi.

Amerikan gazetesi, ABD ordusunun 2010’da Suudi Arabistan topraklarında, İnsansız Hava Araçları (İHA) için gizli bir üs kurduğunu ifşa etti. Bu araçlar, iki yılı aşkın bir süreden beri Yemen hava sahasını ihlal ediyor ve El Kaide’ye ait olduğu iddia edilen hedefleri bombalıyor. Oysa Suudi topraklarındaki üslerden havalanan araçların yağdırdığı bombalarla, El

Kaide’yle ilgisi olmayan onlarca Yemenli katledildi. Bu saldırılar halen devam ediyor.

Kökten dincilerin ilham kaynağı da olan şeriatçı Suudi yönetimi, “İslami kurallara aykırı” olduğu gerekçesiyle kadınların araba kullanmasını yasaklarken, Pentagon’a bağlı İHA’ların, aralarında

hizmet etmeği “kutsal vazife” saydığını bir kez daha kanıtlamıştır.

Suudi örneği, kapitalist devletler için ulusal, dinsel, mezhepsel aidiyetlerin gerçekte bir değer taşımadığını, ancak istismar edildiğini gözler önüne sermektedir. Onlar, sınıf çıkarları gereği dini tepe tepe kullanır,

Belayid toprağa verildi

7 Şubat günü gerçekleştirilen sukikast sonucu yaşamını yitiren Şükrü Belayid’in cenaze töreninde onbinlerce Tunuslu sokaklara çıktı. Tunus’un dört bir yanında işçi ve emekçiler Belayid’i uğurlamak için eylemler yaptı, polisle çatıştı.

Sendikalar, yaşanan katliamın ardından genel grev çağırısı yapmıştı. İki gündür süren kimi grev ve direnişler bugün genel greve dönüştü. Sendikaların çağırısına yanıt veren onbinlerce işçi iş bıraktı.

Cenaze töreni öncesinde bir araya gelen Tunuslu emekçiler sabah saatlerinden itibaren Belayid’in Cebel Cellud bölgesindeki tabutunun başında toplandı. Mezarlığa doğru yürüyüşe geçen kitle tarafından “Şehidimiz için canımız, kanımız feda olsun!”, “Belayid huzur içinde yat. Mücadeleni biz devam ettireceğiz!”, “Katil, suçlu Gannuş!”, “Terör dışarı, Tunus’a hürriyet!” sloganları sık atıldı.

Yürüyüş boyunca atılan sloganların hedefinde iktidarda yer alan dinci-gerici An Nahda partisi vardı. Akşam saatlerine doğru Belayid’in cenazesi binlerce Tunuslu’nun eşlik ettiği yürüyüşün ardından El Jellaz mezarlığına getirildi ve yapılan törenin ardından toprağa verildi.

35 yıl sonra genel grev

Tunus’ta 35 yıl sonra ilk kez yapılan genel grevde, başkent havalimanında birçok uçuş iptal edildi, toplu taşıma araçları çalışmadı ve dükkânlar kepenk kapattı.

Dinci gerici An Nahda hükümetini hedef alan eylemler sırasında yer yer çatışmalar da yaşandı. Başkent Tunus ve Gafsa’da yapılan gösterilerde polis göstericilere karşı göz yaşartıcı gaz kullandı.

Avukatlar ve hakimlerin de yaşanan suikast nedeniyle iki gündür grevde olduğu bildiriliyor. Belayid’in katledildiği günden beri Tunus’ta hakim ve avukatlar iş bırakmış durumda.

Ayrıca Halkçı Cephe’nin de aralarında bulunduğu muhalefet partileri meclisi boykot etme kararı aldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

07 Şubat 2013 | Tunus

Hegemonya krizi - “savaşları”... / 1

Emperyalizmin yeni av sahası: Afrika ve Mali’ye askeri müdahale

Volkan Yaraşır

Kapitalizmin yapısal krizi, senkronize bir kriz özelliği taşır. Hegemonya krizi, yapısal krizin en somut dışavurumlarından biridir.

Yapısal kriz, emperyal özneler arasında rekabeti ve çelişkileri yoğunlaştırdı.

11 Eylül konsepti, ABD’nin hegemonyasını restore etme girişimiydi. Irak ve Afganistan işgali bu konseptte uygun adımlar oldu. “Yeni Dünya Düzeni”nin inşasına yönelik emperyal müdahaleler, istenilen sonuçlar doğurmadı. ABD’nin imparatorluk projesi çöktü.

2007-2008, yani yapısal krizin küresel düzeyde kendini yıkıcı bir şekilde hissettirmesi, yeni bir konjonktürü işaretledi. Emperyal özneler arasında gerilim ve rekabet şiddetlendi. Hegemonya krizi yoğunlaştı.

İmparatorluk projesi, tek kutuplu bir dünya tasavvurunun dışı vurumuydu. Bir anlamda “Yeni Roma”nın inşasıydı. Ama imparatorluk projesinin çöküşü askeri ve ekonomik olarak farklı güçlere sahip çok kutuplu bir dünyanın önünü açtı.

Dünya bugün askeri olarak tek kutupluluğu yaşıyor. ABD kendisinden sonra gelen 20 ülkenin askeri gücünü aşan, muazzam bir küresel askeri güç olarak dünyanın efendiliğini yapmaya çalışıyor. Ekonomik ve kültürel düzeyde yaşadığı hegemonik aşınmayı askeri güç yansıtımlarıyla aşmaya çalışıyor. Öte yandan dünya ekonomik açıdan ise çok kutupluluğu yaşıyor. “Eşitsiz Gelişim Yasası”na uygun ve bu yasanın çıplak bir yansıması olarak, 2000’li yıllar özellikle Almanya, Rusya ve Çin’in küresel düzeyde ekonomik ve nüfuz alanlarını genişlettiği bir dönem oldu. Yine bu ülkeler askeri gücünü hızla artırdı.

Çok kutupluluğun merkezleri

Rusya “büyük çöküşten” sonra “kriminal” bir kapitalizm süreci içine girdi. Bu süreç nomenklatura ve küresel finans kapitalin inisiyatifinde şekillendi. Eski Sovyet topraklarında tarihin gördüğü en büyük yağma ve talan gerçekleşti. Yıkım ve yağma üzerinden kapitalist entegrasyon örüldü.

Rusya yaşadığı büyük sarsıntılara rağmen özellikle Putin döneminde toparlandı ve kısa zamanda yeniden yapılandı.

Altyapının gelişkinliği ve emek gücünün kalifikasyonu sürecin hızlı yaşanmasını sağladı. Özellikle enerji sektörü bu sürecin finansmanını oluşturdu. Putin iktidarları döneminde Rusya, küresel kapitalizmin enerji santraline dönüştü. Askeri gücünü arttırdı ve modernize etti. Eski Sovyet coğrafyasında nüfuzunu yeniden kurdu ve yaydı. Hızla toparlanan bir emperyalist güç olarak, başta Ortadoğu, Uzak Asya ve Asya’da ağırlığını hissettirdi. Şanghay İşbirliği Örgütü bu ataklarının somut yansımalarından biri oldu. Rusya emperyal bloklaşma yönünde attığı adımlarla dikkat çekti.

Uzak Asya, Ortadoğu hatta Avrupa ve Latin Amerika’da ekonomik ve nüfuz alanlarını genişletti. Petrol ve doğal gazı, hegemonyasını yayma aracı

olarak etkin bir şekilde kullandı. Rusya, küresel jeopolitiğin belirlenmesinde enerji silahıyla ağırlığını hissettiriyor. Ayrıca askeri gücünü ve teknolojisini hızla geliştiriyor.

Almanya “büyük çöküşten” sonra, ağırlıkta Avrupa odaklı hareket etti. Demokratik Almanya’yı “yuttu”. AB süreci Almanya’nın dominant bir ülke olarak öne çıkmasını sağladı.

Almanya emperyal politikalarını, bir emperyalist blok olan AB eksenli kurguladı. Blok’un kurucu gücü ve yönlendiricisi oldu. Özellikle Doğu Avrupa’da ekonomik ve nüfuz alanını hızla yaydı.

Almanya, kapitalizmin yapısal krizini ve krizin Avrupa’ya yansımalarını AB’nin yeniden yapılanma süreci olarak değerlendirdi. Politikalarını bu yönde “soğukkanlı” bir şekilde hayata geçirdi. Bir yandan hegemonya “savaşlarına” hazırlık için AB’nin daha homojen bir yapıya dönüşmesi yönünde (askeri boyut dahil) adımlar attı. Diğer yandan AB’nin periferisinin yeniden sömürgeleştirilmesini hedefledi. Kamu borç krizi ve bankacılık krizinin AB’nin Akdeniz havzasını sarması, bir double kriz olarak derinleşmesi, Almanya’nın emperyal ataklarına güç verdi.⁽¹⁾

Almanya’nın 1990’lardan sonra askeri yatırımları da yoğunlaştı. Askeri gücünü katladı. Kafkasya ve Ortadoğu’ya yönelik emperyal hamlelerini pekiştirdi. Küresel ağırlığını artırdı. Almanya 21. yüzyıl savaşlarına hazır emperyal bir güç olarak öne çıktı. Almanya, bir emperyal odak (ya da emperyalist proto-devlet) olarak AB’yi emperyal öznelerin hegemonya “savaşlarına” uygun yeniden yapılandırmak için politikalarını derinleştiriyor. Ekonomik gücüyle hamle üzerine hamle gerçekleştiriyor. Ayrıca AB’nin askeri ayağını örmeye çalışıyor.

Çin, 1990’lı yıllarda olağanüstü ekonomik atak yaptı ve küresel sermayenin ana yatırım alanına dönüştü. Çin dünyanın atölyesi olarak hızlı bir ekonomik büyüme gösterdi. 1970’lerin ortalarında

başlayan, 1980’li yıllarda şekillenen Çin’in kapitalizmle hızlı ve derin entegrasyon süreci, 1990’lı yıllarda sıçrama kaydetti. 1990’lı yılların ikinci yarısı ve 2000’li yıllar Çin’in küresel bir güce dönüşümüne tanıklık etti. Çin’in 2020’de dünyanın en büyük ekonomik gücü olması bekleniyor.

Çin emperyal bir güç olarak, hegemonyasını küresel düzeyde bir anlamda “soft” politikalarla inşa etti. Aynı süreçte askeri gücünü olağanüstü artırdı. Çin’in askeri gücünün resmi açıklamaların çok üstünde olduğu biliniyor.

Çin ilk başlarda Asya ve Pasifik bölgesine güç yansıtmaya başladı. Özellikle ABD’nin Irak ve Afganistan işgali ve işgale karşı halkların direnişi ABD’yi Ortadoğu’da sıkıştırdı ve bloke etti. Bu durum Çin’in küresel düzeyde ataklarını yoğunlaştırmasına yol açtı.

Çin’in küresel bir fabrika olarak konumlanması, hızlı kapitalist büyüme ve küresel hegemonik bir güç olma iddiası muazzam enerji ve hammadde kaynağı ihtiyacı yaratıyor. Çin bu ihtiyacını karşılamak ve blokajlardan kurtulmak için son derece kompleks ve çok boyutlu politikalar geliştiriyor.

Japonya uzun dönem Uzak Doğu’nun İngilteresi gibi hareket etti.

Uzak Doğu ve Pasifik’te ABD’nin jeo-politik ihtiyaçlarına uygun konumlandı. Ekonomik gücüyle Uzak Doğu’da kendi hinterlandını yarattı.

Doğu Asya krizi Japonya için yeni bir moment oldu. Krizin yıkıcı senkronları ve Japonya’nın içine girdiği zombi bankacılık krizi 1990’ların ortalarından sonra Japonya’yı sarstı. Japonya ekonomisi 20 yıla yayılan “sürekli” bir kriz içine girdi.

Japonya ekonomisi krizle anılmaya başlandı. Her ne kadar kriz, ekonomiyi sarssa da ekonominin işlemlerini engellemedi. Bir nevi kriz yönetildi. Japonya ekonomisi krize adapte oldu ve krizle işleyen bir özellik göstermeye başladı.

Ne var ki 2008 sonrası süreç, Japonya’nın krizle

birlikte “yaşama” özelliğini bozdu. Yapısal krizin küresel anaforu Japonya’yı içine aldı. Japonya’nın yaşadığı uzun süreli kriz hali yeni süreçte kamu borç krizini tetikledi.

Japonya şiddetli finansal bir kriz içine girebilir. 2013 yılı Japonya için kritik bir yıl olabilir. Krizin “kontrolden” çıkması, yıkıcı bir evreye girmesi yüksek bir olasılıktır. Japonya’da yaşanacak finans krizi küresel düzeyde şiddetli sonuçlar doğuracaktır. Yapısal krizi derinleştirici bu gelişmenin küresel düzeyde büyük alt-üst oluşlar yaratması kaçınılmazdır.

Vietnam yenilgisi ve özellikle Cezayir Devrimi Fransa için post-kolonyal bir döneme geçiş oldu. Geçmişin en önemli sömürgeci gücü olan Fransa ikinci paylaşım sonrası kurulan “Yeni Dünya Düzeni” sonucu ve 1960’ların başında ulusal kurtuluş mücadelelerinin yükselişiyle ikincil bir emperyalist güç konumuna düştü.

Cezayir Devrimi, bu anlamda kritik bir moment oldu. Sömürgelerinden çekilen Fransa Avrupa merkezli politikalar izlemeye başladı. De Gaulle iktidarı, bu momente geçişin simgesi oldu.

Yeni hegemonik güç ABD, küresel düzeyde yeni sömürgecilik ilişkilerini inşa etti. AT ve AB süreci Fransa’nın Avrupa merkezli politikalarının bir yansıması oldu. Fransa, AB’nin iki önemli dominant ülkesinden biri olarak hareket etti. Bu iki emperyalist ülkenin AB içinde çelişkili birlikteliği, AB sürecinin her kritik aşamasında kendini dışa vurdu.

Fransa 2000’li yılların başından itibaren ciddi güç yitimine uğradı. AB içinde Almanya’nın etki gücünün artması, ekonomik ve nüfuz alanlarını genişletmesi, Fransa’nın karşı hamlelerine neden oldu.

Almanya ve Fransa arasındaki çelişki, özellikle 2008 sonrasında kendini sert bir biçimde gösterdi. Fransa Anglosakson kuşakla, ABD ve İngiltere ile flörtünü geliştirdi. Fransa’nın yakın süreçte NATO ile ilişkileri bunun somut örneği oldu. Kriz süreci Almanya ve Fransa arasında izlenecek politikalarda farklı yaklaşımları da beraberinde getirdi. Özellikle Hollande döneminde yaklaşım farklılığı biraz daha arttı. Daha önce Merkel, Sarkozy arasında “uyumlu” bir hava esse de, Sarkozy özellikle ABD ile gelişkin ilişkiler kurdu. Libya’ya NATO müdahalesinde Fransa aktif unsur olarak rol oynadı.

Almanya’nın AB bünyesinde ekonomik hegemonyasına alternatif oluşturamayan, hatta ekonomik anlamda ciddi problemler yaşayan Fransa’nın Libya agresyonu, AB içinde konumunu koruma ve dominantlığını güçlendirme hamlesi olarak değerlendirilebilir. Aynı zamanda Libya operasyonu Afrika’ya yönelik ekspansiyonist hamlelerinin başlangıcı oldu.

Fransa bu noktada Almanya’yı zorluyor ve kontrpiyede bırakıyor. Fransa, ABD ve İngiltere ile son derece angaje politikalar izliyor. Libya’nın kaderinde belirleyici bir söz hakkının olmamasına karşın, NATO müdahalesinde en agresif tavrı alan Fransa, benzer yaklaşımları Suriye ve Lübnan sorununda da gösteriyor. Fransa, AB içindeki Almanya’nın hızla artan inisiyatifine karşı küresel düzeydeki hamleleriyle cevap veriyor. Bu adımların AB iç dengelerine şiddetli etkileri olacağı ortadadır.

Fransa, Almanya’nın AB içindeki hegemonyal gücünü pekiştirmesine karşı ikinci atağını Mali’de gerçekleştirdi.

Fransa son yıllarda Almanya’nın farklı düzlemlerdeki markajlarına İngiltere ile girdiği ilişkilerle yanıt verdi. Silah endüstrisinde ortaklıklar ve acil askeri müdahaleler için kurulan çevik kuvvet bu adımlardan bazıları oldu.

Fransa’nın Almanya’nın hamlelerine yanıtı özellikle Afrika’daki eski sömürgelerinde, geleneksel nüfuz alanlarında yeniden inisiyatif kazanma biçiminde gelişti. Çünkü bu coğrafyalar, Fransa’nın yakıcı ihtiyaç duyduğu yeni pazarlar, yeniden

sömürgeleştirilecek alanlar, enerji ve hammadde kaynakları olarak dikkat çekiyor. Ama Afrika sadece Fransa değil, başta ABD olmak üzere diğer emperyal güçlerin “yeni av sahası” olarak öne çıkıyor.

Batı Afrika’da bölgesel savaşa doğru, Mali’ye emperyalist müdahale

Mali, Batı Afrika’da yer alan zengin hammadde kaynaklarına sahip bir ülke. Eski Fransız sömürgesi olan Mali, 1960 yılında “bağımsızlığını” kazandı. 67 yıl Fransa’nın sömürgesi altında kalan Mali; Afrika, Asya, Latin Amerika ve Uzak Asya’yı saran ulusal kurtuluş mücadelelerinin etkisi ve Fransa’nın Avrupa merkezli politikalara yönelmesi sonucu “bağımsızlığını” ilan etti.

Çok geniş bir coğrafyaya sahip Mali’nin büyük bir kısmı çöldür. Ülkenin güneyinde tarım ekonomisine bağlı Bantaralar yaşıyor ve Bantaralar Mali’nin egemen sınıfını temsil ediyor. Mali nüfusunun %90’ını Müslümanlar oluşturuyor. Bu nüfusunda %10’unu Tuareg kabileleri meydana getiriyor. Tuaregler Batı Afrika’nın birçok ülkesinde yaşayan etnik bir gruptur. Bu ülkelerde toplam 3 milyon Tuareg yaşıyor. Tuaregler 1960’ların başından beri bağımsızlık mücadelesi yürütüyor.

Batı Afrika, Afrika’nın sömürgeleştirme politikalarından en çok etkilenen coğrafyalardan biri oldu. Tarihsel olarak birçok sömürgeci gücün saldırılarına maruz kaldı.

Kara kıtanın yalnızca yeraltı ve yerüstü kaynakları talan ve yağma edilmedi. Afrikalılar’ın milyonlarcası köleleştirildi. Kölelerin büyük bir kısmı Kuzey ve Güney Amerika’ya gönderildi. Bu köle ticaretinde yine milyonlarca Afrikalı öldürüldü. Kara kıta acının, gözyaşının, ölümün, soygun ve talanın coğrafyasına dönüştü. Sömürgeci güçler tarafından enerji ve hammadde kaynaklarına, kabile ve etnik yapılar göre cetvelle belirlenen nüfuz alanları oluşturuldu. Devletler kuruldu.

Batı Afrika Fransa’nın nüfuz alanında kaldı. Bu coğrafyada kurulan devletler kendi bünyelerinde, birbirleriyle tarihsel sorunları ve çelişkileri olan halklar hapishanesi işlevi gördü. Sömürgeci güçler her defasında halklar, farklı etnik yapılar ve kabileler arasındaki çelişkiyi kullandı. Makro tahakküm oluşturmak ve bu tahakkümü meşrulaştırmak, kısaca “beyaz adamın” efendiliğinin kabul edilmesi için bu çelişkiler derinleştirildi. Halklar birbirinin düşmanı ya da celladına dönüştürüldü.

Batı Afrika’da halkların mücadelesi, özellikle Cezayir halkının Fransız sömürgecilğine karşı

yürüttüğü direnişle beslendi. Bir anlamda Cezayir devriminin dinamikleri⁽²⁾, Batı Afrika halklarının dinamiklerini besledi ve şekillendirdi. Özellikle İslam bu dinamiğin önemli bir parçası oldu. Cezayir’de Şeyh Abdülkadir’in 1830’lara dayanan direniş dalgası ve Libya’da 1923’deki Ömer Muhtar’da cisimleşen İtalyan sömürgecilğine karşı direniş, Mali’de ve Batı Afrika’da etkisini gösterdi. İslami karakter de taşıyan bu anti-sömürgesi isyanlar bölgeyi sarstı.

Özellikle II. Paylaşım Savaşı sonrası dengeler, Çin ve Küba Devrimi’nin gerçekleşmesi, 1960’larda küresel düzeyde ulusal kurtuluş mücadelelerinin yükselişi; Afrika’da muazzam bir uyanışa ve kara kıtanın ayağa kalkışına yol açtı.

Klasik sömürgeci güçlerin tasfiye edildiği bu süreç, anti-sömürgeci devrimlerle taçlandı.

Fransız sömürgeciliğinin Cezayir halkı tarafından sökülüp, atılması ve Cezayir Devrimi’nin gerçekleşmesi Batı Afrika için yeni bir moment oldu. Aynı konjonktürde bir dizi Batı Afrika ülkesi bağımsızlığını kazandı.

Bu süreç bir yönüyle de ABD emperyalizminin bölgede ekonomik ve nüfuz alanını genişlettiği bir dönem oldu. ABD yeni sömürgecilik ilişkileri üzerinden Batı Afrika’yı yeniden yağmaladı. Batı Afrika Sovyetler’in kıtaya yönelik politikalarını bloke etmek ve Kuzey Afrika’da etkisini kırmak için bir tampon coğrafya olarak işlevlendirildi.

Soğuk Savaş sonrası bir dönem “unutulan” coğrafya, 11 Eylül konsepti ve yeni jeo-politiğe bağlı olarak emperyal özneler arası hegemonya “savaşlarının” şiddetlenmesiyle odak coğrafya olarak öne çıktı.

Batı Afrika önümüzdeki dönem, kıtaya yönelik emperyal özneler arasındaki çelişkilerin yoğunlaşacağı bir coğrafya ve yaşanacak “savaşların” laboratuvarı olarak görülebilir.

(devam edecek...)

Dipnot

(1) Kısa ve orta vadede bu sürecin Almanya’ya ve emperyal politikalarına olası etkileri ayrı bir yazı konusudur. Bu aynı zamanda AB’yi saran krizin evrimi ve özellikle AB’nin 5 yayıf halkasındaki gelişmelerle birlikte değerlendirilebilir. Bunun yanında kapitalizm’in yapısal krizini derinleştirecek faktörlerde önemlidir. Japonya’da olası finans krizi, Çin’in ekonomik büyümesinde görülecek hızlı gerileme, Ortadoğu’da bölgesel savaş olasılığı, zombi bankacılık krizinin salgın hale dönüşmesi ve benzeri gelişmeler küresel boyutlarının yanında, Almanya’nın ekonomik yapısını etkileyecek içeriktedir.

(2) Cezayir Devrimi, devrimin özgünlükleri ve dinamikleri hakkında daha geniş bilgi için bakınız: Volkan Yaraşır, Sokakta Politika, Gendaş Yay., 2002.

Bahreyn’de sürekli eylem...

“Zafere kadar devrim!”

Bahreyn’deki halk isyanı 14 Şubat’ta ikinci yılını doldurdu. Yıldönümü vesilesiyle “sürekli eylem” kararı alan muhalif parti ve örgütler, gününbirlik eylemler gerçekleştirdiler. Eylemlerini 15 Şubat’a kadar aralıksız sürdürme kararı alan muhalefet, 12-14 Şubat tarihlerinde eylemlerini yoğunlaştırdı. Cuma gününe denk düşen 15 Şubat’ta da kitlesel eylemler gündeme geldi.

İki yılın ardından muhalefetin sergilediği kararlılık, Bahreyn Emiri Al Halife’nin Amerikancı rejiminin açmazını daha da derinleştirecek.

Azgın devlet terörüne rağmen kitle hareketi sürüyor

Son halk isyanı iki yıl önce başlamıştı, ancak Bahreyn diğer Arap ülkelerinden farklı olarak, 1990’lı yıllardan itibaren belli aralıklarla da olsa kitle eylemlerine sahne oluyor. Bu mücadele sürecinde şekillenen Bahreyn’deki muhalefet hareketi, militan bir direniş geleneğine dayanıyor. İki yıldır devam eden ve binlerce aktif militanı hedef alan zorbalığa rağmen isyan halinin devam etmesinde, bu geleneğin önemli bir rolü olmuştur.

İki yıl önce patlak veren halk isyanına katılanların oranı, ülke nüfusunun yüzde 70’ine kadar ulaşmıştı. Ülke nüfusuyla kıyaslandığında da tarihte eşi görülmemeyen bu kitlesellik, ortaçağ kalıntısı rejimi uçurumun kıyasına getirmişti. Ancak despot rejimin emperyalistlerin ve Suudi Arabistan başta olmak üzere bölgenin Amerikancı rejimlerinin desteğine yaslanarak vahşi bir saldırı başlatması, hareketin belli bir dönem geri çekilmesini zorunlu kıldı.

İşgalci Suudi Arabistan ordusunun fiili katılımıyla süre avına başlayan Al Halife rejimi cinayet, işkence, zindan, işten atma, sürgüne zorlama, vatandaşlıktan atma, evleri yıkma, evlerin içine gaz bombaları atarak operasyonlar gerçekleştirme gibi vahşi yöntemler kullandı. Sadece isyanda aktif rol oynayanlar değil, sırf eylemlere katıldıkları için hemen her mesleğin önde gelen simaları da azgın terörün hedefi oldu.

Tüm bunlara rağmen isyanın ikinci yılında, Bahreyn’de “isyen hali” devam ediyor.

Rejimin oyalama taktikleri sonuç vermiyor

Kitle hareketinin gücü, iradesi, ısrarı ve dinamizmi karşısında aceze düşen gerici Al Halife rejimi, son dönemde görüşme çağrılarını yapmak zorunda kaldı. Ancak bu çağrıyı yaparken, kitle hareketini polis şiddetiyle ezmeye, muhalif liderleri zindana kapatmaya, idam cezaları kesmeye, cinayet işlemeye de devam ediyor. Zorbalığı elden bırakmamasına rağmen, halk hareketinin basıncı altında kalan Bahreyn Kralı Hamad Bin İsa Al Halife, görüşmelere onay vermek zorunda kaldı.

Baştan beri ciddi ve yapıcı görüşmelere hazır olduğunu ilan eden Bahreyn muhalefeti, rejimin temsilcileri ve destekçilerinden oluşan bir heyetle ilk görüşmeyi gerçekleştirdi. Ancak görüşmenin ardından muhalif güçler adına yapılan açıklamada, Bahreyn kralının esas sorunu tartışmaktan kaçtığı,

sanki ortada mezhepler arası bir sorun varmış gibi hareket ettiği, oysa sorunun siyasal olduğu vurgulandı. Sorunun Şiilerle Sünniler arasında değil, despot rejimle ulusal-demokratik güçler arasında yaşandığını belirten muhalefet temsilcileri, görüşmelerin hem katılım hem içerik açısından buna uygun olması gerektiğini ifade ettiler.

Görünen o ki, Amerikancı kral, oyalama taktiği ile zaman kazanmaya çalışıyor. Zira basınç altında kaldığı için görüşmeyi kabul etmek zorunda kalıyor, ama esas sorunu tartışmaktan da kaçınıyor. Fakat olayların vardığı boyut, Al Halife’nin taktiğinin sonuç vermesini engelliyor. Zira hareketi bastırma gücünden yoksun olduğu, geçen iki yılda tartışmasız olarak kanıtlanmıştır. Korkarak da olsa, Bahreyn kralının geri adım atmak dışında bir çıkış yolu görünmüyor. Görüşmelere devam kararı alan muhalefet ise, sokak eylemlerini de sürdürerek, rejim üzerindeki basıncı iki koldan yoğunlaştırmaya devam edecek.

Muhalefet Rusya ile yakınlaşıyor

Bahreyn muhalefeti, bazı istisnalar dışta tutulursa, uzun dönemdir bir yalıtılmışlık içindeydi. Zira Al Halife rejiminin Amerikancı yapısı, dolayısıyla bölgedeki gerici devletlerin bu kokuşmuş rejimi desteklemesi, medyanın ise Bahreyn’de yaşananlara tam bir karartma uygulaması, mücadelede kararlı olan muhaliflerin yok sayılmasını mümkün kılıyordu.

Bu durumu sonuna kadar kullan Al Halife, katliamlar, tutuklamalar, işkenceler, sürgünler, işten atmalar, ev yıkımlar, kısacası devlet terörünün her türlüünü işgalci Suudi ordusunun dolaysız katılımıyla muhalifler üzerinde estirdi. Fakat tüm bunlara rağmen, Bahreyn’deki muhalif güçler, mücadeleden geri durmadı, ısrarla taleplerini yükseltti.

Gelinen aşamada, Bahreyn muhalefeti kuşatma, karartma, yalnızlaştırma cenderesini kırmış görünüyor. Artık batılı emperyalistlerin güdümünde olmayan medya kuruluşları Bahreyn’deki eylemlerin haberlerini yapıyor, muhalif parti ve örgüt temsilcileri uluslararası alanda da sesini yükseltebiliyor. Geçen hafta sonu Moskova’ya bir heyet gönderen Bahreyn muhalefeti, uluslararası alanda da kendini göstermiş oldu.

Farklı parti ve örgüt temsilcilerinden oluşan heyet, Rusya Dışişleri Bakanlığı nezdinde kabul gördü. Birkaç gün devam eden ziyaret sırasında, Rus yetkililerle görüşmeler yapan muhalefet temsilcileri, Rusya şahsında güçlü bir müttefik bulmuş görünüyorlar.

Yönetimin onay vermesi durumunda sürece dahil olabileceğini açıklayan Rus Dışişleri Bakanlığı’nın muhaliflere gösterdiği ilgi, Al Halife ve Washington’daki efendilerini rahatsız etmiş olsa gerek. Bahreyn’den önce Kuveyt’le de işbirliğini geliştirme çabalarını yoğunlaştırdığı dikkate alınırsa, Rusya’nın Körfez ülkeleriyle ilişki geliştirme yönünde ciddi adımlar attığı görülür. Rusya’nın sürece dahil olması, Bahreyn muhalefetini hem diplomatik/uluslararası alanda ve hem de içerde

güçlendirecektir.

“Zafere kadar devrim!”

Zorba Al Halife rejimine karşı mücadeleyi sürdüren Bahreynli muhalifler, son günlerde, Filistin direnişinin bir dönem simgesi olan “Savra, savra hatta nasr” (Zafere kadar devrim!) şiarını yükseltmeye başladılar.

Mücadele konusunda kararlı olan Bahreynli emekçiler, gençler, kadınlar ve toplumun diğer kesimlerinin, gelinen aşamada Al Halife’nin ortaçağ kalıntısı rejimini kabul etmeleri mümkün değil. Sistemin mezhepçi yapısının ortadan kaldırılması, başbakanın halk tarafından seçilmesi, parlamento seçimlerine tüm siyasi güçlerin eşit koşullarda katılımının sağlanması, işsizlikle mücadele edilmesi, gelir dağılımındaki eşitsizliğin azaltılması, Bahreyn’in demokratik bir yönetime kavuşturulması, siyasi tutsakların serbest bırakılması gibi demokratik talepleri yükselten muhalefetin, artık bu noktanın gerisine düşmesi olası görünmüyor.

Taleplerini gerçekleştirene kadar evlerine dönmeyeceklerini ilan eden muhalefet, Bahreyn’in farklı kent ve beldelerinde kitlesel eylemlere devam ediyor. Bahreyn halkının gerçek demokrasi için mücadele ettiğini belirten muhalif parti ve örgütler, Al Halife yönetiminin görüşme önerisinin tutumlarında bir değişiklik yaratmayacağını vurguluyorlar.

10 Şubat günü gerçekleştirilen eylemin ardından ortak bir açıklama yayınlayan muhalifler, hiçbir oyunun, hiçbir manevranın halkı aldatmaya kadir olmadığını, polis terörünün ise, demokrasi ve özgürlük talebiyle gerçekleştirilen kitlesel eylemleri engellemeyeceğini ifade ettiler.

Azgın devlet terörüne sahne olan iki yılın ardından Bahreyn muhalefeti halen diri, güçlü ve ıddialıdır. Görünen o ki, Al Halife’nin despot rejimini ne ABD emperyalizminin desteği ne işgalci Suudi ordusu ciddi tavizler vermekten kurtarabilecek...

Tunus'ta toplumsal sorunlardan güç alan kitle hareketi

Tunus'ta sol hareketin önde gelen liderlerinden Şükri Belayid'in katledilmesi işçilerin, emekçilerin, gençlerin ve toplumun ilerici kesimlerinin tekrar sokaklara çıkmasını tetikledi. Gerçi Tunus'ta emekçiler iki yıldır sokakları terk etmiyor. Yine de son bir haftada gerçekleştirilen eylemler, öncekilerden farklıydı. Zira bu defa kitlelerin hedefinde dinci-gericilik odağı An Nahda vardı.

Vitrin namına kullandığı iki partiyle koalisyon hükümeti kuran Nahda, “devrimin kazanımlarını savunuyoruz” demagojisiyle iktidara yerleşmek için elini çabuk tutmaya çalıştı. Öyle ki, Nahda, emekçileri isyana sürükleyen toplumsal sorunları unutmış gibiydi. Hükümeti kurduktan sonra ne işsizlik ve yoksullukla uğraştılar ne de toplumsal adalet, özgürlük ve demokrasi talepleriyle ilgilendiler. “Fırsat bu fırsat” hezeyanıyla işe koyulan Nahda ile onun destekçisi olan kökten dinci selefler biran önce iktidara yerleşmek, işçi ve emekçi hareketini ezmek, muhalefeti sindirmek ve böylece ortaçağ zihniyetlerini topluma dayatabilmek telaşıyla hareket ettiler. Öyle ki, kurdukları hükümetin ömrü iki yılı doldurmadan, zorbalıkta Bin Ali rejimini solladılar. Ne de olsa Bin Ali rejimi, Belayid'i işkence tezgâhından geçirip hapse atsa da, katletme yoluna gitmemişti.

Nahda'nın izlediği politikalar o kadar pervasız ki, “muhallif” yaftası taşımasına rağmen çok kısa bir sürede işçi ve emekçilerin ileri kesimleri nezdinde teşhir oldu. Nitekim France 24 kanalına konuşan Şükri Belayid'in abisi Abdülmecid Belayid, “Nahda, kardeşimi katlederek, muhaliflerini birleştirip kendi mezarını kazdığının farkında değil” değerlendirmesini yaptı.

35 yıl aradan beri ilk genel grev

Dinci-gerici Nahda hükümetinin politikalarına karşı biriken öfke, geçen aylarda da bazı eylemlerle dışa vurmaya başlamıştı. Ancak Belayid'in katledilmesi, bu tepkiyi çok daha ileri boyutlara sıçrattı. Ülke genelinde genel grev kararı alan Tunus Genel İşçi Birliği Sendikası (TGİBS), Nahda hükümetine karşı ilk defa bu düzeyde tepki gösterdi. 35 yıl aradan sonra yapılan genel grev, Tunus Havayolları'nın tüm iç ve dış hat seferlerinin iptal edilmesi de dahil, ülkede etkili oldu.

Onbinlerce kişi Belayid'in başkent Tunus'taki cenazesine katılırken, birçok kentte gösteriler yapıldı, kolluk kuvvetleriyle sert çatışmalar yaşandı.

İşçi ve emekçilerin Nahda'ya yönelen öfkesini Belayid'in katledilmesi tetiklemiş olsa da, öfke birikimi, önden patlaya hazır hale gelmişti. Bu da kaçınılmazdı. Zira diktatörlüğe karşı iş, aş, onur, özgürlük ve sosyal adalet talebiyle isyan eden emekçiler Bin Ali'yi devirmelerine rağmen, iki yıl sonra hiçbir sorunlarının çözülmediğini gördükçe, Nahda karşıtı isyana hazır hale geliyorlardı. Ekonomik-sosyal sorunlar yerli yerinde dururken, bazı bölgelerde polislin yerini almaya başlayan selefi çeteler, dinci diktatörlüğün Bin Ali'yi aratacak yönde ilerlemeye başladığını ortaya koydu. Nahda himayesindeki kökten dinci çetelerin işlediği cinayet,

işte bu öfke birikiminin patlamasını sağlayan kıvılcım rolü oynadı.

Nahda iç krizle karşı karşıya

Öfke patlamasının vardığı boyutu ilk fark edenlerden biri, Nahda'nın genel sekreteri ve başbakan Hamadi el Cebali oldu. Ya teknokrat hükümeti veya diğer siyasi güçlerin de katılımıyla geçici bir koalisyon hükümeti kurulması fikrini ortaya atan Cebali'ye ilk tepki Nahda şefi Raşid Gannuşî'den geldi. İktidara yapışmaya heveslenen Nahda ve onun şefi Gannuşî, önce öneriyi reddettiler. Ancak Cebali'nin sözlerinin arkasında durması üzerine geri adım atmak zorunda kaldılar.

Nahda'nın şefleri, hareket içinde parçalanma ihtimali olduğunu reddetseler de, önemli bir olay karşısında Cebali ile Gannuşî'nin zıt kutuplarda yer alması, dinci-gerici hareketteki ayrışmanın parçalanmaya yol açma ihtimalinin yüksek olduğuna işaret ediyor. Geline aşamada, olası bir parçalanmanın önüne geçebilmek için, Gannuşî tarafının geri adım attığı gözleniyor.

Kuşkusuz ki, her iki kanat da dinci-gerici çizginin temsilcisidir. Ancak bu olayda Cebali'nin, düzenin bekası adına daha gerçekçi bir tutum alabildiği gözleniyor.

“Halk Cephesi” kendi “çözüm planı”nı açıkladı

İlerici, solcu, laik parti ve hareketlerin oluşturduğu Halk Cephesi, Hamadi el Cebali'nin önerdiği “geçici hükümet” formüllerini reddetti. Bir basın toplantısıyla kendi planını ilan eden cephe, “kriz hükümeti” kurulması ve siyasi krizden çıkış için “ulusal konferans” toplanması çağrısında bulundu.

Belayid'in katledilmesinden sonra onun yerine Cephe'nin sözcülüğüne getirilen Tunus Komünist İşçi Partisi (TKİP) lideri Hama Hammami tarafından, bir basın toplantısıyla duyurulan açıklamada, teknokrat hükümetinin kurulmasının bir çözüm olmadığı ifade edildi.

Ülkenin ekonomik, siyasi, toplumsal ve güvenlik krizi içinde bulunduğunu ifade eden Hammami, bunun sorumlusunun An Nahda ve onunla koalisyon hükümeti kuran iki parti olduğunu söyledi. Cebali'nin, teknokrat hükümeti ilan etmeden önce muhalefet partileriyle görüşmesi gerektiğini ifade eden Hammami, Şükri Belayid'in yoldaşlarının halen tehdit altında olduklarını belirtti.

Siyasi cinayet işleyen kökten dinci çetelere karşı herhangi bir önlemin alınmadığını hatırlatan Hammami, Nahda adına tetikçilik yapan milislerin dağıtılması, camilerde şiddete davetiye çıkaran vaazlar veren din adamlarından hesap sorulması ve şiddet kışkırtıcılığının engellenmesi gerektiğini vurguladı.

Halk Cephesi'nin tüm parti, örgüt ve sendikaların içinde yer alacağı ulusal bir konferans toplanmasını savunduğunu anlatan Hammami, oluşturulacak geçici bir “ulusal dincilik karşıtı komisyonu”na anayasa

hazırlaması, seçimler için kesin bir tarih belirlemesi, hem siyasi hem ekonomik yolsuzluk ve rüşvete karşı mücadele edecek bir komitenin oluşturulması, isyan sırasında şehit düşen veya yaralananların dosyalarının açılmasını istediklerini belirtti.

Temel ihtiyaç maddelerinin fiyatlarının belli bir süre için sabitlenmesi ve bir defaya mahsus olmak üzere büyük servete sahip olanlardan vergi alınması gerektiğini ifade eden Hammami, bunların sosyalist talepler olmadığını dile getirdi.

Şükri Belayid cinayetinin bir an önce aydınlatılması gerektiğini de belirten Hammami, aksi yönde bir tutumun Tunus halkına ağır bir faturaya mal olabileceğini, zira katillerin bundan güç alarak cinayet işlemeye devam edeceğini hatırlattı.

Tunus Genel İşçi Birliği Sendikası: “Dinci çetelerin şiddetine sessiz kalmayacağız!”

Şükri Belayid'in cenaze töreninin düzenlendiği gün, genel grev ilan eden Tunus Genel İşçi Birliği Sendikası (TGİBS), mücadeleye devam edeceğini duyurdu. Yaptığı açıklamada Tunus için son aylarda tehlike çanlarının çalmaya başladığını söyleyen TGİBS Genel Başkanı Hüseyin El Abbasi, Nahda hükümetinin kriz içinde olduğunu, bu krizin ekonomik, siyasi ve toplumsal alanlara yansıdığını belirtti.

Nahda hükümetinin şiddeti teşvik eden bir politika izlediğini vurgulayan El Abbasi, TGİBS olarak, ülkedeki sorunların çözüm için farklı güçlerin katılacağı bir konferansı daha önce önerdiklerini ancak hükümetin bunu dikkate almadığını söyledi.

Nahda hükümetinin ülkeyi şiddet sarmalına sürüklediğini dile getiren El Abbasi, bu aşamadan sonra, dinci çetelerin estirdiği şiddet dalgasına karşı sessiz kalmayacaklarını vurguladı.

Grev ve direnişlerin üzerine kolluk kuvvetleri ile selefi çeteleri salan Nahda hükümetine karşı dik turan TGİBS, El Abbasi'nin açıklamasıyla ilk defa dinci-gerici hükümete karşı mücadele edeceğini bu açıklıkla ilan etmiş oldu.

Tüm veriler, Tunus'ta sosyal sorunlar ekseninde militan bir kitle hareketinin gelişmesi için koşulların uygun olduğuna işaret ediyor. Bununla birlikte dinci-gerici koalisyon kan kaybetme sürecine girse de, halen belli bir gücü temsil ediyor. Selefi çetelerin sokaklardan çekilmemesi durumunda, sert çatışmaların gündeme gelme ihtimali yüksek olacaktır.

Nahda'nın verili koşullarda iktidarı tamamen ele geçirme gücü ve olanağından yoksun olduğu anlaşıldı. Ancak bu gerici akımın iktidara sınıksız yapışacağından da kuşku duymamak gerekiyor. Tabii işçi ve emekçilerle sol güçlerin de kendi talepleri uğruna mücadele etme kararlılığı içinde oldukları da bir diğer olgudur. Bu ise, toplumsal taleplerle yükselecek bir mücadelenin koşullarını yaratacaktır. İşçi sınıfıyla emekçilerin bu mücadeleden ciddi kazanımlarla çıkabilmeleri, devrimci siyasal önderliğin yaratılıp yaratılmamasıyla doğrudan ilgili olacaktır.

Yerel işçi bültenleri mücadele çağrısını yükseltiyor!

Sermayenin kölelik ve sömürü saldırılarına karşı işçi ve emekçilere mücadele çağrısı taşıyan yerel işçi bültenleri Şubat sayılarıyla bir kez daha sınıfın nabzını tutuyor. Yerelerde yürütülen devrimci sınıf çalışmasının birikimlerine yaslanan bültenlerde sermayenin sosyal yıkım ve kölelik saldırıları, kıdem tazminatı hakkının gaspı, asgari ücrete yapılan sefalet zammı gibi başlıklar işleniyor. Bültenlerde öne çıkan en temel gündem ise “Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı” oluyor.

Manisalı işçilerin sesi soluğu olan **Paydos**, asgari ücrete yapılan sefalet zammına karşı mücadele çağrısını yükseltiyor. Yanısıra, işçi sınıfının gündeminden düşmeyen iş cinayetlerine karşı “Artık ölmek istemiyoruz!” diyor. ÇHD MYK üyesi Av. Zeycan Balcı Şimşek ve Av. Seyit Nusret Öztürk’ün işçilerden gelen soruları yanıtladığı Hukuk Köşesi dikkat çekerken, Metal İşçileri Birliği’nin (MİB) Manisa ayağının kuruluşunun haberine yer veriliyor. Bülteinde işçi eylemlerinin haberleri de yer alıyor.

Adana İşçi Bülteni’nin Şubat ayı sayısında, ‘işçilerin kıdem hakkının patronların iştahını kabarttığı’ belirtilerek dinci-gerici parti AKP’nin seçim şiarına gönderme yapılarak “Kıdem tazminatının gaspında ‘durmak yok, yola devam...’” şiarı öne çıkarılıyor. Kıdem saldırısının arkasından bir dizi yıkım saldırısının da geleceği şu ifadelerle anlatılıyor:

“İlk olarak Ulusal İstihdam Stratejisi (UIS) kapsamında gündeme gelen ve adım adım zemini döşenen kıdem tazminatının gaspına yönelik hazırlıklar, görüldüğü kadarıyla son aşamaya gelmiş durumda. Bu yönüyle önümüzdeki günlerde bu tarihi saldırı karşısında mücadeleyi büyütmek ve geri püskürtmek görevi yakıcı bir hal almış bulunuyor. Zira, UIS kapsamında işçi sınıfına dayatılan saldırılar sadece kıdem tazminatı hakkının gaspı ile sınırlı değil. AKP hükümeti tarafından ‘taşeron çalışma sisteminin kurumsallaştırılması, kiralık işçi uygulamaları, özel istihdam büroları, bölgesel asgari ücret vb.’ bir dizi kapsamlı düzenleme kapıda bekletiliyor.”

İş cinayetlerinin de yansıtıldığı bülteinde fabrikalardan haberler işçilere taşınıyor.

İzmir Buca’da işçi ve emekçilere ulaştırılan **Eylem**, emperyalist savaşa, kapitalist sömürüye, kadına yönelik şiddete, cinsel, ulusal ve sınıfsal sömürüye karşı ‘eyleme’, örgütlenmeye çağırıyor. Devrimci Kadın Kurultayı ve 8 Mart vesilesiyle kadın sorununa geniş yer verilen bülteinde MESS Grup TİS sürecinden yansıyanlar ve fabrikalardan haberler de yer alıyor. Bülten sayfaları devrimci şairlerin işçi sınıfı

üzerine kaleme aldığı mücadele şiirleri ile süsleniyor.

Ümraniye’de çıkarılan **OSB-İMES İşçi Bülteni**, düşük ücret ve hak gasplarına karşı örgütlü mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıyor. Asgari ücretin ardınan yapılacak zamların da sefalet sınırlarını aşmayacağını belirtildiği bülteinde mücadele çağrısı şu sözlerle yapılıyor:

“İşyerlerinde bizleri daha fazla sefalet sürükleyecek olan düşük zamlara karşı tepkimizi ortaya koymalı, birliğimiz gücümüzdür şiarı ile hareket etmeliyiz.

Organize Sanayi Bölgesi, Alemdağ, Sultanbeyli, İMES işçilerinin mevzisi olan **OSİM-DER düşük ücret zamları karşısında işçilerin her türlü girişiminin yanındadır. OSİM-DER olarak tüm bölge işçilerini düşük ücret zamları, hak gaspları karşısında atölyelerde, fabrikalarda birlik olmaya, OSİM-DER’de ve sendikalarda bir araya gelmeye çağırıyoruz.**”

Bülteinde ayrıca ülkedeki siyasal gündeme değinilerek ‘işçilerin birliği halkların kardeşliği’ çağrısı yükseltiliyor. “Bizim tarafımız sınıf mücadelesidir!” diyor. Sınıf hareketinden eylemlerin yansıtıldığı bülteinde direnişlerini zaferle taçlandıran Teknopark işçileri ile yapılan röportaja yer veriliyor.

“İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” şiarı ile işçilere seslenen **Ankara İşçi Bülteni İşçiden İşçiye**, tüm işçileri “Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı”na çağırıyor. Ankara’da 7 Nisan günü yapılacak “İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği İçin Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı”nın deklarasyonuna yer veriliyor. Suriye’deki emperyalist saldırganlığın da gündeme getirildiği bülteinde, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı “Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!” şiarı yükseltiliyor. Bülteinde yer alan Kabel işçilerinin mektubunda “Birlik, beraberlik içinde olmamız, ortak hareket etmemiz gerektiğine inanıyoruz ve ancak mücadele ile kazanabileceğimiz taleplerimizi belirtiyoruz” ifadelerine yer veriliyor. Sınıftan haberlerin yansıtılmasının yanısıra emekçi kadınlar üzerindeki baskı, sömürü ve kölelik saldırılarına karşı 8 Mart’ta mücadele alanlarında olma çağrısı yapılıyor.

“Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!” diyen **Bursa İşçi Bülteni**, kapaktan yaptığı çağrı ile işçileri “İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği İçin Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı”nda buluşmaya çağırıyor. Bülteinde Kurultay Hazırlık Komitesi’nin çağrı metni yer alıyor. Bosch, Renault ve Tofaş’tan haberlerin yer aldığı bülteinde Uludağ Üniversitesi’nde çalışan Dev Sağlık-İş üyesi taşeron işçileri ile yapılan röportaj dikkat çekiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Grev ateşini harlayalım! Her yere yayalım!

(...)

Çalışma ve yaşam koşullarımız bir nebze olsun hafiflesin diye sendikamıza üye olduk. Ancak patron yetkili olmasına rağmen sendikamızı tanımadı. Toplu sözleşmeye yanaşmadı. Kurlarsız çalışmayı temel bir kural haline getirdi. Grev, haklarımızı alabilmemiz için bizim en güçlü silahımızdı. Grev silahını kuşandık.

Ancak bu silahı özüne uygun kullanamadık. ASB patronları ile devletin kolluk kuvvetleri bizleri fabrikanın önünden kopararak uzaklaştırdılar. Oysa grev meydanı tartışmasız bir şekilde fabrikanın önüydü ve her ne olursa olsun grevimizi hep birlikte orada sürdürmeliydik. Şimdi Çorlu Meydanı’nda kurduğumuz çadırlarda açlık grevi eylemi yaparak kamuoyu yaratmaya çalışıyoruz. İşverenden adım gelecek mi? Onu bekliyoruz. Oysa işverene adım attıracak olan bizim örgütlü ve eylemli gücümüzdür. Onu yeniden masaya oturtacak olan bizim sarsıcı eylemlerimiz olacaktır. İşe öncelikli olarak, iç örgütlülüğümüzü güçlendirerek başlamalıyız. Komitelerde birleşmeli, sürekli tartışmalı, eylem kararları almalı ve harekete geçmeliyiz. Beklemeci tavırlar bize her zaman kaybettirir. Bir an önce bir eylem takvimi belirlemeli ve eylemlerle işvereni sıkıştırmalıyız. Bunu sendikamızı reddederek değil, sendikamızla birlikte, gerekirse sendikamızı zorlayarak yapabilmeliyiz.

Ülkemizde sınıf sendikacılığı anlayışı son derece zayıftır. İşçi sınıfının taban iradesine her alanda inisiyatif tanıyan, yasalara değil, eylemli mücadele hattına bel bağlayan sendikacılık anlayışı sınıf sendikacılığı kapsamındadır. Ancak ve ancak bu anlayış işçi sınıfı hanesine kazanımları yazdırabilir. Esas gücünü komiteleşmiş işçiden alır. Onları eğitir ve eylemli gücünü açığa çıkarır. Oysa sendikalarımıza egemen olan anlayış genelde pasif, yasal sınırlara saplanan ve mücadelede mecalsiz olan anlayışlardır. Biz işçiler de bu anlayışı kırabilecek deneyimlerden henüz yoksunuz. Böyle olunca tabanda birleşip, alttan üste doğru bir basınç uygulayamıyor ve sendikalarımızı eyleme zorlayamıyoruz.

(...)

Daiyang-SK Metal işçileri olarak sendikamız bünyesinde eylemli bir mücadele hattını yaşama geçirebilirsek eğer kazanım hiç de uzak değil. Oluşacak bu eylemli süreç diğer sınıf kardeşlerimizin eylemli sınıf dayanışmasını da beraberinde getirecektir.

İşgal, grev, direniş!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

(Daiyang-SK Metal Grev Bülteni’nden...)

“Kampüs Lise”ler hayata geçiyor!

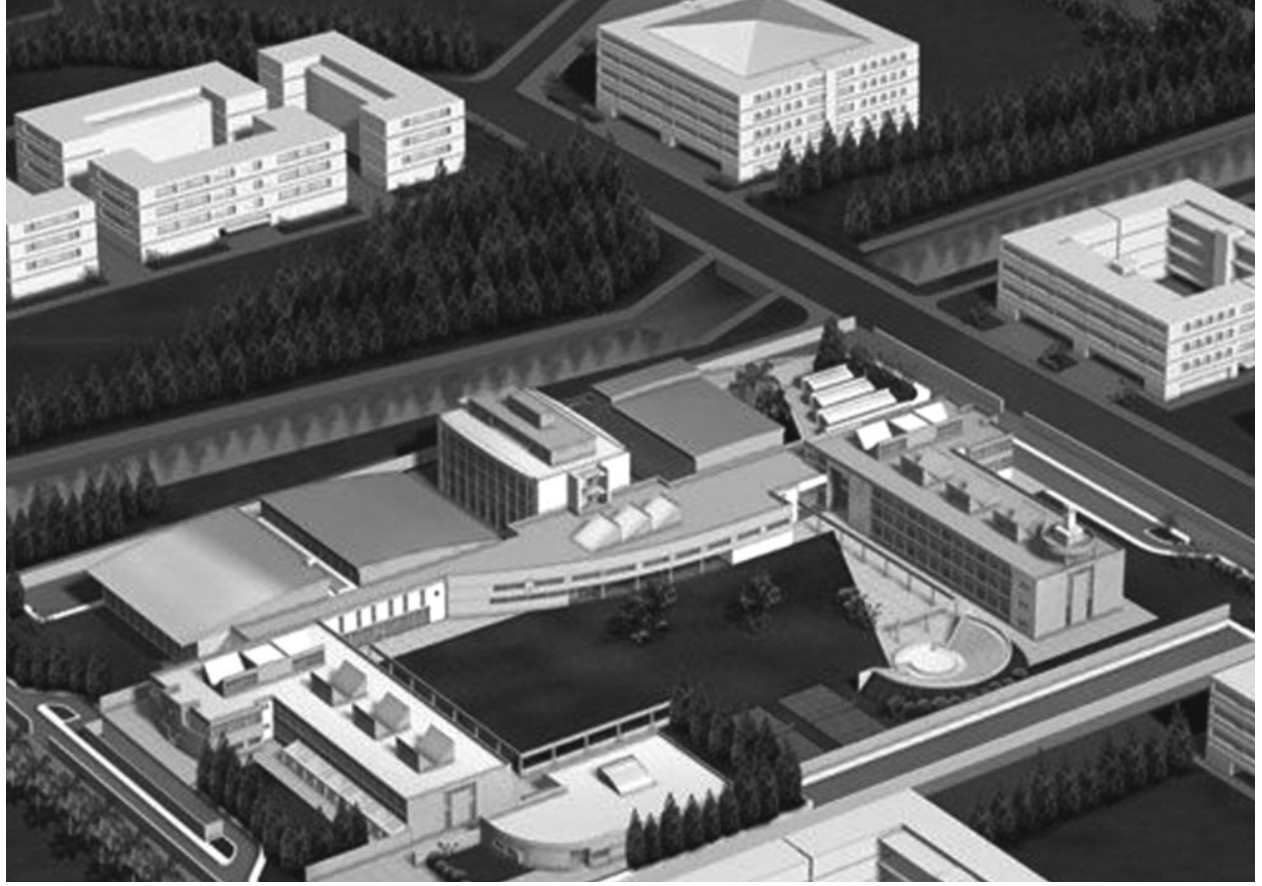
Neoliberal politikalar çerçevesinde eğitimin ticarileştirilmesi uygulamalarının AKP ile birlikte hız kazandığı biliniyor. Bu adımların lise ayağındaki bir başka aşama ise liselerin kent merkezlerinden çıkarılarak “eğitim kampüsleri”ne taşınmasıydı. Çeşitli vesilelerle gündeme getirilen bu konu, gerici basın eliyle yeniden işlenmeye başlandı.

Projenin genel olarak kent merkezlerindeki liselerin kapatılarak tüm öğrencilerin şehir dışındaki merkezi kampüslerde eğitim alması anlamına geldiği biliniyor. Gerekçe olarak ise yerel liselerdeki imkansızlıklardan bahsediliyor. İşin vitrinine baktığımızda bu kampüslerin tam donanımlı olacağını, kütüphane, yüzme havuzu, laboratuvar gibi imkanların yer alacağını görebiliyoruz. Ancak böyle masum sunulan projenin arkasındaki hesap ve yaratacağı sonuçlar çok daha çetrefilli.

Öncelikle basına yansıyan haberlerde yer alan “Kamu-özel ortaklığı” ifadesi bile tek başına birçok şeyi anlatıyor. Yeni projenin hayata geçirilmesi için kullanılan bu tanımın bizim için karşılığı sermayeye rant alanı açmak. Böylece daha baştan bu kampüslerin inşası için büyük bir bütçe ayrılacak ve yandaş burjuvazi başta olmak üzere bir dizi sermaye grubu önemli bir rant elde edecek.

Ancak sorun yalnızca kampüslerin inşa edilmesinden ibaret de değil. Geçmişte evinin yakınındaki okulları tercih eden ve kent merkezlerinde okuyan öğrenciler evlerine yürüyerek ya da tek araçlara gidebiliyorken yeni düzenleme ile tüm öğrenciler servisler ile taşınacak. Başlangıçta ücretsiz olacağını tahmin edeceğimiz bu servislerin zamanla ayrı bir ücrete tabi olmamasının ise hiçbir garantisi bulunmuyor. Bu işin de ayrı bir sektör olduğu ve yüzbinlerce öğrencinin taşınmasının yaratacağı rant alanı da cabası.

Yine bu kampüsler başından beri sermaye denetiminde oluşturulacağından öğrencilerin tüm boş vakitleri de ayrı birer rant alanına dönüştürülecek. Öğle yemeğinden farklı sosyal aktivitelere kadar bir

dizi başlık, sermaye tarafından istismar edilecek.

Bu düzenleme zaten hayata geçirilen çocuk emeği sömürsünü de üst boyuta taşımayı amaçlamakta zira meslek liseleri de bu kampüslerde yer alacak. Ve doğrudan sermayenin denetiminde “eğitim” verecek.

Basına yansıyan haberlerde uygulamanın ilk olarak İstanbul, İzmir, Adana, Kocaeli, Aydın, Şanlıurfa, Erzurum ve Muğla’da uygulanmaya başlanacağı da belirtiliyor.

Liselerin şehir dışına atılmasının ardından mevcut eğitim binalarının nasıl değerlendirileceği de önemli bir sorun. Bu binaların “ilkokul” olacağı söylense de genelde kent merkezlerinde yer alan eğitim

kurumlarının arazilerinin hayli değerli olduğunu görmemek mümkün değil. Bu proje kapsamında bu binaların ve arazilerin de ayrı bir rant alanı oluşturacağı açık.

Genel bir bakış bile bu projenin gerek öğrencilerin sosyokültürel gelişimi, gerekse eğitimin niteliği açısından ciddi bir problem oluşturacağını gösteriyor. Ancak bilim insanlarının tüm uyarılarına rağmen sermaye devleti bu adımları atmaktan geri durmuyor. Milli Eğitim Bakanlığı’nın bu proje için açtığı yarışmaya 156 proje sunulmuş olması, projelerin hızla hayata geçirilmek istendiğini de göstermekte.

Devrim Okulu 2. gün programı ile sonlandırıldı

Devrimci Liseliler Birliği’nin yarıyıl tatilinde düzenlediği Devrim Okulları’nın İstanbul’daki çalışması Avrupa Yakası ve Ümraniye’de yapılan etkinliklerle sonlandırıldı.

Avrupa Yakası

10 Ocak günü yapılan etkinlik, sermayenin içinde bulunduğu ekonomik kriz ve krizi aşma çabalarına değinilen konuşmalarla başladı. Emperyalistlerin dünyayı kan gölüne çevirecek çıkar çatışmaları yaşadığı belirtilerek tüm bunların arasında Türkiye’nin, Suriye’deki taşeronluk rolü ve sefil çıkarlarına değinildi. Ayrıca Ortadoğu’daki gelişmeler tartışıldı.

Denizlerin 6. Filo’yu denize döktüğü gibi, emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin karşısına

devrim ve sosyalizm alternatifi ile çıkılması gerektiği vurgulandı. Bu sorunlar karşısında DLB’nin devrimci politikalarının liseli gençliğe nasıl götürülmesi üzerine de konuşuldu.

İkinci dönemde liseli gençliğin temel gündemlerinden biri olarak eleme sınavları gündeme alındı. Son olarak Devrim Okulları’nın değerlendirmesi yapılarak program bitirildi.

Ümraniye

8 Şubat günü yapılan etkinlikte “Türkiye devrimci hareketinin tarihi, devrimci gençlik hareketi ve devrimci parti” başlıkları ele alındı.

İlk olarak; 1960 -1970 döneminde Türkiye’deki toplumsal muhalefet ve özelinde bu dönem üzerinden Türkiye gençlik hareketi tablosuna

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

değinen bir konuşma gerçekleştirildi. Türkiye’nin kapitalizme entegresini hedefleyen 12 Eylül darbesi ve darbenin özellikle üniversite ve liselerdeki yansımaları ve sonuçları ele alınarak işlendi.

Türkiye’nin kapitalistleşme süreciyle ele alınan genel toplumsal muhalefetin ve bunun içerisindeki gençlik örgütlerinin kendi öncülerini çıkardığı dile getirildi.

’80 sonrasına dair ise komünist hareketin ortaya çıkışı ve 25 yıllık birikimi anlatılarak geçmişin devrimci mirasına komünistler tarafından sahip çıkıldığı belirtildi.

Liselerde yaşanan sorunların ele alınmasının ardından canlı tartışmalarla süren toplantıda “işçi sınıfı” ve “sömürü” terimleri üzerine konuşuldu.

Liseliler tarafından anlamlı bulunduğu ifade edilen Devrim Okulları’nın son oturumu, haftanın belirli günleri bir araya gelinerek okuma ve tartışma çalışmaları yapılmasının kararlaştırılmasıyla son buldu.

Liselilerin Sesi / İstanbul

Osmanlı tarihini kutsayanlar katliamlara sahip çıkıyorlar!

Geçtiğimiz günlerde CHP Dersim milletvekili Hüseyin Aygün TBMM Başkanlığı'na başvurmuş, mecliste Cemevi açılmasını istemişti. Bu istek üzerine TBMM Başkanlığı tarafından Hüseyin Aygün'e gönderilen yazıda Cemevlerinin ibadet yeri olmadığı ve bu nedenle yapılan başvurunun reddedildiği ifade edildi.

TBMM Başkanlığı'nın red kararı üzerine Hüseyin Aygün dava açtı. Mahkemeye savunma gönderen TBMM Başkanlığı, savunmasında Türkiye'nin çoğunluğunun müslümanlardan oluştuğu ifade edildikten sonra Diyanet İşleri Başkanlığı'nın da bu nedenle kurulduğunu belirtti.

TBMM Başkanlığı savunmasını güçlendirmek için mahkemeye dört belge gönderdi. 4 belgenin de ortak bir yanı bulunuyor. O da, belgelerin tümünün Osmanlı dönemine ait olmasıdır. Bu belgeler 18 ve 19. yüzyılda kaleme alınmıştır. Belgelere “en iyi Alevi ölü Alevi”dir anlayışı damgasını vurmuştur.

Osmanlı'nın Alevilere reva gördüğü muameleyi anlamak için TBMM Başkanlığı'nın mahkemeye gönderdiği belgelere ve genelde Osmanlı tarihine bakmak fazlasıyla yeterlidir. Örneğin Yavuz Sultan Selim'in padişah olduğu dönemde Ulema kılıklı Müftü Hamza ve Şeyhülislam İbni-Kemal'in verdikleri fetvalarla Alevilerin katliamına onay vermişlerdir.

Kanuni Sultan Süleyman döneminde de aynı anlayış devam etmiştir. O dönemde Şeyhülislam olan Ebu Suud, verdiği fetvada “Kızılbaşlar'ın topluca öldürülmelerinin dine göre helal olduğu”nu savunmuştu. Ebu Suud Aleviler'in mallarının yağmalanmasına da onay vermişti. Osmanlı dönemine ait katliam fetvalarını TBMM savunmasında kullananlarla Ebu Suudların aynı kumaştan dokundukları aşıkardır.

Osmanlı tarihi ile övünen özelde AKP iktidarı genelde tüm sermaye hükümetleri Osmanlı'yı hoşgörü timsali olarak gösterme anlayışıyla hareket etmişlerdir. Dahası kanlı Osmanlı tarihine övgüler dizmiş, Osmanlı'nın her inanca saygılı olduğu yalanına dört elle sarılmışlardır. Oysa Osmanlı, Alevilerin inançlarını sapıklık olarak nitelemiş ve tarihi boyunca Alevilere kan banyosu yaptırmıştır. İnsanlık tarihinin gördüğü en vahşi katliamları Alevilere reva görmüştür.

Katliamların temel nedeni Alevilerin inaçsal farklılıklara sahip olması, Sünni İslam potasında erimeyi reddetmesiydi. Osmanlı sadece Alevilere yönelik katliam politikasıyla kendini sınırlamamış, 19 yüzyıldan itibaren asimilasyon politikalarına da hız vermiştir. Bu politika doğrultusunda Alevi köylerine cami yapılmıştır. Alevilerin çocuklarını zorla yuvalarından koparmış, Sünni inancına göre eğitip yaşadıkları yerlere imam olarak gönderilmiştir.

Türkiye Cumhuriyeti devleti de tarihi boyunca Alevilere Osmanlı'nın bakış açısıyla yaklaşmış, tekleştirci, Alevi inancını yok sayan toplum anlayışına dört elle sarılmıştır. “Türk-İslam” anlayışına uygun bir toplum yaratmayı amaçlamış, bu çerçeve de herkesin Türk ve herkesin Sünni İslam anlayışına sahip olması için çaba göstermiştir. 30 Kasım 1925 yılında çıkarılan Tekke ve Zaviyeler Kanunu ile Alevilik ve Aleviliğin inanç merkezi olan Cemevleri resmen yasaklanmış, tek ibadethane olarak cami ve mescit kabul edilmiştir.

Türk devleti Osmanlı'dan devraldığı katliam geleneğini de sürdürmüştür. Dersim, Ortaca, Elbistan, Kırıkhan, Malatya, Maraş, Çorum, Sivas, Gazi ve Ümraniye katliamlarında oluk oluk Alevi kanı akıtmıştır.

Katliamdan sonra devletliler yaptıkları açıklamalarla katliamcılarının sırtını sıvazlamışlardır. Osmanlı'yı referans gösteren TBMM Başkanlığı da aynı anlayışla hareket etmektedir. Bu durumun en açık kanıtı mahkemeye verdiği savunmada Osmanlı fetvalarını kullanmasıdır.

Alevilerin inancına yönelik imha ve inkar dili sadece TBMM Başkanlığı'nın gönderdiği savunmadan ibaret değildir. Sermaye devletinin tüm görevlileri, dünden bugüne Ramazan Orucu tutmamaları nedeniyle Alevileri ötekileştirdiler, horladılar, baskı ve şiddete maruz bıraktılar. Alevilere yönelik tüm saldırı ve katliamların ardından devletlilerin yaptığı açıklamalarda iki temel nokta öne çıktı. Bunlardan ilki saldırıların inkar edilmesi, ikincisi ise saldırı ve katliamların icracısı olan katliam şebekelerinin devletliler tarafından sahiplenilmesi.

TBMM Başkanlığı'nın gönderdiği savunma Alevilere yönelik saldırıları destekleyen AKP iktidarının yaptığı açıklamaların son halkasıdır. Daha önce dinci partinin şefi Erdoğan da Alevilere yönelik kin ve nefret kokan söylemleri dile getirmişti. Seçim meydanlarında Alevilere yönelik düşmanlığı besleyen açıklamalarda bulunmuştu. Alevi inancını yuhalatmıştı. Bu açıklamaların ardından Alevilere yönelik tehditler artmış, Alevi evleri dört bir yanda işaretlenmişti.

Katliamlar, provokasyonlar, mahkeme kararları, devletlilerin yaptığı açıklamalar işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesinin önünü kesmeye yöneliktir. Alevi inancını yok sayan, Alevilere katliamları reva gören faşist sermaye devletinin oyunlarını boşa çıkarmak, Alevilere yönelik imha ve inkar anlayışını mahkum etmek özelde sınıf bilinçli işçilerin genelde işçi ve emekçilerin en temel görevleri arasında yer almaktadır.

Baskılara son vermenin yolu bozuk düzene karşı işçi

sınıfının kızıl bayrağı altında sosyalizm mücadelesini büyütme. Zira ırkçı şovenizmin ve dinsel gericiliğin biricik panzehiri, kapitalist sömürü düzenine karşı yürütülecek olan devrimci sınıf mücadelesidir. Bugün yapılması gereken “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarını yükseltmek, yaratılmak istenen her türden ulusal ve mezhepsel çatışmanın karşısında birleştirici olan devrimci sınıf kimliğinin oluşması için azami çaba göstermektir.

Sivas değil Lüleburgaz!

Kırklareli Lüleburgaz'da bir aydır çalışmaları yürütülen Ekoloji Kurultayı faşizan baskılar ve engellemeler nedeniyle iptal edilmek zorunda kalındı. Adeta gerici katliamlar öncesi yaşanan linç senaryolarının devreye sokulduğu kurultay öncesi yerel basın, örgütleyen grupları hedef gösterdi, destek olan herkes gazete manşetlerinde hedefe çakıldı.

Özellikle CHP eliyle HDK hedef alınarak yürütülen linç kampanyası akıllara Sivas katliamı öncesi gerici basının yaptığı yayınları getirdi. Yerel *Görünüm* gazetesinde HDK için “Ayrılcı Kürt ırkçılar, hoşgörü sınırimızı sinamak istiyorlar” denilerek açıktan linç çağrısı yapıldı. “Skandal kurultay”, “Ekoloji bahane” gibi sözlerin yanısıra doğrudan PKK işaret edilerek kurultayın PKK tarafından düzenlendiği iddia edildi.

CHP'nin yürüttüğü linç kampanyası, bugüne kadar “linç mağduru” görünümü ile özellikle alevilerin haklı taleplerini istismar eden CHP'nin, yeri geldiğinde nasıl aynı kimliğe büründüğünü de göstermiş oldu.

Tüm Köy Sen, HDK Ekoloji Komisyonu, TMMOB Kırklareli İl Koordinasyon Kurulu ve Ergene İnisiyatifi tarafından düzenlenmesi planlanan kurultayın iptaline dair yazılı bir açıklama yapan bileşenlerden Ergene İnisiyatifi, kurultayın, başını CHP'nin çektiği bir karalama kampanyasına konu edildiğini ve kurultayın ertelenmek zorunda kalındığını duyurdu.

Kurultayın amacını “bölgemizdeki ekoloji mücadelesi yürüten grup ve bireyleri bir araya getirme” biçiminde ifade eden ve bu çabanın başlangıçta olumlu tepkiler aldığını söyleyen inisiyatif, bir süre sonra başını CHP Lüleburgaz İlçe örgütünün çektiği bir grup tarafından kurultay aleyhinde kampanya yürütüldüğünü ifade etti.

Kampanya nedeniyle başlangıçta kurultaya katılmayı planlayan CHP Milletvekili Emre Köprülü'nün ‘kendi adının habersiz kullanıldığı’ biçiminde beyanat verdiği, yine kurultay katılımcılarından CHP Milletvekili Melda Okur'un ise baskılar nedeniyle kurultaydan çekildiği duyuruldu.

Yerel *Görünüm* gazetesinin bu linç kampanyasının başını çektiği de anlatılarak bu gazetenin ulusalçı faşist grupların akıl dışı demeçlerini manşetine taşıdığı vurgulandı. Ayrıca önce belediye salonunun kurultaya verilmemesi için baskı yapıldığı, ardından da etkinliğin yapılacağı Petrol-İş sendikasının “kurultay Petrol-İş'de yapılacak” manşetiyle hedef gösterildiği, sendikanın da baskı nedeniyle salonu tahsis etmekten vazgeçtiği belirtildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mücadele Postası

Esenyurt/Ardıçlı emekçilerinden rantçılara tepki!

İstanbul Esenyurt ilçesi Ardıçlı Mahallesi'nde oturan emekçiler 15-20 yıl önce yaptıkları evlerinin tapularına, Esenyurt Belediyesi eliyle başkalarının ortak edilmesine karşı eyleme geçtiler. AKP'li Esenyurt Belediye Başkanı Necmi Kadioğlu ve rant planlarının protesto edildiği eylemler her geçen gün büyüyor.

9 Şubat günü Ardıçlı Mahallesi Amasyalılar Caddesi'nde toplanan emekçiler “Ellerinizi evlerimizden çekin, Evlerimizi yıktırmayacağız! / Esenyurt Ardıçlı Emekçileri” yazılı pankart açarak Amasyalılar Caddesi üzerinde yürüyüşe geçtiler.

Tapu hakları gasp edilen emekçilerin konuşmalar yaptığı eylemde, mücadele kararlılığı dile getirilerek tüm emekçiler eyleme çağrıldı.

Burada yapılan konuşmaların ardından hayli uzak bir mesafede bulunan Esenyurt Meydanı'na doğru yürüyüşe geçen kitle sloganlar, alkışlar, ısıklar ve zılgıtlarla belediyeyi protesto etti.

Tapu hakları gasp edilmek istenen emekçilerin birlikte hareket etmesine yönelik devletin ırk mezhep düşmanlığı yaratma, parçalama çabalarına da yanıt veren emekçiler “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganını gür biçimde attılar.

Esenyurt Meydanı'nda okunan basın açıklamasında da sloganlar, alkışlar, ısıklar susmadı. Basın açıklamasını Abdi İbrahim fabrikasında işten atılınca direnişe geçen Mehmet Ergün okudu. Açıklamada saldırının yalnızca bu mahallede değil kentsel dönüşüm adı altında ülkenin dört bir yanında hayata geçirilmeye çalışıldığı belirtildi. Ergün açıklamada işçilere işsizlik dayatanlarla, barınma hakkına saldıranların aynı sermayedarlar olduğuna değindi. Basın açıklamasının ardından hafta içinde mahallede bir araya gelerek süreci tartışmak üzere toplantı yapma ve Esenyurt Belediyesi'ne yürüyüş düzenleme kararı alındı.

Daha sonra yürüyüşün başladığı yer olan Amasyalılar Caddesi'ne doğru tekrar yürüyüşe devam edildi. Eyleme, aralarında BDSP ve DLB'nin de bulunduğu çeşitli siyasal güçler de katılım sağladı.

Bu satışın sorumlusu Esenyurt Belediyesi, AKP'li Başkan Necmi Kadioğlu ve yandaşlarından hesap sormak için 12 Ocak günü sabahın erken saatlerinde mahallede toplandı.

Tüm mahalleli araçlarla anons yapılarak yürüyüşe, çocuklarının geleceğine sahip çıkmaya çağrıldı.

Yürüyüş boyunca sloganlar, alkışlar, ısıklar ve mahalleliye yapılan çağrı konuşmaları hiç durmadı. İlk önce mahalle içinde yürünerek çağrılar yapıldı. Sonra yürüyüş güzergahı Esenyurt Meydanı'na çevrildi. Yaklaşık 1 saat süren yürüyüşün ardından Esenyurt Belediyesi'nin önüne gelindi. Burada sorumluların gelip hesap vermesi istendi.

Batmazoğlu'nun yalanlarına tepki!

“Kadioğlu gelecek hesap verecek!” sloganı hep bir ağızdan durmaksızın haykırıldı. İlk önce belediye bahçesinde kitlenin önüne Belediye güvenlikleri çıkarken çevik kuvvet görünmemeyi tercih etti. Ancak kitlenin kararlılığını gören polisler emekçiler belediyeye girmek isteyince giriş kapısına barikat ördüler.

“Yetkililer gelene kadar buradan gitmeyeceğiz!” denmesi üzerine Belediye Başkan Yardımcısı Emin Batmazoğlu gelerek kitleyi sakinleştirmeye çalıştı. Ancak mahalleli “Sen değil bizlerden oy çalan Necmi Kadioğlu Başkan buraya gelsin!” dedi. Yaklaşık 10 gündür Necmi Kadioğlu'nun Umre'de olduğunu söyleyerek görüşmeden kaçan belediye, yine aynı yöneme başvurdu. Buna karşı emekçiler “bizden

çaldıklarınla Umre'ye gidemezsin, hak çalarak ibadet edemezsin!” sözleriyle AKP'nin ikiye bölünmüş politikalarını teşhir etti.

Emin Batmazoğlu tepkiler karşısında köşeye sıkışırken ardı ardına şov yaparak, yalanlarla kitleyi kandırmaya çalıştı. Görüşmeyi kapının önünde değil belediyenin içinde yapmak istediklerini ifade ederek 20 kişilik bir heyetin içeriye girebileceğini söyledi.

Geçmiş yıllarda içeriye alınanlardan mücadeleye öncülük edenler salondan atılmaya çalışılmıştı. Bunun bilinmesinden kaynaklı aynı yalana kanılmayacağı, tek kişinin dahi içeri girmeyeceği, Kadioğlu'nun gelip açıklama yapması gerektiği söylendi. Sık sık vaatlerde bulunan başkan yardımcısının konuşması esnasında “Söz değil tapu istiyoruz!” sloganları atıldı.

Tüm bu konuşmalar esnasında polis de emekçilere tehdit savururken polisin “atarız sizi içeri” söylemi öfkeyi arttırdı ve polisle tartışmalar yaşandı. Emin Batmazoğlu belediyenin ve kendilerinin hedef seçilmemesi gerektiğini, bu durumdan sorumlu olanın kendileri değil 20 yıl önce satışı yapan emlakçılar olduğunu, kendilerinin her zaman mahallelinin yanında olacaklarını ifade ederek hedefi saptırmaya çalıştı.

Tekrar geleceğiz!

Elbette bu yalanlar kitleyi ikna etmedi ve bir mahalleli “yıllar önce ölmüş olan emlakçıyı mı bulup çözeceğiz bu işi” dedi. Emin Batmazoğlu Belediye Başkanı gelince mahalleliyle görüşme yapacağını söylerken verilen dilekçelerle uygulamanın durdurulduğu, kararın askıya alındığını söyledi.

Daha sonrasında mahalleli “tekrar geleceğiz!” diyerek Esenyurt Meydanı'na doğru yürüyüşe geçerek meydana basın açıklamasını okudu. Açıklama öncesinde Esenyurt Belediyesi, belediye başkanı ve ortalıkta görünmeyen muhtarlar yuhalandı. Açıklamayı mahalleden bir emekçi okudu.

Açıklamada yapılan bu uygulama teşhir edilirken sonuna kadar mücadele edileceği söylenerek kararlılık dile getirildi. Sonrasında söz alanlardan bir kişi, “Bu evi ancak bana mezar ederek alabilirsiniz, ölürüz de evlerimizden çıkmayız” dedi.

Yapılan konuşmalarda sık sık halkların kardeşliği vurgusu öne çıkarılarak belediyenin Kürt-Türk, Alevi-Sunni diyerek ayrıştırma çabalarının birlik olarak boşa düşürüleceği söylendi.

Açıklamanın ardından tekrar mahalleye dönüldü. Yürüyüşün sonunda dağılmadan toplantı yapıldı. Önümüzdeki süreçte neler yapılacağı üzerine konuşuldu, planlamalar yapıldı ve Belediye Başkan yardımcısının konuşmalarında ki ikiye bölünmüşlük teşhir edildi.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Kādin erkek el el!

Devrimci Kadın Kurultayı'ndan Devrimci 8 Mart'ai